Jackie Collins

Rock Star

2

Mai mult de șase luni bestseller în ziarul "New York Times"

"Un roman extrem de sexy..."

USA Today

"În romanul «Rock Star» lumea muzicii rock-and-roll este prezentată cu un talent uluitor. Jackie Collins știe foarte bine ce se întîmplă în spatele scenei. De la început și pînă la sfîrșit, cititorul va întoarce paginile cu nerăbdare, pentru a afla destinul celor trei personaje."

Rave Reviews

"Nimeni nu scrie ca Jackie Collins. Romanul este, pînă acum, cel mai bun. Din momentul în care ai deschis cartea, te-a prins."

Daily Nebraska

*Superstarul **Jackie Collins** este autoarea a 12 romane de succes internațional. **Rock Star, Hollywood Husbands, Hollywood Wives, The World Is Full of Married Men, The Bitch, Sinners, The Stud, Chances, The Love Killers, The World Is Full of Divorced Women** și **Lovers and Gamblers.***

*Romanul ei, bestseller-ul **"Lucky"** a devenit un [illegible] serial de televiziune. Romanele [illegible] sînt traduse în peste [illegible] de limbi și publicate în 75 de milioane de exemplare. Jackie Collins este într-adevăr cea mai senzațională scriitoare internațională, cu povestirile ei despre cei avuți, puternici și faimoși, care trăiesc cu pasiune și iubesc într-o lume plină de bogăție și [illegible].*

Preț 1400 lei

Rock Star
by Jackie Collins

Jackie Collins

Rock Star

Traducere de Sanda Sacolluc

București 1994

1987

Sîmbătă, 11 iulie

Mersul în jos pe Sunset era lung şi plictisitor, dar lui Kris nu-i păsa. Limuzina era bine prevăzută cu tot felul de băuturi alcoolice, plus un videocasetofon, o mulţime de casete şi un excelent sistem de sonorizare, incluzînd un player pentru compact-discuri, cu o selecţie de ultimă oră.

A pus compact-discul editat de *Motown „Douăzeci şi cinci de şlagăre, numărul unu, din douăzeci şi cinci de ani"* şi ar fi vrut să se odihnească bucurîndu-se de formaţiile *„The Temp-*

tations", „The Four Tops" şi *„Marvin Gaye"*, dacă Cybil nu s-ar fi hotărît să fie sufletul petrecerii şi să dea tot din ea, cu un comentariu fără sfîrşit al zilei.

Şoimul părea destul de captivat. Se aplecase înainte ca să fie faţă în faţă cu ea şi arăta imaculat într-o jachetă albă de mătase pentru seară, cu bronzul lui perfect şi dinţii mai mult decît albi. Dinţi de cremene, s-a gîndit Kris, cu care te-ar putea sfîşia

Şoimul nu era un bărbat frumos, dar îşi punea în evidenţă tot ce avea mai bun. Era căsătorit, cu o soţie care trăia permanent la Buenos Aires şi nu venea la Los Angeles decît o dată pe an. O dată la şase săptămîni, Şoimul lua avionul şi o vizita pentru un weekend lung – un aranjament cam straniu, dar care părea să ţină, cîtă vreme erau împreună de cincisprezece ani.

Asta nu însemna că Şoimul nu se distra. Avea o herghelie de fete deliciose, nici una sub douăzeci şi doi de ani. Umbla zvonul că lui îi plăcea doar să fie văzut cu ele – nimic altceva

– Deci... continuă Cybil agitată, Gerry nu ia nimic de la nimeni – mă rog, poate de la Mick, dar e normal. Oricum, l-a privit pe tipul ăla drept în ochi – ca să-l înfrunte, înţelegi ce vreau să zic? Şi-apoi i-a zis cu vocea ei tărăgănată: „Scumpi, numai tu singur te egalezi în zgîrcenie, pe tine!"

Şoimul a rîs. Îi distra bîrfa de interior a lui Cybil, despre lumea manechinelor.

Pe cinstite, Kris nu voia să știe. Privindu-și ceasul, a întrebat iritat:

– Mai e mult pînă acolo?

– Relaxează-te, a zis Şoimul. Stai jos și simte-te bine. Este o zi frumoasă.

Cînd nu era o zi frumoasă în însorita California?

La dracu'. Nu era încîntat de reprezentația asta și nimic nu-i era pe plac.

– Numele? a lătrat un paznic cu înfățișare amenințătoare, cînd Maxwell Sicily a coborît din dubă.

– George Smith.

Paznicul și-a pus ochelarii opaci de soare și l-a căutat pe o listă lungă.

– Perfect, a spus în sfîrșit. Pune-ți asta. Şi i-a întins lui Maxwell Sicily o insignă pe care scria *Liliane's, George Smith* și avea tipărit un număr pe ea.

„Organizați, s-a gîndit Maxwell, dar tot făceau mai bine să fi rămas acasă."

– Numele? i-a cerut paznicul lui Chloe.

– Sînt din administrație. N-am nevoie de in-

signă, a obiectat ea, scuturîndu-şi cu semeţie capul

– Toată lumea tre' să aibă una, i-a zis mohorît paznicul. Altfel, madam, nu te duci nicăieri.

– Ha! a zis ea. Şi cine-o să mă oprească?

– Eu, madam. Astea-s regulile.

Maxwell a prins ocazia ca să se alăture cu rapiditate unui grup de chelneri, care primeau instrucţiuni cu ce aveau şi nu aveau voie să facă.

– Fără camere de filmare. Fără aparate de înregistrare. Şi fără a vă deplasa din locurile care vi s-au încredinţat, le-a spus ultimul gardian.

– Şi cînd vrem să facem pipi? a întrebat unul dintre chelneri

– Sînt dependinţele

– Oh, şi-o să veniţi cu noi, să ne ţineţi să ne ţineţi mîna?

Gardianul n-a schiţat un zîmbet

Maxwell a mers cu grupul în spatele uneia dintre cele două case principale de pe proprietate, unde fusese făcută o bucătărie în aer liber, sub un cort mare. Şefii erau ocupaţi să-şi organizeze ustensilele, iar chelnerii aveau de făcut tot felul de alte treburi

El a fost pus să se ocupe de argintărie. Luînd cîteva cutii a urmat-o pe o femeie înaltă, care împărţea ordine tuturor, pe o potecă îngustă,

înspre o enormă suprafaţă săpată în pămînt, unde se găseau o mulţime de mese rotunde, aşteptînd să fie împodobite şi o scenă curbată, care arăta de parcă s-ar fi balansat înspre marginea stîncii.

La căderea nopţii, cu iluminaţia splendidă venind din copaci, sub cerul senin şi în freamătul clipocitor al oceanului, efectul avea să fie spectaculos.

„O ruşine să strici o seară atît de splendidă", a reflectat mohorît Maxwell. Dar ei o meritau.

Toţi

Cînd i se acorda prea multă atenţie, Rafealla nu se simţea în largul ei. Oameni care să ţîşnească la fiecare comandă. Oare ei nu realizau că şi ea era la fel ca toată lumea? Sau se considera că vedetele sînt altfel?

Nu fusese vedetă destul de mult, încît să se obişnuiască. Poate că trebuia să ceară mai multe, să devină bestială, să facă istericale şi să răcnească. Dar ăsta nu era stilul ei.

– Întotdeauna vă machiaţi şi vă aranjaţi părul singură? a întrebat-o curioasă Trudie, femeia de la publicitate

– E mai simplu, i-a replicat Rafealla, în vreme ce limuzina o lua pe Pacific Coast Highway. I-ar fi plăcut să le poată spune să oprească. Dorea să fugă pe plajă sau doar să stea pe nisip privind la freamătul fascinant al oceanului.

În ultimele luni nu mai putuse să facă nimic, fără a fi recunoscută. Toată intimitatea ei nu-i mai aparţinea şi asta nu-i făcea nici cea mai mică plăcere. Şi totuşi, dorise asta cu disperare – tînjise după faimă şi trudise pentru ea fără repaos.

– Eu aş sări cît colo de fericire, dacă aş avea şansa de a beneficia de profesionişti în materie, a admis Trudie, întinzînd mîna după un set *M & M*, aflat într-un mic vas de sticlă.

– Sînt sigur că Rafealla ştie ce doreşte, a zis unul din funcţionarii companiei, aruncîndu-i o privire de avertisment. Legea numărul unu: Să nu critici nimic din ceea ce face o celebritate.

– Ştiţi că e neplăcut, a zis Rafealla, simţind că trebuie să se explice, să ai o labă străină pe faţa ta. Mie nu-mi place.

– Cu o faţă ca a dumneavoastră, nici n-aveţi nevoie, a observat încîudată Trudie. Pe-a mea n-ar ajunge nici dacă ar prelucra-o cu o mistrie!

Rafealla a zîmbit uşor. Îşi dorea să se afla în cu totul alt loc decît unde era.

Spead nu avea nici o intenţie să se ia de tîrfa mexicană în pantaloni roşii, strîmţi, şi bluză scurtă, dar ea se dădea la el cu o asemenea forţă, că trebuia să fii mort ca să-i rezişti.

S-a perindat pe lîngă limuzina parcată de mai multe ori, clătinîndu-şi fundul mare şi legănîndu-şi ţîţele, înainte de a-i spune:

– Bună, frumosule. I-o zi prea fierbinte ca să stai în maşină

Era cald, corect. Găsise o stradă mărginaşă, liniştită, pe lîngă San Vicente. Rezidenţială. Nimeni nu-l băgase în seamă. Întîi îşi mîncase puiul, apoi studiase din scoarţă în scoarţă ambele reviste *Playboy* şi *Penthouse*.

Oh, da, era tare cald. Şi cînd domnişoara Mexico ţopăia pe tocurile ascuţite, cum putea el să n-o observe, că doar şi ea îl observase pe el? Păi da, el exercita o anume magie asupra femeilor, nu-i aşa? Un fel de magnetism ca al lui Burt Reynolds, minus înfăţişarea.

Nu că avea a se plînge de înfăţişarea lui

El nu lua droguri. Mă rog, doar cîteodată Cînd îi era prea bine sau prea rău. Un pic, dacă se simţea fleaşcă

I-ar fi făcut bine azi şi o bucăţică din fundul

grozav al mexicanei. *Playboy*-ul şi revista *Penthouse* îi reactivaseră motoraşul.

A aruncat pe furiş o ocheadă la ceas şi şi-a dat seama că îi mai rămăsese timp

Domnişoara Mexico se apropiase de fereastră aşteptînd semnalul lui.

Speed ştia că femeilor li se părea irezistibil. Mai ştia şi că asta se ocupa cu agăţatul – dar ce făcea ea în acel cartier respectabil, la mijlocul după-amiezei, îi depăşea limitele înţelegerii.

– Cît? a întrebat-o, încercînd să se decidă dacă s-o facă sau nu

– Vrei să dureze mai mult sau mai puţin? a rînjit femeia, frecîndu-şi sugestiv unul dintre sfîrcuri.

– Capul

– Ce?

– De supt.

– Ah. Ea şi-a pus un deget pe buze şi l-a lins cu limba. Două'j' dă dolari.

– Atunci să lăsăm

– Cin'şpe. Sfîrcul i s-a întărit, evident sub degetul cu care se freca

Speed a gemut în aşteptare Îi plăcuse întotdeauna să fie supt de ţîţoase

– Urcă în spate, i-a zis pofticios, deschizînd maşina.

– N-o să-ţi pară rău.

El s-a dat repede jos din maşină, privind în

susul şi în josul străzii. Era goală. Gata de treabă, s-a dus lîngă ea pe locul din spate.

– Banii, i-a zis ea, ridicînd mîna cu palma în sus

Căutînd în buzunarul de la spate a scos trei de cîte cinci şi i-a pus în palma grăbită

– Viciu, a zis ea fără accent mexican şi scoţînd în mod miraculos o insignă de poliţie Eşti arestat, fraiere

Limuzina care îl ducea pe Bobby Mondella ajunsese la punctul de control numărul unu, de pe latura imensă dinspre ocean a proprietăţii. Un paznic a discutat cu şoferul, apoi s-a uitat în maşină.

– Ce se întîmplă? a întrebat Bobby Ura mai mult decît orice faptul că trebuia să întrebe despre orice lucru cît de mic.

Sara şi-a pus o mînă ocrotitoare pe braţul lui

– Doar un punct de pază

– În ce scop?

– Nu ştiu. Presupun că ei trebuie să asigure securitatea la un eveniment ca acesta.

– Sigur, a zis Bobby ironic. Cineva s-ar putea să încerce să-i arunce lui Marcus Citroen fundul

în înălţimea cerului – şi n-ar fi tocmai rău

– Bobby! Nu vorbi aşa

Ce ştia Sara? Nimic. Nu-i dădea prin cap cît de diabolic putea fi un om ca Marcus Citroen.

Maşina a pornit-o în sus, pe o pantă înclinată, pe un drum îngust, privat, care ducea la Novaroen.

Bobby a răsuflat adînc, din greu, şi şi-a reamintit de Nova Citroen Curvă desăvîrşită

„Nu sînt o prăpădită de servitoare", ar fi vrut să-i spună Vicki Foxe umflatei de menajere care-şi închipuia că e Joan Crawford reîncarnată. Totuşi nu-i putea spune asta pentru că, tocmai acum, *era* servitoarea sau cel puţin juca acest rol Aşa că a răspuns:

– Da, doamnă Ivors, de îndată ce termin cu ştersul cupelor de argint pentru şampanie

– Doamna Citroen are nevoie *acum* de tine, a izbucnit femeia Ivors, cu buzele stacojii şi sprîncenele groase à la Mommy Dearest. Cupele astea ar fi trebuit să fie lustruite de mult timp Nu ştiu cu ce vă ocupaţi voi timpul, fetelor.

Vicki n-a scos o vorbă. Slavă Domnului că asta era ultima zi cînd avea de-a face cu scrum-

bia asta

– Du-te la doamna Citroen. Acum, i-a poruncit doamna Ivors. Și cînd a terminat cu tine să vii imediat aici. Nu vreau să te găsesc flecărind cu paznicii. Ești mult prea familiară cu ei. O să avem de discutat despre atitudinea ta, dacă o să mai lucrezi aici.

Cît de tare tînjea Vicki să-i spună: „Sînt sătulă pînă peste cap de tine, vacă bătrînă. Poți să-ți bagi unde vrei slujba asta cretină – și n-ai decît să supraveghezi molile“. Zîmbind senină, a zis:

– Da, doamnă Ivors. O să vin înapoi imediat ce îmi dă liber *Madame*.

Madame! Asta da lovitură! Chiar și doamna Ivors a tăcut.

Vicki a urcat scările pînă la apartamentul principal, fredonînd încetișor, doar pentru sine. Totul se va termina în cîteva ore. Dar nu pentru moment.

– Bună ziua, domnule Citroen.

– O zi frumoasă, domnule Citroen.

– Încîntat să vă revăd, domnule Citroen.

Amărîți. Cu toții. Furnici muncitoare. Paznicii. Grădinarii, personalul, cei de la securitate

Era o activitate ca într-un muşuroi. Dacă i-ar fi stat lui în putere, niciodată n-ar fi avut loc evenimentul ăsta

– Nu e la noi acasă, îi reamintise batjocoritoare Nova, cînd ridicase obiecţii. Un biet weekend în aer liber. Şi dacă eu vreau să se ţină patrecerea aici, aici va avea loc

Uneori ea îi punea autoritatea sub semnul întrebării. Nu prea des. Nova ştia cît de departe putea merge. Doar atît de departe cît îi permitea el Dacă depăşea limitele, o pedepsea

Nimeni nu era pedepsit în modul în care era Nova pedepsită. Nimeni.

În ceea ce-l privea, Marcus considera relaţia dintre ei perfectă

Pentru o clipă s-a gîndit la Rafaella Atît de tînără... atît de plină de spirit.

Demult nu mai trebuise să aştepte atîta vreme după o femeie. Dar Rafaella merita. Era sigur de asta

Nova Citroen s-a uitat la servitoarea care a intrat după ce bătuse discret.

– De ce-ai stat atîta? a întrebat-o iritată

– Doamna Ivors mi-a spus chiar acum că aveţi nevoie de cineva

– Da, am, a întrerupt-o brutal Nova. Apleacă-te şi găseşte-mi inelul. Cred că s-a rostogolit sub pat

„Găseşte-ţi-l singură, curvă neruşinată", s-a gîndit Vicki, în timp ce se apleca şi se băga în praful de sub patul comandă specială al domnului şi doamnei Citroen. A descoperit imediat inelul – cu un diamant unic, uriaş. Ce s-ar fi întîmplat, dacă l-ar fi făcut să alunece într-o crăpătură şi ar fi spus că nu l-a putut găsi? Era o idee – dar prea riscant, în special azi.

– Poftiţi, doamnă Citroen, a spus veselă oferindu-i-l.

Nova a luat inelul şi şi l-a pus înapoi pe deget

Servitoarea se holba la ea. Nova ura să fie analizată Se ştia perfectă de la distanţă, dar de aproape perfecţiunea ei avea fisuri.

– Poţi pleca, a ţipat. Creatură bovină şi stupidă! Ia-ţi ochii de pe mine. Doamne! Slăbise, de aceea îi căzuse inelul. Cînd îmbătrîneşti, supleţea se transformă în descărnare şi cînd inelele încep să-ţi alunece de pe degete, e timpul să faci ceva în legătură cu treaba asta.

– Mulţumesc, doamnă Citroen, i-a dst peste nas politicos însă Vicki Măcar se putea bucura în secret.

De cum a plecat servitoarea, Nova şi-a reluat plimbarea agitată prin încăpere. A învîrtit magni-

ficul diamant pe deget şi s-a gîndit la povestea lui Marcus îl cumpărase pantru ea. Un dar însingerat între ei doi şi doar ea ştia de ce

Kris Phoenix
1977

Zgomotul era asurzitor O cacofonie de sunste excitante

– KRISI KRISI KRISI

– BUZZ! BUZZI BUZZ!

Unul dintre însoţitorii de turneu îi spusese că nu mai exista un loc uscat, cînd terminaseră ei, exact ca atunci cînd cîntau Beatles-ii.

Se deplasau împreună, toţi patru. *The Wild Ones*, înconjuraţi de oamenii lor: o machieuză, un coafor, domnul Terence, cîţiva bodyguards şi veşnic prezenta Flower

Buzz a tras un gît dintr-o eticlă de Scotch, a împins-o spre Kris care şi-a băut partea, înainte de a i-o trece lui Ollie şi lui Rasta.

– Îl VREM PE „SĂLBATICI", cînta mulţimea Îl VREM PE „THE WILD ONES"!

– Da, a mormăit Kris. Şi-o să-i căpătaţi...

Cînd se apropiau de marginea scenei, Flower i-a trecut lui Buzz o ţigară cu iarbă. Trăgînd adînc din ea, automst i-a dat-o şi lui Kris, care a făcut la fel

Domnul Terence s-a prefăcut a nu observa

Kris a fluturat mîna spre Ollie şi Rasta

– Ce ziceţi?

– Mă simt la înălţime, a zis Rasta.

– Atunci, hai să le dăm! a ţipat Kris, aranjîn**du-şi chitara. Să le dăm rock pînă scoatem că**-**catul din ei!**

– Nu ne lăsăm pînă la moarte! a răcnit Buzz

Şi toţi patru au năvălit nebuneşte pe scenă, cînd ţipetele deveniseră tot mai ascuţite

– KRIS, NOI TE IUBIM!

– BUZZ, BUZZ BUZZ!

– KRIIIIS!

Aşa începuse incredibila relansare a carierei lor împotmolite. În doar optsprezece luni deveniseră superstaruri, croindu-şi drumul spre faimă şi glorie, fără ca nimeni şi nimic să-i poată opri.

The Wild Ones incandescenţi şi gata să cînte

Sexy. Talentaţi Patru rivali în *rock and roll*.

În vreme ce Ollie şi Rasta erau consideraţi nostimi şi foarte necesari pentru tabloul de ansamblu, asupra lui Kris şi Buzz se concentra majoritatea atenţiei.

Kris Phoenix. Cît îi mai iubeau adolescentele cu sînii înmuguriţi. Erau nebune după privirile lui neruşinate, după părul lui ţepos blond închis, după ochii albaştri de gheaţă şi trupul lui viril. Le plăcea îndeosebi trupul lui viril.

Buzz îi atrăgea pe fan-ii uşor mai vîrstnici. Demult îi dispăruse bronzul, din nou era mai alb ca varul Şi cu părul lui lung neţesălat, expresia încremenită fără zîmbet şi şoldurile subţiri ca de şarpe, avea un fel de satanism de care părinţii se temeau şi pe care-l invidiau. De aceea adolescenţii rebeli îl adorau

Kris Phoenix şi Buzz Darke. Doi noi eroi englezi, pentru cei de şaptesprezece ani – un triumf asupra muzicii *punk*, care făcea furori cu grupuri precum *Sex Pistols*, *Jam* şi *Damned*, care se bucurau de cea mai mare audienţă.

The Wild Ones nu erau cîtuşi de puţin influenţaţi de „punk"[1]. Toţi patru urau lipsa liniei melodice, muzica fără înţelesuri a generaţiei de muzicieni punk. *The Wild Ones* combinau un *„rhythm and blues"* timpuriu, de la Buddy Holly,

1 tîrîie-brîu

Chuck Berry, Sam Cooke şi Ottis Redding. Se aruncau puţin în direcţia formaţiei *Rolling Stones,* melodiile Beatles-ilor, strunele vocale ale lui Joe Cocker şi geniul pur al chitarei, Eric Clapton.

Rezultatul era un sunet aparte, în special cînd îşi interpretau propriile compoziţii.

În optsprezece luni reuşiseră – destul de repede – încît o parte a presei muzicale ajunsese să-i consemneze ca pe un succes obţinut peste noapte

Peste noapte, s-o creadă ei! rînjise Buzz Dar nimic despre eforturile noastre de ani de zile fără de care nici dracu' nu s-ar uita la noi? Nimic despre explorarea Angliei într-un blestemat de Volkswagen?

Drept este. Dar acum deveniseră vedete în Anglia. Încă nu zăpăciseră America. Nu încerca asta.

Strălucirea blitz-ului! Fotografii au prins acest moment demenţial de început, cînd ei s-au lansat în interpretarea primului lor şlagăr de pe disc – *„Murdara domnişoară Mary"*. Kris scrisese cuvintele ca să se potrivească melodiei lui Buzz. Era o melodie cu înflorituri, amintind cumva de *„Eleanor Rigby"* a Beatles-ilor.

Kris şi Buzz o cîntau împreună, împărţind microfonul din centru pentru efect, completîndu-se unul pe altul, cîntînd ca-n iad cuvintele diabolice.

Kris simţea adrenalina care i se pompa în în

treg trupul, îl încărca cu energie, îi ascuțea simțurile, făcîndu-l să i se pară că e gata de orice. Cristoase! Nu exista pe lume alt sentiment comparabil cu acela de a cînta pentru un public de fani care-l adorau, care răcneau, aplaudau, zbierau. Drace, nu!

Și era gata-gata să nu se-ntîmple asta niciodată. Buzz nu voise să plece din Ibiza, unde zăcea drogat toată ziua, cu fetele goale care-i satisfăceau orice necesitate.

Fusese nevoie de multe tratative, de muncă de convingere nu prea civilizată. În fapt, ei ajunseseră pînă la bătaie, cu Kris, care-i zicea oricum îi venea la gură. Mă rog, trebuia să aibă *pe cineva*, pe care să-și descarce nervii. După ce-i împachetase pe Willow și pe copil și-i trimisese înapoi în Anglia, se repezise asupra lui Buzz. S-au luptat timp de cinci săptămîni, certîndu-se cu înverșunare, pînă cînd, în sfîrșit, Buzz a cedat.

– La dracu', spusese cu amărăciune. Îmi dau seama că n-o să mai am pace cu tine dacă n-o fac.

– Perfect adevărat, spusese Kris.

De cînd plecase Willow el se culcase cu Inga, suedeza, cu amîndouă Chickie și Chick și cu o mulțime de alte femei. Oh, da și luase parte la prima lui orgie, care nu-l înfiorase cîtuși de puțin.

– Prea dezordonată, o informase pe Flower

cînd îi invitase la încă una

– Nu fi prost! îl mustrase ea uşor E nostim!

Ideea lui asupra distracţiei nu se potrivea cu frecarea pe podele cu tot felul de străine drăguţe, dar poate atinse de diferite boli. Buzz şi Flower se duceau acolo de două ori pe săptămînă Kris nu putea înţelege de ce

Îl dărîmase faptul că o prinsese pe Willow cu Klaus, neamţul. Nu-şi putea aminti să fi simţit o furie asemănătoare niciodată După ce-i descoperise împreună o tîrîse pe ea afară din cameră, o plesnise peste faţa-i stupidă şi-i spusese să împacheteze. Apoi luase bilete la avion pentru ea şi copil, îi dusese la aeroport şi-i urcase în primul avion spre Londra

Willow plîngea.

– Te rog, vino şi tu, spusese

– O să vin cînd o să simt că pot, îi spusese, deloc impresionat.

– Îmi pare rău, se văitase ea

Îi părea rău pentru că fusese prinsă? Sau îi părea rău pentru ceea ce făcuse? Nu ştia şi nici nu-i păsa. Se simţea trădat. Dar n- avea de gînd s-o lase să-i ruineze viaţa.

Stăruinţa asupra lui Buzz ca să se întoarcă îl ţinuse în formă. Şi îşi regăsise mîndria, culcîndu-se cu una şi cu alta dintre fata. Cînd s-au întors la Londra s-a hotărît să o ierte pa Willow, de dragul copilului lor.

Întîrziase însă. Ea plecase. Zburase la mami şi la tati în Esher, luîndu-l cu ea pe Baby Bo. Îl aştepiau actele de divorţ.

N-a irosit timpul făcîndu-şi probleme, dar a aranjat prin intermediul unui avocat să-şi poată vizita periodic copilul

De atunci nu i-a mai păsst decît de muncă. De cum au exersat noile cîntece, au pornit-o iar pe drumuri să la cînte. Vechiul Volkswagen familiar l-a transportat spre nord.

.– La dracu ! bodogănea Buzz Pentru asta m-am tîrît eu înapoi?

Reacţia publicului era măreaţă. Domnul Terence a apărut la concert, cînd au ajuns în Scoţia. I-a plăcut atît de tare ce-a văzut, încît a aranjat cu un binecunoscut agent de publicitate să zboare acolo, ca să-l vadă în ziua următoare.

După o săptămînă au semnat contractul, să cînte în deschidere la turneul de două săptămîni prin Anglia, al marelui grup american *Del Delgardo* şi *The Nightmares*.

Noapte de noapte au furst spectacolul de la domnul *Del Delgardo* şi *Nightmares*, producînd o stare de mare tensiune şi o rapidă concediere, după prima săptămînă. Lui Kris nu-i păsa cîtuşi de puţin. Del Delgardo era o ţeapă. Pe deasupra, cineva de la prospectare de la *„Force Records"* îi văzuse şi le făcuse contract pentru a înregistra un album cu material original. Era evident că puterea

gîndiri pozitive acționase. Kris intuia că de astă dată totul avea să meargă perfect.

„Force Records" a dezlănțuit o puternică publicitate cînd le-a ieșit primul disc din album. Au existat interviuri, fotografii, apariții publicitare și transmisii la radio. Cînd *„Murdara domnișoară Mary"* a început să urce în topurile englezești, ei s-au dus la *„Top of the Pops"*, reprezentanța de televiziune cea mai vizată de casele de discuri. În cîteva săptămîni *„Murdara domnișoară Mary"* ajunsese pe locul numărul unu! *The Wild Ones* devenheră un succes!

Kris se gîndea adesea la chipul mamei lui, cînd îi spusese. Ea se albise și-și mototolise în mînă mîneca de la cămașă.

– Numărul unu înseamnă că se vinde mai bine ca oricare?

– Da.

– Mai ceva ca Johnnie Ray?

– Mami – Johnnie Ray a fost foarte demult.

Ea zîmbise.

– Sînt mîndră de tine, fiule. Toți sîntem mîndri.

Și erau, cu excepția lui Brian, care continua să-l trateze ca pe nătărăul de frate mai mic.

– Mai bine ți-ai păstra banii, îi spusese Brian acru. N-o să dureze mult.

Durase destul de mult, cît să mai scoată două șlagăre „single" și un album de succes. Acum erau în faza următoare – Londra. După asta Kris

plănuia să pună la cale cum eă cucerească şi America.

Amenca era lumea întreagă
Şi el o dorea.

Rafealla
1977

Mama hotărîse unde avea să termine şcoala Preferabil în Elveţia. Şi ea se stabilise, în sfîrşit, la *L'Evier*, o şcoală scumpă, exclusivă, numai pentru fete, ascunsă în singurătate la ţară.

– De ce să termin şcoala? se plînsese Rafealla. Am aproape şaptesprezece ani. Sînt prea mare pentru şcoală.

– Un an şi-apoi o să te trimitem la un colegiu american cumsecade. Asta doreşti, nu-i aşa?

– Dacă o să supravieţuiesc după un an în Elveţia, bodogănise Rafealla.

Mama zîmbise mîngîind-o pe obraz.

– O să supravieţuieşti, draga mea, tu eşti la fel ca tatăl tău.

Rafeallei îi plăcea cînd Anna vorbea despre tatăl ei. Îi era dragă orice referire la el. Deşi era atît de mică atunci cînd murise Lucien, amintirea lui se păstrase vie şi îi era preţioasă.

Adesea se întreba cum ar fi fost viaţa ei, dacă el ar fi trăit. Foarte diferită. Fără Anglia. Fără castel la ţară. Fără tată vitreg. Fără Rupert.

Ah... Rupert. Cu adevărat era exact ca fratele pe care nu-l avusese niciodată şi îl iubea foarte mult. Acum străbătea America cu bagajul în spate şi cu fiica unui conte. Toţi sperau că se vor căsători. Toţi, cu excepţia Rafeallei – în mintea ei îl păstra pentru Odile.

L'Evier s-a dovedit a fi o închisoare strictă, cu lumina care se stingea la ora zece şi cu o formidabilă directoare. Rafealla mergea la cursurile de literatură engleză, limbi străine – italiană şi spaniolă – bucătărie, muzică, maniere elegante şi istoria artei.

Îi displăcea totul. Pentru ce fel de viaţă se pregătea ea? N-avea de gînd să se mărite cu cine ştie ce nobil bogat şi să trăiască în lux făcînd mari acte cantabile

A sunat-o pe Odile la Paris şi s-a plîns cu amărăciune:

– Aici e ceva de să-ţi baţi copiii.

– Pleacă, i-a spus simplu Odile. Colegiul meu de design este măreţ. Întreab-o pe mama ta dacă poţi veni aici cu mine. Nu înveţi mult, dar talentul masculin e din belşug!

– N-o să mă lase niciodată. Nu după ce am făcut greşeala de a-i spune despre ce-a făcut nebunul ăla din New York, în sudul Franţei.

– Cretinul bătrîn de Marcus Citroen. El aşa le face, tuturor, inclusiv servitoarelor. N ar fi trebuit să-i spui mamei tale.

– Ştiu. Acum ea crede că sîntaţi cu toţii o ceată de perverşi!

– Ce nebunie. Poate c-o pun pe mama să-i telefoneze ca să o roage să te lase liberă.

– Ai face asta?

– De ce nu?

Isabella Ronet şi lady Egerton avuseseră o lungă conversaţie. Rezultatul fusese că Rafealla rămăsese în Elveţia. Ambele mame deciseseră că fetele, deşi fuseseră cele mai bune prietene toată viaţa, nu aveau întotdeauna cea mai bună influenţă pozitivă una asupra celeilalte.

Aşa că Rafealla s-a văzut în *L'Evier*, urîndu-l din ce în ce mai tare, cu fiecare zi care trecea, făcîndu-i plăcere doar cursurile de muzică şi

repetițiile de la cor. Avea o voce puternică, profundă, un talent evident, moștenit de la tatăl ei.

Unele dintre fetele de la școală erau niște mici snoabe nesuferite, care o ostracizau din cauză că pielea ei era mai închisă la culoare decît a lor

– Te-ai băgat în catran, dragă? a întrebat-o într-o zi Fenella Stephenson, una dintre căpeteniile fetelor de-acolo, atunci cînd ieșeau de la dușurile comune.

– Pardon, a zis Rafealla, luînd un prosop și înnodîndu-și-l la piept

– Am crezut că există o pază pa-aici A rînjit Fenella. Interzis pentru *negri*.

Rafeallei i s-a urcat sîngele la cap Fenella era neplăcut de dolofană.

– Ciudat, i-a spus pe un ton amabil. Iar eu credeam că *grăsanele* nu sînt admise aici.

Lupta care a urmat i-ar fi înfiorat pe orice martor al tinerelor fete. S-au repezit una la alta fără pudoare, prosoapele au alunecat de pe ele și s-au rostogolit amîndouă pe pardoseala rece de piatră

O mulțime de fete entuziasmate le-au aplaudat și încurajat cu sfaturi înțelepte. Nimic mai bun ca o luptă, pentru a sparge monotonia.

– Ce se întîmplă aici? a răsunat vocea pătrunzătoare a supraveghetoarei, care-și croia drum

spre ele

Rafeaella şi-a înhăţat rapid prosopul

– Scuze, *madame*, a zis. Avea buza strivită şi o vînătaie la ochi. Eu am alunecat pe dale, iar Fenella mă ajuta să mă ridic.

– Adevărat, Fenella? a tunat femeia fără a crede o vorbă

– Da, doamnă, a zis Fenella străduindu-se să se acopere şi evident uşurată datorită discreţiei Rafeallei.

– Doamne sfinte! a zis Rafeaella, făcînd inocentă ochii mari. Ar trebui să faceţi ceva cu dalele astea alunecoase. N-ar fi neplăcut dacă cineva ar da în judecată şcoala într-una din zile?

Supraveghetoarea a privit-o, încreţindu-şi buzele subţiri. Nu-i plăcuse Rafealla, încă din momentul sosirii. Îi amintea de o altă fată de acum cîţiva ani, o fată numită Lucky Saint – sau Santangelo. Fiica unui gangster şi semănîndu-i în toate, o fată care produsese dezordine, încă de la început. Din cauza lui Lucky trebuiseră să pună zăvoare suplimentare la toate ferestrele, pentru a curma orice hoinăreală nocturnă.

Da, Rafealla era la fel de periculoasă. Probabil că va sfîrşi prin a fi exmatriculată ca şi Lucky, în ciuda faptului că era fiica vitregă a Lordului Egerton

A fost însă altfel, Rafealla a terminat şcoala,

luînd un loc fruntaş la limbi străine şi la literatura engleză şi marele premiu de la profesorul de muzică. A devenit prietenă bună cu Fenella şi l-a recomandat o dietă care a ajutat-o. După ce se cunoscuseră suficient, găsiseră că au cunoştinţe comune şi că erau aproape vecine în Anglia. Lăsînd deoparte animozităţile, s-au înţeles foarte bine, deşi nimeni nu o putea înlocui vreodată pe Odile ca prietenă bună pentru Rafealla.

Cînd s-a apropiat vacanţa, Fenella a invitat-o pentru un weekend în Oxfordshire, pe proprietatea familiei sale. Tatăl ei era un magnat, iar mama ei o bîrfitoare de societate. Rafealla a trebuit să se abţină să nu rîdă, cînd a întîlnit-o pe lady Stephenson. Femeia era scandaloasă – îmbrăcată în atîtea zorzoane, mai ceva decît o regină!

Sîmbătă noaptea, lady Stephenson a avut un fel de bal mascat, la care au venit cinci sute dintre cei mai intimi prieteni ai ei.

– Mami face asta de două ori pe an, i-a făcut cunoscut Fenella. Ea spune că vede oamenii într-o altă lumină, cînd sînt costumaţi.

Rafealla se îmbrăcase ca un gangster din Chicago, într-un costum larg al fratelui Fenellei, cu o cămaşă neagră, cravată albă şi pălărie moale de fetru bej, sub care îşi îndesase părul lung şi negru. Fără machiaj, arăta ca un tînăr frumos şi

încrezut

Cînd a apărut Eddie Mafair într-un costum de pirat, ea a suspinat din rărunchi – n-avea s-o recunoască în veci

Dar, de fapt, n-a fost aşa O privire şi era alături de ea

– Ce prostie, a bodogănit el Ce-ar fi ca tu şi cu mine să plecăm mai devreme de aici?

Ea de-abia putea crede că i se întîmplase să fie atît de norocoasă

– Da, a zis repede.

Privind în jur, el a zis.

– Să ne întîlnim aici peste o oră. Cred că ar trebui mai întîi s-o fac pe omul de societate Plicticoasă treabă

O schimbare de neînţeles, ca să fim drepţi. Nici un „Drăguţ, că te văd din nou" sau „Ce-ai mai făcut?"

A reuşit cu greu să aibă răbdare ora aceea, uitîndu-se la ceas, la fiecare zece minute I s-a părut o eternitate La timpul stabilit era gata şi îl aştepta

Eddie Mafair apăruse cu o întîrziere de douăzeci de minute, fără să-i ceară scuze şi nepăsător. Luînd-o de braţ, a condus-o afară la o maşină sport, deschisă, parcată la marginea şoselei. Urcîndu-se direct pe locul şoferului, el a neglijat să deschidă întîi uşa pasagerului pentru ea.

Deschizînd-o ea singură, s-a urcat, întrebîndu-se dacă n-ar fi trebuit să-i povestească Fenellei despre aventură. Oare ei n-or să fie îngrijoraţi, cînd n-or s-o găsească, la sfîrşitul petrecerii?

La naiba! Nu era copil mic. Se gîndise la Eddie Mafair timp de trei ani şi acum venise momentul măreţ Nimic n-avea să i-l strice

Pornind cu o mînă şi întinzînd-o pe cealaltă după o ţigară, el a zis:

– *Eton* sau *Harrow*?

– Poftim?

– La ce şcoală mergi?

– Oh, *L'Evier*, în Elveţia.

Oprind brusc maşina, el a spus uimit

– Nu e o şcoală de fete?

– Ba da. Cu un gest şi-a dat jos pălăria şi părul i s-a răspîndit de jur-împrejur

– Isuse Cristoase! a zis el

– Ce?

Trăgînd din ţigară a reuşit să-i spună

– Nimic, nimic.

– Tu ştii cine sînt, nu-i aşa? I-a întrebat bănuitoare

El i-a răspuns aproape indignat

– Sigur că ştiu.

– Rafealla, i-a reamintit ea.

– Ştiu, i-a răspuns încăpăţînat.

Eddie Mafair era un tip ciudat Cu cît reuşea

mai repede să-i ofere „un cîntat la flaut" şi să-i aibă la dispoziţie, cu atît mai bine

După două ore ei se aflau goi sub cearceafurile şifonate din casa lui Eddie Mafair din Chelsea.

Era la o oră de mers în mare viteză. Un pahar de vodcă pură şi Billy Joel la stereo, repetînd mereu cîntecul „*Aşa cum eşti tu*". Şi apoi sex. Fără sărutări Fără pauză Fără mîngîieri. Totul numai acolo

Deşi nu prea era experimentată, Rafealla şi-a dat repede seama că nu era în regulă ceva, căci avea un penis moale. Eddie Mafair avea ceea ce Odile descria verde ca pe: „cinci centimetri de cocoşel cu degete dinamice". Numai că el nu avea degetele dinamice

Departe de a se da bătută, Rafealla a înţeles că trebuie să-l ajute să treacă peste nefericitul lui handicap. Instinctiv ştia ce-şi dorea el să audă.

– Sînt virgină N-am mai fost niciodată în pat cu un bărbat.

Povestea cu virgina era adevărată. Şi nici în pat nu mai fusese vreodată cu un bărbat. Pe plajă – da. În pădure – da Şi în multe alte locuri. Dar

niciodată în pat

– Ești atît de vinl, a bîiguit ea Îmi place să fiu cu tine

Și asta a ținut. Eddie Mafair s-a întrecut pe sine, așa cum nu i se mai întîmplase de multă vreme. Și Rafealla a înlăturat toate gîndurile de a se păstra pentru viitorul soț. Nu se putea gîndi decît la Eddie Îl iubea Era cît se putea de simplu

Bobby Mondella
1977

– Negru, a spus Nova Citroen Mătase.
Croitorul a dat din cap.
– Şi alb. Totul alb. Foarte colant.
– Înţeleg.
– O duzină de cămăşi. O duzină de perechi de pantaloni. Nimic colorat.
Croitorului nu-i scăpă nimic.
– Da, doamnă Citroen.
Cu un gest elegant din mînă i-a făcut semn să plece.
După plecarea lui s-a plimbat prin sufrageria

de la mansarda din Century City, cu panorama care se întindea pînă la Catalina. Luînd o ţigară n-a aprins-o, o ţinea doar între degetele ei manichiurate.

Astăzi era ziua

Aşteptase multă vreme

Bobby, cu sudoarea care i se prelingea de pe trup se ruga să fie lăsat în pace

– Destul, a pledat.

– Mai multe răsuciri, a insistat instructorul lui personal de gimnastică. Braţele astea au nevoie de aşa ceva.

– Nimeni n-are nevoie, a gîfîit Bobby lăsînd greutăţile şi trîntindu-se pe spate

– Mîine, a zis instructorul, un bărbat scund cu muşchi formidabili şi un zîmbet torturant

– De-abia aştept!

„Aşa... s-a gîndit Bobby Asta înseamnă să devii numărul unu." Drace – se distra mult mai tare cînd era gras şi lucra la „camera bărbaţilor" de la discotecă

Viaţa în prezent nu mai însemna decît muncă – pregătire totală pentru trup şi suflet

Chinul lui zilnic includea dans, exerciţii pentru voce, mişcare, şi antrenament cu greutăţile pentru

desăvîrşire corporală

Apoi erau de făcut fotografiile publicitare, etiliştii – coafori de văzut, nutriţioniştii de consultat şi, în final, ore de alergare.

După aceea, desigur, era Nova

Nova Citroen

Ce femeie incredibilă!

Închizînd ochii, s-a gîndit la ultimul an

Făcuse pactul cu diavolul şi întreaga lui viaţă se schimbase peste noapte

Amerikăi nu-i plăcuse cînd auzise despre dezertarea lui Bobby Era supărată şi jignită şi, mai mult, neconvinsă.

– Cum poţi face aşa ceva?, îl întrebase, cu buza de jos tremurînd de emoţie. Nu ai nici un fel de mîndrie a rasei tale de negru? Marcus Citroen e un *ucigaş*. El o să pună stăpînire pe tine, o să te exploateze şi după aia o să te arunce

– Nici gînd, o contrazise Bobby.

– Ce te face să crezi că tu eşti ceva special? I-a anunţat ea cu vocea tremurătoare Şi cum mă poţi lăsa pe mine?

– *Blue Cadillac* doreşte să-ţi plătească o compensaţie foarte mare

Ochii ei sclipiră.

– Ar face bine.

El nu mai știa ce altceva să spună. O discuție clară nu era de dont, căci nu-i putea explica nimic despre Sharleen.

– Presupun că totul e legat de tîrîtura aia, zise Amerika de parcă i-ar fi citit gîndurile.

Sărind în apărarea ei, el i-a spus

– Hai, nu-i zice lui Sharleen așa doar pentru că ești înnebunită din cauza mea.

– Ascultă, Bobby, l-a ironizat Amerika De ce nu recunoști că ea te are în buzunar?

El fusese politicos și-i spusese personal Așa că a plecat fără mustrări de cuget.

Sharleen s-a bucurat teribil cînd i-a dat veștile.

– Oh, Bobby, Bobby, Bobby! Ești minunat! Cel mai bun! L-a strîns tare în brațe. Și totul o să fie bine pentru tine, scumpule. Așteaptă numai. Dacă Marcus spune că o să facă din tine numărul unu – atunci, iubitule, așa o să facă.

– Eu nu vreau decît să mă asigur că tu o să fii în regulă a zis el plin de înțelegere.

Sărutîndu-l pe obraz, ea a murmurat

– Eu am primit o lecție. N-o să mai fac greșeli de-acum înainte. O pauză. Trebuie să mă duc iar în apartamentul meu?

– Cum vrei. E mai bine să stai aici unde pot să veghez asupra ta.

– Ai dreptate, a zis ea cuminte

După o săptămînă a picat bomba. *Blue Cadil-*

lac îl voia pe el la Los Angeles unde trebuia să înceapă un antrenament intensiv pentru lansarea de primă mărime.

A năvălit în biroul lui Marcus

– Ce e tot rahatul ăsta? Nu mă duc la Los Angeles.

– Ba cu siguranţă, a spus blînd Marcus

– Pentru ce?

– Pentru tine şi pentru mine. Precum un luptător de talie mondială, şi tu trebuie să te antrenezi ca să fii la nivelul de sus al performanţei în septembrie anul viitor noi te vom prezenta în faţa publicului de la *Hollywood Bowl.* Bobby Mondella. În concert. Un angajament gata vîndut pentru trei nopţi. Revistele vor face ravagii. Televiziunea specială va fi acolo Tot ce ai *tu* de făcut este să te produci.

Se părea că Marcus Citroen pusese totul la cale. El dorea ca Bobby să dispară din vedere o vreme şi să reapară precum cel mai strălucitor meteor de pe cer.

– Albumul tău va ajunge în magazine în aceeaşi săptămînă. Un disc single din el va fi deja o bombă, l-a asigurat Marcus.

– Ce album? a întrebat perplex Bobby.

– Acela pe care o să-l scrii tu şi o să-l înregistrezi la Los Angeles. Ai un an pentru a face treaba asta. Şi un apartament magnific la mansardă în Century City, pregătit deja pentru sosirea ta.

– Dar Sharleen?
– Ea rămîne aici.
– De ce?
– Pentru că aşa vrea
– Şi dacă nu vrea?
Marcus nu a clipit.
– Nimeni n-o opreşte să facă orice doreşte
– Vrei să spui că dacă o conving să vină cu mine, n-o să obiectezi?
– Cituşi de puţin.
Sharleen trebuise să aleagă şi ea n-avea de gînd să se urnească. Avea de înregistrat un disc nou, un film video de făcut şi o sută unu de interviuri. Cariera ei era din nou în floare şi era fericită.
– Fii atentă, a avertizat-o Bobby Rămîi la distanţă de Marcus Citroen
Ea i-a spus indignată:
– Chiar îţi închipui că o să mai am de-a face cu el în mod personal de-acum înainte? Eşti tîmpit? După ce am trecut prin atîtea? Dansînd în jurul camerei, a adăugat cu seriozitate: Bobby, vreau să pleci şi să încetezi să te îngrijorezi pentru mine. Mai bine ai începe să te gîndeşti la tine. Promiţi?
N-avea nici un sens să o contrazică.
În adîncul lui ştia că lucrul cel mai bun era să plece. Sharleen devenise o obsesie, dar acum, cînd reuşise să îi îndrepte viaţa pe făgaşul cel bun trebuia să pună distanţă între ei. Numai ast-

fel o să poată avea o parspectivă corectă asupra relației lor.

Los Angeles-ul a fost o revelație. Străzile largi, curate. Soare strălucitor și palmieri. Oameni prietenoși și un fel de ambianță calmă cu care nu era obișnuit după activitatea frenetică a New York-ului.

Cînd a intrat în apartamentul pe care *Blue Cadillac* îl închiriase pentru el, nu putea crede că-i aparține. La urma urmei, nu făcuse nimic pen tru a-l merita. Dar avea să facă. Încrederea lor în el va fi răsplătită.

Lunile pe care le-a petrecut cu înregistrarea unui album cu un producător de vîrf și cu mari instrumentiști într-un studio de primă clasă au fost cele mai excitante din viața lui. Spre deosebire de New York, aici nimeni nu privea la ceas pentru că timpul în studio costă foarte mult – aici exista doar o atmosferă plăcută, relaxată, voioasă și cu consumarea unei cantități destul de mari de substanțe farmaceutice. De regulă Bobby nu aproba folosirea drogurilor, dar înregistrările făcute noaptea tîrziu l-au făcut să treacă ușor peste asta – numai pentru a-și păstra energia la un anumit nivel

Materialul scris de el pentru album era corespunzător. Cîntecele, aranjamentele, totul se potrivea perfect.

La New York, Marcus s-a decis să combine talentele lui Bobby şi Sharleen într-un duet Bobby a scris un cîntec numit *Baby – am grijă de tine*. Şi Sharleen a sosit la Los Angeles ca să-l înregistreze împreună cu el.

Arăta splendid, strălucind de succes O însoţea o femeie – gardă de corp care nu a părăsit-o nici o clipă

– Nu te pot vedea singură? a glumit el.

– De ce, iubitule? i-a replicat ea vorbind afectat cu un accent sudic. Tu eşti aşa de mare şi rău şi frumuşel. N-aş avea curaj să fiu singură cu tine nici o clipă!

Ea rămăsese trei zile, cîntase impecabil – nu avea o voce excepţională, dar avea un stil senzaţional care scotea maximum de efect – apoi zburase înapoi la New York

După aceea Bobby a întîlnit-o pe Nova Citroen. Genul de femeie cu care nu mai avusese niciodată de-a face

Nova Citroen mergea cu un Rolls-Royce cu şofer, se îmbrăca numai cu cele mai costisitoare haine unicat, purta bijuterii adevărate şi mirosea a bani mulţi. Bobby era înnebunit.

Ea venise la el în apartament într-o după-amiază, neanunţată, cu un funcţionar de la *Blue*

Cadillac Records care tresărea nervos la fiecare ordin.

– Sînt doamna Citroen, i-a spus cu un uşor accent care-i colora vorbirea. Sper că te simţi confortabil în acest apartament. L-am ales dintre mai multe. Te-aş fi vizitat mai repede, dar de-abia m-am întors din Europa.

– *Dumneavoastră* mi-aţi găsit apartamentul ăsta? a întrebat-o surprins

Ea a zîmbit uşor.

– Apartamentul, expertul pentru exerciţii corporale, nutriţionistul – pe toţi. Sper că fac treabă bună! Hmmm... Şi-a îngustat ochii uluitor de violeţi ca să-l privească din creştet pînă-n tălpi. Da. Constat că au făcut o treabă extrem de bună, domnule Mondella – sau pot să-ţi zic Bobby?

În ciuda celor nouă ani de focalizare pe Sharleen, nu era chiar lipsit de experienţă în privinţa femeilor. Ele se repezeau la el tot timpul, aşa că ştia cum să facă faţă oricărei situaţii.

Femeia asta era diferită Era o lady Era totodată soţia lui Marcus Citroen şi de aceea intangibilă.

Găsea totuşi că era teribil de atrăgătoare

– Da, spune-mi Bobby, te rog, a zis cu ochii pironiţi într-ai ei.

– Mulţumesc. Ochii aceia uluitori sclipeau de amuzament

Funcţionarul de la *Blue Cadillac Records* a

spus

– Doamna Citroen de-abia aştepta să te întâlnească, Bobby. La New York tuturor le place materialul din album. Mai ai mult până-l termini?

– Încă două cântece de tras

– S-ar putea să vin la studio, a zis Nova. Grozav îmi place să urmăresc procesul de creaţie.

Lui îi plăcea s-o privească pe ea, cu părul alb de blond, dat pe spate şi cu o figură subţire Nova Citroen era o femeie de mare clasă

– E cam zgomotos în studio, i-a spus

– Da? Fără a-l scăpa o clipă din ochi, ea a făcut o pauză înainte de a spune. Păi, Bobby, dacă e prea mult zgomot o să plec şi gata, nu-i aşa?

Ea revenise timp de două nopţi la rând, de fiecare dată însoţită de alt bărbat. Stătea cincisprezece minute în cabina de înregistrat privindu-l cu subînţeles prin geam şi pleca înainte de a-şi trage el răsuflarea

Era enervant Ar fi vrut să-i vorbească, să afle mai multe despre misterioasa doamnă Citroen. Pentru că ea *era* misterioasă – nimeni nu părea a şti prea multe despre ea în afara faptului că trăia în înalta societate şi era măritată cu Marcus de multă vreme.

Ea dispăruse după asta şi nu mai reapăruse decât înainte cu două săptămâni de debutul lui la *Hollywood Bowl*

În această perioadă duetul lui cu Sharleen devenise numărul unu pe listele de *soul* și urca treptat în topul principal. Lucrurile mergeau după cum fuseseră plănuite.

În permanență el transpira datorită nervozității, cu toate că nu arătase și nu cîntase mai bine ca acum niciodată în viață. Concertul de la *Hollywood Bowl* era momentul decisiv. El știa că se pricepea să cînte la înregistrări, dar un spactacol pe scenă însemna cu totul altceva

Nimeni nu putea afirma că nu era pregătit Avea greutatea unui luptător și dobîndise multă rezistență.

Nova venise în apartamentul lui într-o dimineață – tot neanunțată și singură de astă-dată Purta un costum din mătase albă, o bluză verde și accesorii din piele de crocodil.

– Cu ce-o să te îmbraci? l-a întrebat neutru, de parcă tocmai făcuseră o pauză în mijlocul conversației.

– Cum?

– La *Bowl.*

– Păi.. stilistul a făcut o selecție de costume din piele pentru mine.

– Piele? a ridicat ea o sprînceană.

– E sexy. A rîs singur Sau, cel puțin, așa mi-au spus ei.

– Te face să transpiri.

El a contrazis-o

– Cu asta o să mă-mbrac
Un zîmbet fin
– Nu cred

Bobby s-a întins şi s-a ridicat încet. Era greu să producă ceva, dar răsplata era pe măsură. În fapt, anul în întregime reprezentase mult. Şi acum Nova Citroen era la fel în sufragerie şi-i dădea instrucţiuni croitorului lui personal cum să-i ia măsurile.

El o să se îmbrace cu ceea ce dorea ea. Ştia instinctiv că alegerea ei va fi cea mai potrivită

Croitorul a intrat în camera plină de oglinzi înarmat cu centimetrul de măsurat şi o expresie plină de hotărîre.

– Doamna Citroen ştie exact ceea ce doriţi dumneavoastră, a zis, ocupat să deruleze centimetrul

– Da, şi eu ştiu exact ce anume doreşte ea, a mormăit Bobby în barbă

Kris Phoenix
1977

Prăpădita de cabină de îmbrăcat era plină de oameni care se învîrteau în jurul unei mese de lemn improvizate pe care se aflau cutii de bere, pahare şi farfurii din hîrtie presată şi mai multe platouri cu sandvişuri vechi. *The Wild Ones* se aflau în finalul primului turneu şi nu învăţaseră încă să pună condiţii.

Buzz îşi avea propria sticlă de scotch, pe care i-o oferise un admirator. Stătea într-un colţ şi se legăna fericit.

– O să se îmbete, s-a enervat domnul Te-

rence.

– Nici gînd, l-a contrazis Kris. O să-i facă bine la voce.

Domnul Terence şi-a ridicat o sprînceană a neîncredere.

– Du-te şi vorbeşte cu fata aia de-acolo. E de la *Evening News*. Spune-i ceva spiritual. Şi-a şters fruntea cu o batistă de bumbac.

– La dracu'! a mormăit Kris. Ura chestiile astea sociale de dinainte de concert. De ce trebuia el să facă frumos în faţa reporterilor şi a altora la fel de inoportuni cînd nu-şi dorea decît să se concentreze asupra spectacolului care urma? Încercase să-i explice de nenumărate ori domnului Terence, dar el insistase că presa era prea importantă ca să fie neglijată. Cum ajunsese toată lumea să aştepte ca el să facă asta şi nu restul formaţiei?

– Kris! Reportera de la *Evening News* avea părul drept, dinţii încălecaţi şi un ton superior. Spune-mi cum te simţi cînd eşti numărul unu?

– Al dracu' de minunat, i-a replicat el.

– Superb! Ea a notat ceva într-un bloc-notes. Şi spune-mi cînd se iau criticii de muzica voastră, asta te enervează teribil?

– Nici n-am realizat că s-a luat cineva de noi, a zis luînd un cartof prăjit.

– Există o trecere în revistă a concertului vos-

tru de la Manchester cu ultimul număr de la N M E. Ia să vedem... Cu capul aplecat într-o parte şi-a băgat pixul în gură. Cred că se spune ceva de genul *„Kris Phoenix cîntă ca un gît cu gîlci şi o sirenă de ceaţă pe furtună".*

– Fermecător!

Cu pixul pregătit, cu dinţii încălecaţi ca o ameninţare, ea a zis:

– Alt comentariu mai ai?

– Îi bag în mă-sa. Nu blestemaţii de critici sînt ăia care cumpără discurile noastre.

Mîzgălind frenetic, ea l-a aprobat cu entuziasm

– Aşa-i. Îmi place atitudinea ta.

A ieşit afară căutîndu-l pe-ai lui. Trebuiau să fie acolo toţi ai casei – inclusiv dragul lui frate mai mare, Brian. Îi explicase lui Avis unde să vină exact dar nu-i vedea la locul lor

Rasta s-a repezit la el.

– Le vezi pe drăguţele alea două mititele? i-a zis arătînd înspre două fete aflate mai în faţă. Ce-ai zice de una pentru tine, una pentru mine şi să le înhaţ acum, cît se poate? Dacă le vede Buzz, s-a terminat.

Kris s-a uitat şi el şi a descoperit două muieruşti drăguţe dar extrem de tinere

– Juvenile, a spus

– Ei, na! s-a plîns Rasta. Pariez că au măcar şaisprezece ani. Suficient de bătrîne

– Mie îmi plac mai mari de douăzeci şi istețe, a zis Kris ferm. În viața lui n-or să mai existe alte Willow. Fusese în pat cu o mulțime de fete în ultimul an, evitînd cu scrupulozitate adolescentele sau orice fată care nu arăta suficient de conștientă de ceea ce făcea. La fiecare debuta întrebînd-o: „Ți-ai luat tu precauții sau să iau eu?"

Asta făcea să nu aibă încurcături.

Willow era pe cale de-a deveni o vacă adevărată. Cînd el nu era nimic, ea fusese foarte de acord cu un divorț făcut la repezeală. Dar de cînd el începuse să se ridice, ea apăruse cu un avocat aprig şi o grămadă de cereri. Curva! Ce făcuse ea ca să merite banii lui atît de greu munciți? Nu-i părea rău că îl întreținea pe Bo, dar cererile lui Willow erau ridicole. Şi nu făcuse avere. Tot ce cîştiga în afară de compoziții intra la cheltuielile de toate felurile şi asta după ce domnul Terence îşi lua cele 35 de procente umflate. Şi mai erau toate celelalte cheltuieli – incluzînd călătoriile, însoțitorii, un sunetist, lumina, publicitatea, hainele, o secretară, gărzile de corp, şi în final impozitele imense.

De fapt era la fel de prăpădit cum fusese întotdeauna

În fiecare zi îşi dădea tot mai bine seama că dacă voia să cîştige ca lumea, o putea face doar în America

Domnul Terence promisese că în seara asta se vor afla în sală mai mulţi reprezentanţi de la companiile americane de discuri. O să le arătăm de ce sîntem în stare, hotărîse Kris O să facem un *rock'n roll* de groază!

– Christopher! a răcnit o femeie grăsună într-o rochie vaporoasă de culoarea levănţicăi. Muzica ta m-a sedus!

– Kris, a corectat-o el, evitînd apropierea ei prea insistentă

– Ah... dar e prescurtarea de la Christopher, băiete dragă. Nu-i aşa?

Cine era pasărea asta ciudată ?

– Nu, a zis el privind în jur să-l salveze cineva

– Avem o mică petrecere la *Annabel's* pe urmă O distracţie simplă şi încîntătoare. Vii şi tu?

Annabel's. Auzise de localul ăsta. Era cel mai exclusiv club de noapte din Londra, unde veneau toate mărimile şi-şi aduceau acoliţii. Regalităţile, de asemenea

Annabel's. Mda! Dar nu cu creatura asta care era suficient de bătrînă încît să-i fie mamă.

– Nu pot, dragoste, a zis el, încercînd să se prefacă a regreta Iartă-mă, trebuie s-o scot pe mama în oraş.

– Ruşine! a urlat lady cea grăsană Fenella moare să te întîlnească

– Păi atunci n-are decît să mă aştepte, nu-i aşa? Retrăgîndu-se, s-a izbit de domnul Terence roşu tot la faţă

– Ce ţi-a spus? l-a întrebat domnul Terence neliniştit.

– Cine?

– Lady Stephenson.

– Asta e ea cînd e acasă?

– Poftim?

– Voia să mă duc la *Annabel's*, asta voia

– Numai tu?

– Habar n-am

Domnul Terence a tresărit nervos. *The Wild Ones* avansau atît de rapid şi de în forţă încît îl ocoseseră din matca lui. Nu mai ştia cum să-i ia Prea multe se întîmplaseră prea repede. Nici nu le mai spunea despre jumătate din ofertele pe care le primeau pe contul lui. America îi cerea mereu, dar el încă nu dădea un răspuns, pentru că îl cunoştea pe Kris cu ambiţia lui nemăsurată şi credea că dacă ei plecau peste Ocean, n-or să se mai întoarcă niciodată. Un contract nu reprezenta o protecţie reală odată ce avocaţii aceia apucători ai yankeilor puneau laba pe ei.

Domnul Terence era în încurcătură. O ocheadă rapidă spre Buzz lenevind fericit într-un colţ liniştit şi sorbind din sticla lui de scotch l-a calmat. Buzz avea să urască America şi

zăpăceala gălăgioasă care venea cu ea. De fapt îi făcea lui Buzz o favoare nevorbind despre ofertele acelea.

– Hai, l-a apucat Ollie pe Kris de braţ. Să ne cărăm de-aici. Nu-i bun circul ăsta înainte de spectacol. Mai bine am face o probă de cîntec.

Ollie, perfecţionatul. Atît de drept şi de serios. Îşi găsise o prietenă cu părul roşu care cînta la violoncel şi care ura ceea ce numea ea ca fiind „afacerile cu muzică pop".

– Corect, a spus Kris. Să-i luăm şi pe ceilalţi şi să găsim un colţişor liniştit în spatele scenei.

– Mă duc după Rasta şi tu ia-l pe Buzz, a zis Ollie

– Ai zis-o

Lady Stephenson l-a apucat de braţ din mers

– Kris, dragă, i-a spus de parcă ar fi fost prieteni de cînd lumea, spune-le „bună" fiicei mele Fenella şi prietenei ei, Raffi

Se afla faţă în faţă cu cele două puştoaice pe care le ochise Rasta mai devreme

– Bună, le-a spus văzîndu-le

– Acum, Kris, dragă, a continuat Lady Stephenson, cu bărbia dublă clătinîndu-se pe deasupra zorzoanelor şi dantelelor, dacă poţi să vii mai tîrziu, fă-o. O să vezi că alcătuim un grup interesant. Mai sînt şi nişte americani care se ocu-

pă cu muzica și eu sînt convinsă că tu trebuie să-i cunoști *The Dorfmans*, Marcus Citroen. Oh, și Sharleen, cea faimoasă – a coborît vocea – cîntăreața neagră.

– Poate, a zis Kris. Acum era cu adevărat interesat să se ducă, dar le promisese mamei și familiei o noapte în oraș și nu-i putea lăsa baltă.

– Dulce! a grohăit Lady Stephenson Nu uita *Annabel's*. O să las vorbă la ușă

Concertul a fost o explozie În sfîrșit, Londra – și fan-ii îi iubeau.

Ce sentiment acut al puterii! Ce ascensiune!

Kris era conștient că acolo se aflau o grămada de oameni importanți care-i priveau acum pe viu pentru prima oară și el căuta să se depășească pe sine, ducîndu-și vocea gravă pînă la limită, cîntînd părțile solo la chitară ca un virtuoz, iar Buzz era plin de dispreț și fudulie sardonică.

Mulțimea țipa, aplaudînd și bătînd din picioare cu simpatie totală. Printre țipete și aplauze s-a ridicat refrenul devenit obișnuit

– *Kriss... noi... te... iubim!*

– *Buzz... noi... te... iubim!*

Kris sărea pe scenă, cu energia la nivelul maxim. Purta tenişi de bună calitate, blugi foarte strîmţi, decoloraţi, şi un tricou pe care scria *The Wild Ones'77*.

Buzz se clătina înapoi şi în faţă, cîntînd la chitară cu degete bine exersate, cu faţa lipsită de expresie, cu trupul îmbrăcat în pantaloni negri, strîmţi, cu cămaşa neagră, soioasă, lungă, atîrnînd liberă.

– Hei, le spuse Rasta observîndu-i înainte de concert. Ce faceţi voi? Vreţi o întrecere de-a cine are cocoşelul mai mare? Se mirase şi el de cît de potrivită fusese propria lui remarcă.

Domnul Terence voise să-i pună să se îmbrace cu costume albastre de gabardină, toate la fel.

– Ştiţi unde vă puteţi băga ideea asta, îi spusese Kris. Kris conducea acum grupul în privinţa ce anume să cînte, a felului în care să interpreteze şi bineînţeles decidea cum să se îmbrace.

– De ce ne frecăm cu plata domnului Terence cel blestemat la trei'j'dă procente? izbucnise Buzz. De ce nu-l plantăm?

Gîndul îi venise şi lui Kris. Dar ştia că trebuie să fie o treabă legală şi nu sosise timpul. De asemenea, ei îi datorau ceva domnului Terence. La urma urmei, el fusese singurul care-i finanţase cînd nu aveau nimic, chiar dacă-şi scosese

pînă la ultimul bănuţ din investiţia iniţială din primele lor cîştiguri şi, pe deasupra, procentajul lui uriaş. Nu era de mirare că ei continuau să nu aibă nimic.

Banii se tot rulau, dar nu în direcţia lor

S-a auzit în culise zvonul că undeva în public se afla şi Prinţesa Anna. Luminile orbitoare îi erau de vederea şirurilor de chipuri curioase, deşi Kris constatase, la celelalte spectacole ale lor că rîndurile din faţă nu erau niciodată umplute de cei mai aprinşi şi mai gălăgioşi.

– Asta pentru că-s „comp.", le explicase Ollie

– Ce-i aia? întrebase Buzz.

Complementarele. Locurile libere pentru manageri, proprietari de teatre, specialişti, funcţionari de la companii de discuri şi toţi prietenii lor.

Kris s-a hotărît că atunci cînd o să aibă suficient cheag, complementarii or să aibă locurile de la mijloc şi numai fanii adevăraţi vor avea locurile din faţă

S-au lansat triumfători, în interprstarea ultimului cîntec. Un rock foarte rapid scris de Kris şi de Ollie, numit *Skinny Little Slider*.

Publicul a căzut pe jos. Auditoriul era cucerit total, toţi ţipau şi făceau gălăgie să-i mai audă o dată.

Ei au mai cîntat, *Skinny Little Slider* de două ori şi au terminat, fugind de pe scenă, uzi pînă-n

şosete de transpiraţie şi extatici.

– Să-mi ziceţi mie cuţu' a ţipat Rasta. Chestia asta e mai grozavă decît să faci sex în fiecare zi! .

– Al naibii de-adevărat! a fost Kris de acord.

Cine mai avea nevoie de-o femeie cînd erau şaizeci de mii care-ţi rîvneau trupul?

– Voi semănaţi cu o bandă de sălbatici, a zis fratele Brian vîrîndu-şi *spaghetti* în gură. Nu vă puteţi pune şi voi nişte haine decente?

Jennifer, soţia lui, a fost de acord.

– Oh, da. Dacă aţi avea hainele toţi la fel, ar fi atît de drăguţ, nu-i aşa? *The Beatles* întotdeauna apar aşa de... Ea a tăcut sub privirea lui Kris.

El stătea cu mama lui, cu Horace, cele două surori şi prietenii lor, plus Brian şi Jennifer în *Trattoria Terrazza*, un restaurant italienesc din Soho.

Ce mai grup! Ce mai păcăleală! De ce-o fi aranjat el o ieşire cu familia într-o noapte ca asta? Cristoase, asta era prostia cea mai mare! Şi el o voise. El stabilise asta. În timp ce toată lumea se ducea la petreceri şi sărbători.

Făcuse asta numai pentru Avis, mama lui cea atît de mîndră. Matroana familiei, cu vocea ei

puternică și cu mîinile atît de muncite.

Ea strălucea de mîndrie, fără a-l băga în seamă pa Brian o dată în viață.

– N-am crezut că o să ajung ziua asta, a spus apucînd viclean un corn pe jumătate mîncat, învelindu-l într-un șervet și strecurîndu-l în geantă.

– Mamă! a obiectat Kris. Eu îți pot cumpăra cîtă pîine vrei.

– Nu ca asta, fiule. Bună și proaspătă. O să fie o gustare grozavă mîine dimineață cu un pic de margarină, gem și o ceașcă bună de ceai. A zîmbit mulțumită.

– Ia unul și pentru mine, a zis iritat Horace. Am o durere teribilă de cap după tot zgomotul ăla.

– Și eu, l-a aprobat Brian. Mie să-mi dai în fiecare zi *Barry Manilow*. I-a aruncat fratelui mai tînăr o privire satisfăcută. Fără să te superi, Kris, dar trebuie să admiți că e o teribilă bătaie de joc ce faceți voi acolo.

Seara mergea din rău în mai rău, în vreme ce Brian revenea la matca lui plîngîndu-se în toate privințele. Horace i s-a alăturat și cele două surori se holbau la el de parcă nu l-ar mai fi observat niciodată pînă atunci. Între timp Avis continua cu încomia de a aduna mîncarea așa cum el n-o mai văzuse niciodată. După comuri, ceruse o felie de carne de vițel pe care-o lăsase Jennifer, o salată

aproape neatinsă şi o felie de tort cu rom şi ciocolată

– Mamă, pledase Kris. Lasă-i pe ei să pună astea la pachet pentru tine Eu le plătesc, să ştii.

– Perfect, dragule, a zis ea cu voioşie pentru că se simţea grozav. E mai bine aşa. Nu vreau să te încurc, crezi că vreau?

Oh, desigur. Avea o sacoşă întreagă cu hrană pusă în şervețele şi nu dorea să-l încurce. Măreţ! Măcar se simţea fericită

O fată de la o altă masă l-a recunoscut şi s-a repezit la el cerîndu-i un autograf

– Probabil că se gîndeşte că eşti Rod Stewart, a rînjit Brian.

– Mulţumesc, a lătrat Kris şi a chemat să i se facă nota de plată

Pînă să ajungă la *Annabel's*, i-a mers bine. De cum l-a dispărut familia în noapte, el se oprise la petrecerea lui Rasta, dintr-o circiumă din Brixton. Dăduse pe gît cîteva beri şi nişte vodcă, apoi ajunsese la clădirea exclusivă din Berkeley Square, avînd ca unic semn de respectabilitate Daimler-ul cu şofer pe care-l închiriase pentru acea noapte

– Vă rog să mă iertaţi, domnule, a zis omul de la uşă cu o politeţe înţepată. Aici e un club exclusiv şi nu se primesc decît membrii lui.

– Mda. Kris a înghiţit uşor. Treaba e că trebuia să mă întîlnesc cu Lady Stephenson. Cum să intru atunci?

– Atunci mergeţi şi vorbiţi cu cei de jos, i-a spus regal paznicul indicîndu-i lui Kris drumul.

– Al dracului scîrbos, a bodogănit Kris ţinîndu-se de balustradă pentru a-şi menţine echilibrul.

După ce a coborît scările un administrator în costum de seară l- a oprit.

– Domnul?

– Oh... Kris Phoenix, ăsta-s eu. S-ar părea că tre s-o văd pe... Lady Stephenson.

– Ah, da, domnule. Domnul Phoenix de la *The Wild Ones*. Lady Stephenson vă aşteaptă.

– Da?

– Da, domnule. Coborînd tonul, managerul a adăugat cu discreţie: Noi avem un anume mod de a ne îmbrăca, domnule Phoenix. Dacă veniţi cu mine cred că ne descurcăm.

– În ce fel?

– Hainele, domnule. Jachetă şi cravată pentru domni, costume pentru doamne.

– Glumeşti?

– Poftiţi pe aici, domnule.

Managerul l-a condus într-o cameră de-alături unde i-a oferit o cămaşă albă, o jachetă albastră

şi o cravată

– Mă simt ca un blestemat de membru de sindicat, a glumit Kris îmbrăcîndu-se.

– O să ne prefacem că nu vedem cum sînteţi îmbrăcat în partea de jos, domnule, a zis managerul cu un zîmbet binevoitor Poate o să vreţi să semnaţi în caietul cu autografe al fiicei mele Face parte dintre fanii dumneavoastră.

Ego-ul lui Kris era pe cale de restaurare A luat creionul de autografe cu zîmbst

– Sigur, prietene Şi care-i numele micuţei?

Rafealla
1977

Lady Stephenson, mama Fenellei, era cea mai uluitoare femeie. Cunoştea pe toată lumea şi era invitată peste tot. Premiere cinematografice, cele mai grozave petreceri, deschideri de restaurante, galerii de artă. Dacă avea loc o gală de orice fel, puteai paria că o să fie acolo şi Lady Stephenson, în volanele şi dantelele ei.

Fenella n-o însoţea prea des, dar cînd auzise că *The Wild Ones* dădea un concert de o noapte la Londra şi că mama ei, ca de obicei, era invitată, ea îi telefonase Rafaellei şi-i spusese cu en-

tuziasm.

– Mă duc la mama s-o întreb dacă putem merge şi noi. Vrei?

– Te credi îi replicase Rafealla. Şi ea şi Fenella erau nebune după *The Wild Ones*. Ele fredonau după terminarea şcolii ori de cîte ori puteau cîntecul *Dirty Miss Mary*, Fenella îl plăcea pe toboşarul negru, iar Rafealla îl considera pe Buzz Darke drept cel mai interesant, cu înfăţişarea lui sinistră şi atitudinea Nu-dau-doi-bani- pe-nimic.

S-au dus la concert pline de speranţă. Rafealla era uşurată că ieşea din casă. Trecuseră trei spătămîni de cînd se culcase cu Eddie Mafair şi nu mai auzise o vorbă de la el de-atunci Nu-i venea să creadă. Ce bastard!

– De ce nu-i telefonezi? i-a sugerat plină de speranţă Fenella

Să-i telefoneze! Ha!. Mai degrabă ar muri. El avea numărul ei, ea i-l scrisese personal în agenda telefonică.

Oricum era un smucit. După ce făcuseră sex adormise, se trezise după trei ore şi chemase un taxi s-o ducă înapoi Meschinul nu se oferise măcar să plătească taxiul, aşa că ea trebuise să împrumute bani de la majordomul familiei Stephenson. Ce nesimţit!

Şi încă..., ea îl iubea, în ciuda faptului că timpul petrecut cu Eddie Mafair nu fusese atît de satisfăcător din punct de vedere fizic ca şedinţele

plicăuşe în pielea goală în cara se implicasa cu alţi băieţi. Nu conta. Ea tot îl iubea pe el.

Şi ce dacă? Era evident că lui nu-i păsa de ea

În mintea ei trecea în revistă eventualele scuze pentru el

Prea ocupat cu munca

Dar cu ce se ocupa la urma urmei? Ea habar n avea

Era bolnav.

Dar asta însemna că degetul lui arătător nu mai funcţiona?

Era în vacanţă

Atunci ar fi făcut vreo referire la faptul că o să plece, nu-i aşa?

N-o ducea ea prea bine. Dar el o să telefoneze. Numai dacă o să aibă răbdare, căci ştia că o să telefoneze

Locul unde avea să fie concertul cu *The Wild Ones* era extrem de aglomerat. Lady Stephenson avea apărători speciale ataşate la maşină şi paznicii de la parcare l-au îndrumat pe şoferul Rolls-ului ei prin mulţimea dezordonată până la o parcare specială pentru VIP-uri.

– Veniţi aici, toată lumea, a strigat ea. Să mergem în culise să bem ceva

– Divine dragă, a zis Pierce, însoţitorul ei de încredere care făcea o treabă dublă în calitate de designer de interioare. Lordul Stephenson participa rar la activităţile sociale întortocheate ale soţiei sale. Prefera de departe viaţa liniştită.

Petrecerea din culise era o experienţă. Lady Stephenson şi Pierce au dispărut în mulţime, în vreme de Rafealla şi Fenella au rămas la intrare ca să studieze totul. *Rock and roll*-ul era o lume cu totul nouă.

– Mamăăă! a gîfîit Fenella. Nu te zgîi, dar este el. Este toboşarul. Şi cred că ne priveşte!

– Hmmm... ceva se întîmplă cu „bastardul negru"? a întrebat rece Rafealla, privindu-l pe toboşarul neruşinat.

– Oh, Doamne! Nu-mi mai aminti, a gemut Fenella. Nu-ţi poţi imagina cît de încurcată mă simt. Cum am putut să spun vreodată aşa ceva despre el?

– Cum îl cheamă?

– Pe cine?

– Pe tipul de la tobe, idioato.

– Rasta. Sună interesant, nu?

– Mda, mama ta ar fi foarte interesată să afle că-ţi cam place de el.

– Fetelor! Vocea pătrunzătoare a lui Lady Stephenson a umplut aerul, ridicîndu-se deasupra zgomotului general, urmată de o fluturare dantelată din mînă. Veniţi aici

Ele şi-au croit drum spre barul improvizat, unde Pierce le-a oferit două pahare pline cu Coca-Cola.

„Altă seară excitantă, s-a gîndit Rafealla De ce nu mi telefonează Eddie Mafair? De ce?"

– Nu că-i distractiv? s-a piţigăiat Lady Stephenson

Ea e fiica unui funcţionar de bancă
Şi-nţelegeţi ce vreau să spun
Ştiţi, am văzut-o cînd avea doar opt'spe ani
Aşa că am luat-o la mine în pat
Şi i-am făcut un pic de
Amor
Mda!
Amor
Aha!
Înţelegeţi ce vreau să spun
Oh, da, înţelegeţi ce vreau să spun...

Răcnetele se propagau prin aer în timp ce Kris şi Buzz dădeau totul din ei, împărţindu-şi microfonul cu un fel de intimitate de vagabonzi Doi băieţi talentaţi pe cale de a se realiza

Ea e fiica unui funcţionar de bancă
Atît de frumuşică şi dulce
Nevinovată ca un înger cu picioruI foarte mic

Cu părul lung și blond și ochi albaștri
Și eu i-am făcut un pic.
Amor
Mda!
Amor
Aha!
Înțelegeți ce vreau să spun
Oh, da, înțelegeți ce vreau să spun...

Orice fată din public înțelegea ce voiau ei să spună. Factorul numit excitație juca un rol important.

Rafealla s-a simțit și ea cuprinsă de energia și de euforia spectacolului lor. Buzz Darke și Kris Phoenix alcătuiau o combinație formidabilă. Fie că ar fi cîntat sau ar fi ciupit cu măiestrie corzile chitarei, sau doar dacă țopăiau împreună pe scenă, în orice moment ei doi proiectau un magnetism teribil. Întregul grup era măreț. Era un concert excitant.

După aceea, la *Annabel's*, unde li se alăturaseră mai mulți americani din afacerile cu muzică, plus Sharleen, faimoasa vedetă a discului, au fost multe discuții referitoare la cît de buni erau *The Wild Ones*.

– Cred că ei sînt noii *Rolling Stones*, a anunțat Lady Stephenson ca o cunoscătoare – îi plăcea să fie în mijlocul a ceea ce ea numea „cultura tînără".

– Nu! a dezaprobat-o Pierce. Ei sînt mult mai

sexy. Iar Kris Phoenix nu răcneşte şi nu se strîmbă precum pîcîitorul ăla de Mick Jagger.

– Mick Jagger e adorabil, l-a apărat Lady Stephenson, clipind des din genele ei false şi a comandat şampanie unui chelner plin de solicitudine. Nu vreau să aud o vorbă împotriva lui.

Spre surpriza ei, Rafeulla a descoperit că unul dintre americanii de la petrecerea lor era Marcus Citroen – însuşi exhibiţionistul ei din sudul Franţei. El nu părea a-şi reaminti scurta lor întîlnire şi de abia de dăduse din cap cînd fuseseră prezentaţi, acordîndu-i întreaga lui atenţie uimitor de frumoasei cîntăreţe Sharleen, care părea a fi prietena lui.

Înăbuşindu-şi un hohot de rîs, ea i-a şoptit povestea Fenellei, care a rîs pe tăcute.

Fiind la *Annabel's* şi-a amintit de Eddie Mafair şi de noaptea în care se întîlniseră pentru prima oară.

„Am aproape optsprezece ani, s-a gîndit ne-mulţumită. Viaţa e înaintea mea. Trebuie să-l uit pe Eddie, căci nu e decît un ticălos."

Lady Stephenson era o folie pe pista de dans, învîrtindu-se şi răsucindu-se pînă cînd obrajii ei dolofani deveniseră roşii din cauza efortului. Pierce era un însoţitor potrivit cu ea în costumul lui *Doug Heyward*

– Nu ne-am mai întîlnit, tînără doamnă? a întrebat-o Marcus Citroen pe Rafeulla imediat ce Sharleen s-a dus la toaletă

– Nu cred, i-a replicat ea scurt, dorindu-şi să-l vadă plecat căci nu reuşise să-şi şteargă din minte imaginea lui Marcus Citroen, gol, în erecţie, în piscina familiei Franconini. Cînd se întîmplase asta, ea se dăduse înapoi, ieşise din apă şi dispăruse în casă, sperînd că drumurile lor nu se vor mai încrucişa niciodată

– Cu ce te ocupi?

– Sînt studentă, a mormăit ea

– Studentă? i-a repetat el vorbele holbîndu-se la ea. O studentă foarte deosebită şi frumoasă, dacă mă pot exprima astfel Sînt sigur că te-am mai văzut şi altădată.

S-a uitat şi ea la el fără a spune nimic, refuzînd să-şi plece ochii, susţinîndu-i privirea cercetătoare

– Dacă te pot ajuta vreodată, te rog să mă suni, a zis el, întinzîndu-i cartea lui de vizită. Vorbesc serios

Acceptînd cartea de vizită fără mare poftă, ea a pus-o în geantă şi s-a întors repede să-i vorbească Fenellei care se odihnea după o partidă pasionantă pe ringul de dans

– Ghiceşte cine-i aici? i-a şoptit agitată Fenella

– Regina Mamă

– Foarte nostim

– Cine?

– Nu cred c-o să-ţi spun

– Cine?

– N-o să-ţi facă plăcerea treaba asta

– Încetează cu șaradele și spune-mi.

Înainte ca Fenella să-i pronunțe numele, ea înțelesese.

– Eddie Mafair, a spus Fenella.

– Oh, nu! I s-a pus un nod în stomac. Singur? a întrebat istovită.

– E cu Fiona Ripley-Hodges. Ea arată ca partea din spate a unui autobuz, dar tatăl ei are o bucată bună din Londra și noi știm cît de atractivă poate fi chestia asta. Mai ales cînd se aude că el e cam falimentar.

Cînd Kris Phoenix și-a făcut intrarea, Rafealla era gata pentru el. Era gata pentru oricine, de fapt, căci sorbise pe furiș din toate paharele cu băuturi alcoolice pe care le zărise.

De cum Kris s-a așezat pe scaun, ea s-a repezit la el, fără a mai pierde timpul și obligîndu-l pe starul de rock să-i acorde atenție.

– Mi-a plăcut concertul tău, i-a spus. Ai fost fantastic.

– Mulțumesc, fetițo.

– Crede-mă că așa a fost.

– Măreț.

– Înainte de a te cunoaște, credeam că Buzz este vedeta grupului, dar acum

– Drăguţ din partea ta.

Lui nu-i păsa, fir-ar să fie. N-avea ochi decît pentru magnaţii discului şi Sharleen în special pentru Sharleen.

Fără îndoială el o privea pe ea doar ca pe altă admiratoare plictisitoare. Las-că o să-i arate ea lui: Domnul Vedetă – Domnul-Cine-Îşi-Închipuia-El-A-Fi.

Marcus Citroen era acum în atenţia lui, dar ochii îi alunecau spre Sharleen Neputincioasă, Rafealla observa jocul privirilor dintre Kris şi cîntăreaţa cea drăguţă. Sharleen îl plăcea. Îşi lingea buzele pline, îşi mîngîia părul ca un puf, îl mînca pe Kris cu ochii aceia mari, căprui.

Rafealla s-a ridicat. Avea tinereţea de partea ei – trebuia să conteze totuşi.

– Dansăm? l-a întrebat agresiv

– Oh! Kris a privit în jur, sperînd că ea îl vorbea altcuiva. Puştoaica arăta bine, dar era puştoaică, şi ei mai avusese parte de scena asta

Nu vedea nici o scăpare, aşa că, ridicîndu-se în picioare, s a clătinat puţin şi a urmat-o pe ringul aglomerat, unde ea şi-a băgat foarte tare trupul într-al lui. Imediat a reacţionat şi încă violent. Unii bărbaţi nu se excitau cînd erau beţi. Lui i se întîmpla exact invers.

Rafealla a resimţit un moment de putere. Tînără cum era, tot îşi dădea seama de fascinaţia sexuală pe care o exercita asupra bărbaţilor

Să te ia dracu', Eddie Mafair Eu pot avea pe oricine vreau

Atunci l-a văzut pe el dansînd în apropiere, cu Fiona cea cu fața de cal atrînsă în brațele lui. El rîdea de ceva şi nici măcar nu a observat-o

Ea s-a lipit hotărîtă şi mai tare de Kris Phoenix în timp ce, inexplicabil, ochii i s-au umplut de lacrimi

Bobby Mondella
1977

– Bere?

– *Pernod*

– Nu cred că am, doamnă Citroen

– Ba ai. Uită-te în dulăpiorul de sub bar, o să-l găseşti bine aprovizionat

El era ocupantul apartamentului şi *ea* îi spunea unde putea găsi lucrurile. La dracu', femeia asta era mult prea sigură pe ea

– Atunci poate faci tu asta Eu mă duc să fac un duş ca să mă-mbrac, i-a spus el, simţindu-se dezavantajat pentru că ea era îmbrăcată, iar el

era încă în hainele de lucru – șort și un tricou scurt

Ea și-a ridicat elegant o sprînceană, neobișnuită să i se spună să facă singură ceva.

– Perfect, i-a spus rece. Și pot să-ți pun și ție ceva, de vreme ce tot o să o fac pe barmanul? Sau pe servitoarea? a adăugat cu sarcasm

– Suc de portocale.

– Vai, vai, vai. Sîntem în dietă rațională pentru sănătate.

– Ideea a fost a ta

Un zîmbet ușor

– În acest caz, o băutură o dată, într-o noapte, se admite.

– Scotch.

– Dar șampanie?

– Nu am...

– Ba da, l-a întrerupt ea Așa că du-ta la duș și lasă totul în seama mea. A zîmbit. Sînt *foarte* pricepută cînd este cazul.

Intrînd în dormitor, avea un sentiment foarte clar că o să se întîmple ceva. Croitorul plecase și ei rămăseseră singuri în apartament. Doamna Citroen nu stătea acolo degeaba Această lady era pregătită de acțiune și dacă asta era ceea ce-și dorea ea...

Nu! o voce interioară îl avertiza. *Este un teren periculos. Doamna e soția boss-ului.*

Da? și-a răspuns singur. Și ce dacă? Era gata

să-şi asume riscuri.

Dîndu-şi jos hainele transpirate, a intrat în baie, a deschis duşul şi s-a băgat sub apa înviorătoare.

Doamna Citroen. Cu înfăţişarea ei glacială şi purtarea distantă. Aceeaşi doamnă Citroen al cărei soţ făcuse jocuri cu Sharleen încît era s-o distrugă. Ce voia această lady de la el?

Haide, Bobby – ştii tu ce vrea

Aproape că l-a pufnit rîsul. Da, ştia ce voia şi dacă ea avea multă răbdare... da, răbdare... atunci poate, numai poate, găndeşte- te.

Goală, dar cu pantofii cu tocuri înalte Nova a intrat la duş în spatele lui,' aducînd o sticlă de *Cristal.* Ea i-a plimbat sticla rece pe spate.

– La drept vorbind niciodată încă nu ţi-am urat bun-venit la *Blue Cadillac* nu-i aşa? i-a murmurat ea răguşit.

Îşi dăduse el seama că ea o să vină peste el, dar nu chiar atît de tare. Şi nu atît de curînd. Nu era o femeie răbdătoare

– Nu te întoarce, i-a comandat ea punînd sticla pe dalele de jos. Nu trebuie decît să te relaxezi.

Desigur. Se putea relaxa perfect cu o femeie goală, măritată, aflată în spatele lui, şi care-şi plimba degetele agile şi experimentate pe pielea lui.

S-a gîndit la ce-ar fi putut să spună, dar era prea tîrziu pentru vorbe Foarte încrezătoare în ea, fameia îi prinsese în palme cu mare delicateţe

ouşoarele şi i le mîngîia uşor înainte de a se lăsa în genunchi.

– Acum! a spus ea cu poftă. Întoarce-te chiar acum!

El a făcut cum i se ceruse împingîndu-se adînc în gura aceea elegantă, pregătită şi aşteptînd nerăbdătoare să-l simtă şi să-l mîngîie uşor cu limba, scoţînd gemete joase, animalice.

„Poţi să te zgîrii pe ochi, Marcus, s-a gîndit el. Mi-am scos pîrleala pentru Sharleen."

Dar a cedat senzaţiei. Nu mai avea nici el altceva de făcut decît să se dea pe spate şi să se bucure.

Los Angeles
Sîmbătă, 11 iulie

Barajele de securitate l-au enervat pe Kris.
– Ce-i rahatul ăsta? a întrebat. Ăștia nu știu cine sînt?
– Sigur că știu, i-a spus Șoimul blînd Dar el trebuie să respecte ordinele. Niciodată nu ești destul de precaut cînd sînt atîția teroriști în zilele noastre
– Mda, a replicat sarcastic Kris. Chiar că arătăm ca un grup de teroriști, nu-i așa? Cu limuzină și toate celelalte Gata să aruncăm locul ăsta blestemat în aer

– Ai mai fost la Novaroen? l-a întrebat repede Şoimul pentru a schimba subiectul

– O dată, i-a răspuns neglijent Kris.

– Şi mie nu mi-ai spus asta, a schelălăit Cybil Una din fete a dat o raită pe-aici cu parfumul pe care-l foloseşte Nova Citroen şi ea mi-a spus că e un loc uluitor

– Este, a asigurat-o Şoimul. Au două case, fiecare decorată în alt stil. Casa principală e în stil colonial, iar casa de oaspeţi este...

– Crietoase! Din nou! a izbucnit Kris cînd limuzina s-a oprit pentru un al treilea baraj de siguranţă

– Însenineazâ-te, a zis Cybil rîzînd voioasă Asta e o aventură. Chiar că-mi place!

El s-a zgîlt la prietena lui din California, cu ochii strălucitori, părul lucios şi dinţii mai albi decît zăpada albă. Nu-i trebuia prea mult ca să fie fericită, nu-i aşa?

Uneori îi călca pe nervi

Era uimitor cît de ineficiente deveneau toate măsurile de securitate de îndată ce paznicii erau convinşi că toată lumea era ocupată.

Maxwell Sicily supraveghea scena. Muncitorii se aflau toţi la locurile lor, cu numerele afişate şi mişunînd peste tot precum o armată de ro-

boţi. Accesul dintre bucătăria improvizată sub cort şi locul unde se desfăşura cina în aer liber nu constituia o problemă. Acum, că acolo erau peste o sută de oameni de la aprovizionare ocupaţi cu pregătirile, atmosfera de petrecere se şi instalase. Chelnerii şi ajutoarele fluierau şi spuneau glume. Şefii făceau aranjamente preparînd delicii pentru degustătorii artei culinare. Cofetarii se străduiau din greu să creeze dulciuri rafinate. Şi o armată de barmani despachetau şampanii dintre cele mai fine şi vinuri, plus un înnebunitor sortiment de alte bă-uturi.

Maxwell a prins exact momentul de a se strecura în linişte de acolo Ştia exact unde se ducea Mulţumită lui Vicki Foxe cunoştea tot Novaroen-ul ca-n palmă

Îndepărtîndu-se de limuzina ei, Rafealla a tras adînc aer în piept. Aerul mării o înviora. Măcar de-ar fi fost în alte circumstanţe, tare bine s-ar mai fi simţit.

– Iată că a apărut şi comitetul care se ocupă cu întîmpinarea oaspeţilor, a avertizat-o Trudie cînd a păşit în faţă un bărbat sofisticat cu ochelari ca de bufniţă şi cu un zîmbet plăcut.

– Bun venit la Novaroen, a zis el cu un accent

englezeso îngrijit. Sînt Norton St.John, asistentul personal al doamnei Citroen. Vă rog să-mi permiteţi să vă însoţesc la apartamentul dumneavoastră.

– Ne face să ne simţim ca la hotel, a zis Trudie încet

– Rafealla ar vrea să facă o probă de sunet imediat, l-a anunţat unul dintre funcţionari. Sînt gata oamenii din orchestră?

– Cred că fac o repetiţie cu domnul Bobby Mondella, i-a replicat Norton St.John. Totuşi, întrucît fiecare artist va cînta doar două cîntece, nu cred că durează mult

– Rafealla vrea să facă o probă de sunet *acum*, a zis cu încăpăţînare funcţionarul. Trebuie să ştiţi că domnul Citroen a dat instrucţiuni stricte ca Rafealla să aibă tctul.

– Lasă, l-a întrerupt ea repede. Pot aştepta De fapt dacă Bobby nu se supără poate că o să-l privesc şi eu.

– Desigur, domnişoară Rafealla. Norton i-a aruncat funcţionarului impulsiv o privire triumfătoare. O să vă arăt întîi apartamentul şi apoi o să-l întreb pe reprezentantul domnului Mondella. Dacă totul e în regulă, mă întorc imediat după dumneavoastră.

– Rahat! exclamă Speed pentru a zecea oară Vă zic că tîrîtura m-a aranjat. Ea-şi legăna fundul gras în faţa mea şi-mi cerea bani. Aşa că i-am dat cîţiva dolari, doar ca să scap de ea. Mare lucru Destul să te uiţi la ea că n-ai poftă s-o atingi! Rahat!

Un detectiv plictisit i-a rîgîit în faţă

– Vă anunţ – cunosc la oameni, a zis Speed schimbînd tactica. Am relaţii. Avocatul meu o să mă scoată curat din necazul cu tîrîtura aia murdară.

– Să nu ne-ameninţi, a zis blînd dstectivul. Sau te las fără molarii tăi îngălbeniţi.

– Ce? a zis Speed, ciulind urechile. El avea dinţi frumoşi. Poate că incisivii erau un pic cam ascuţiţi – dar galbeni? Asta nu.

– Nu cred în porcăria asta! a zis cu indignare. Nu sînt decît un cetăţean onest care a fost prins în cursă şi-o să-mi chem avocatul N-aveţi nici un drept să mă ţineţi.

Detectivul a rîgîit din nou, arătînd fără nici o îndoială cît de tare îi plăcea usturoiul.

– La dracu'! a spus mohorît Urăsc genul de arastări tip Mickey Mouse

Bobby simţea mirosul mării în timp ce Sara îl conducea pe o potecă. Putea auzi zgomotele şi zarva produsă de aranjarea meselor

Doamne! De cînd îşi pierduse vederea, depindea atît de mult de miros, de simţuri, de auz şi de gust. Ştia tot ce se petrecea în jurul lui – doar că nu putea vedea

– A ce seamănă? Cum arată? a întrebat însetat de informaţii

– Frumos! i-a replicat Sara Sîntem în echilibru pe vîrful lumii.

Foarte descriptiv. Ce dracu'-şi închipuie ea că putea înţelege el din asta? Poate că trebuia să angajeze o persoană care să fie lîngă el în locul vederii pierdute. O voce dulce care să-i furnizeze cele mai mici detalii fără ca el să trebuiască să întrebe.

– Sara, i-a spus simplu. Ce culoare are cerul? Se vede marea? Sînt nori? Iarba esta verde? Spune-mi, fir-ar să fie, am nevoie să ştiu

Nimeni nu-şi putea închipui ce însemna asta O lume de întuneric fără nici o scăpare.

Sara s-a oprit din mers. El i-a simţit tensiunea. Apoi o mînă uşoară, insitentă l-a atins pe braţ şi în aer s-a răspîndit un parfum familiar periculos

– Hello, Bobby, a zis vocea inconfundabilă a Novei Citroen. Cît de drăguţ să te văd din nou.

– Totul merge bine? a întrebat Vicki Foxe, trecînd prin spatele lui Tom și administrîndu-i o mică mîngîiere pe spate cu sînii ei masivi.

– Nu trebuia să vii aici înăuntru, a zis senos Tom Aici e centrala de securitate.

– Nu fii prost, l-a ocărît Vicki. Vorbești ca într-un film cu spioni! Cine crezi că *face ourat* aici înăuntru? Ți-am adus o bere grozavă, rece și un sandviș cu carne de vițel. Trebuie să fii înfometat.

– Sînt, a admis el, fixînd automat cu ochii atributele ei cu 'gabarit depășit și neglijînd monitoarele de televiziune care acopereau fiecare sector al proprietății.

– Știam eu că trebuie să fii un băiat înfometat, a tors ea, luînd sandvișul de pe farfurie și dîndu-i să muște din el.

– Tu ești o femeie teribil de fierbinte, a zis el mestecînd în același timp.

– Și tu ești un bărbat măreț Totul se spunea cu vorbe în doi peri.

– De unde poți ști? a întrebat el, simțind că sîngele i se urcă la cap

– O fată poate – mă rog, a chicotit ea, să-și dea seama.

Atenția lui era toată centrată asupra ei în timp ce Maxwell Sicily apărea pe monitorul trei. Tom nu l-a văzut cînd își vîra pe furiș mîna îndrăzneață sub fusta ei.

Desfăcîndu-și picioarele ea l-a lăsat să-i simtă

rapid căldura dintre coapse înainte de a se preface indignată şi de a-i da mîna la o parte

– Eşti un băiat mare şi rău

– Dar îţi place

– Poate da, poate nu, i-a răspuns ea cu obrăznicie.

– Cînd o să aflu adevărul? El deja gîfîia în aşteptare

Lingîndu-şi buzele, i-a promis

– La noapte, dacă eşti norocos

Cu coada ochiului ea îl privea pe Maxwell Sicily dispărînd de pe monitor.

Timpul fusese calculat perfect

Misiunea îndeplinită.

– Ne vedem mai tîrziu, Tommy, scumpule, cînd n-o să fii chiar atît de ocupat O să petrecem bine. Sărutîndu-l cît putea de umed, ea s-a ondulat afară din încăpere

Nova Citroen îl privea pa Bobby Mondella Trei ani şi era neschimbat.

Trupul. Înalt. Puternic Sexy.

Chipul. Dur, frumos, perfecţiune de abanos

Avea ochii acoperiţi de ochelari negri. Nu ştia ce se ascundea sub ei

– Ce mai faci? l-a întrebat

El a simţit că fierbe de furie auzind-o pe femeia asta – curva asta – că-l întreabă neutră despre sănătate.

Unde fusese Nova Citroen cînd avusese nevoie de ea? Unde dracu' fusese ea atunci?

– Perfect, i-a spus amintindu-şi fiecare detaliu al trupului ei răsfăţat. Aroma ei specifică. Foamea insaţiabilă cu care făceau dragoste.

– Sînt încîntată că ai putut veni, a zis ea.

Hei – lady. N-am avut de ales. Sînt nevoit să mă aflu faţă în faţă cu tine.

– Hai, Sara, să plecăm, a spus nerăbdător.

– Da. Nova şi-a luat mîna de pe braţul lui şi a privit-o direct pe Sara. Instrumentiştii îl aşteaptă pe domnul Mondella. Să anunţi personalul în caz că ai nevoie de ceva.

– Hei, doamnă Citroen, dacă am nevoie de ceva o să fii prima care-o să afli, i-a răspuns el nepoliticos. Fiindcă ştiu clar că oricînd, oricum pot să mă încredinţez ţie...

Sarcasmul lui n-a rămas neremarcat de către cealaltă femeie.

Simţindu-se incomod, Sara a pornit-o încet ca să-l îndepărteze pe Bobby de sursa de enervare.

Nova i-a privit plecînd. Se întreba dacă el se culca sau nu cu negresa aceea frumuşică. Dacă da – ce pierdere. Bobby Mondella merita o femeie – şi în pat şi în afara patului. Era el orb, dar rămăsese un adevărat bărbat.

Nova simțea fiorul lucrului interzis și a apucat-o tremurul gîndindu-se la ceea ce s-ar fi putut petrece

Stînd în biroul lui spațios care dădea înspre ocean, cu un trabuc într-o mînă, și cu *Chivas Regal* cu gheață în cealaltă, Marcus Citroen savura momentul. Pacea dinaintea furtunii

Rotițele se puseseră în mișcare și n-aveau să se oprească

Pentru nimeni

Kris Phoenix
1979

Vreo doi ani Kris avusese de-a face cu întreruperi cu Sharleen. Nu era uşor cînd erau despărţiţi printr-un ocean, iar ea era o mare vedetă în America şi *The Wild Ones* încă n-o plesniseră ca lumea. Nu era uşor cînd tipul ei era în principal Marcus Citroen, magnatul discului – iar dacă Marcus ar fi descoperit treaba, l-a asigurat Sharleen, Kris s-ar fi trezit cu ambele picioare rupte şi cu dinţii sparţi. Fermecător! Nimic nu era ca atunci cînd trăia periculos

– De ce nu-l faci pa netrebnic să ne semneze

şi nouă un contract de înregistrare? i-a sugerat el într-o zi cînd amîndoi leneveau pe patul mare din apartamentul hotelului *Dorchester*.

Sharleen s-a aşezat pe burtă şi a zîmbit leneş

– Îţi baţi joc de mine, omule? Numai să fac o referire la numele tău şi imediat ar intra la bănuieli. Marcus are o antenă pentru lucrurile astea.

Strecurîndu-şi mîna sub burta ei şi mai jos în fierbinţeala dintre picioarele ei, a întrebat-o brutal

– Şi cîte lucruri dintr-astea au fost pe-acolo?

Ea a chicotit cu vocea uşor răguşită şi a zis:

– Ce contează, scumpule – cînd domnul Citroen nu ştie ceva, atunci nu se simte ars!

– Poate că mă simt eu ars, i-a întors-o el

Ea a rîs

– Oh, sigur! Am aflat eu, cînd nu sînt prin preajmă, tu ţi-o pui în vată şi o scoţi din funcţiune

– Fir-ar să fie! Precis că ţi-a spus cineva chestia asta!

Amîndoi s-au pus pe rîs, convinşi că între ei doi se petrecea numai sex de zile mari. Şi nici unul dintre ei n-a mai pus alte întrebări

Sharleen reprezenta pentru el un fel de a se răzbuna pe viaţă. Era fantastic de frumoasă, o vedetă de primă mărime şi suficient de coaptă ca să ştie ce făcea fără a-l obliga la nici un angajament De fiecare dată cînd era în pat cu ea aproape nu-i venea să creadă că era atît de no-

rocos.

Cum se întîlniseră? Îşi amintea vag că o întînise la *Annabel's* în noaptea primului lor spectacol mare la Londra. Sharleen, numai ochi şi dinţi şi priviri de vino-ncoace. Dar el se dusese cu o altă puştoaică entuziastă şi făcuse cu ea treaba aceea pe locurile din spate ale maşinii lui în timp ce şoferul conducea încet prin jurul lui Berkeley Square, aruncînd priviri curioase prin oglinda retrovizoare.

O văzuse din nou pe Sharleen după cîteva nopţi la concertul cu Queen De data aceasta era fără Marcus Citroen care se întorsese la New York. Era îmbrăcată într-o rochie superbă, roşie şi zîmbea larg

El era cu Buzz şi Flower şi cu un grup de admiratori şi ea îi invitase pe toţi la hotelul în care locuia, unde-i înfundase cu mîncare, băutură şi cea mai fină iarbă *Columbian Gold*, pînă cînd îl luase pe Kris separat şi-i spusese:

– Scapă de însoţitorii tăi şi hai să petrecem cu adevărat

El nu se lăsase rugat de două ori.

Acum se vedeau de fiecare dată cînd venea la Londra şi ea venea ori de cîte ori îi era posibil. Era favorita Prinţului Charles şi era obligată de cîte ori o solicita să participe la activităţile lui de binefacere. Discurile ei din Anglia au ajuns automat pe locul întîi şi publicul era în adoraţia ei De data

asta venise pentru o apariţie la televiziune în emisiunea de mare popularitate *Topul muzicii pop*

Kris se hotărîse de-acum înainte să se folosească de relaţiile lui. Domnul Terence nu avea sa ajungă nicăieri în privinţa americanilor Gîndindu-se cu sinceritate, Kris presupunea că atunci cînd o să fie vorba despre Statele Unite, bătrînul Terence n-o să aibă nici o putere. Venise timpul unei acţiuni de anvergură. Poate că prima mişcare era să-l dea deoparte pe domnul Terence. De mult cîntărea el motivele pro şi contra. Folosirea ocaziilor avea mare importanţă.

Nu era nici un dubiu că Marcus Citroen şi *Blue Cadillac Records* se potriveau ca nivel cu formaţia *The Wild Ones*. Ei erau printre cei mai buni alături de *Atlantic, Capitol* şi *Warners*. Kris dorea colaborarea doar cu cea mai bună companie. Refuzase mai multe oferte venite din partea unor companii de mîna a doua care nu le-ar fi garantat mai nimic în domeniul reclamei şi al promovării. Fără o lansare corectă n-ar fi ajuns la nici un rezultat.

Sharleen nu părea înclinată să-i ajute şi înţelegea motivul ei. El cocheta mereu cu ideea de a pleca personal la New York.

– Las-o baltă, i-a spus Buzz cînd i-a vorbit despre intenţiile lui. Să facem treaba asta singuri înseamnă amatorism Şi tu ştii asta mai bine ca

oricine altcineva

Buzz era perfect fericit în situaţia lor de-atunci Deveniseră mari vedete în Anglia. În Europa de asemenea. Părerea lui Buzz era:

„– Cui îi trebuiesc blestemaţii de yankei? Ne descurcăm şi-aici. De ce atita panică?"

Kris îşi dorea America. Şi-o dorea atît de tare încît îl apuca durerea de dinţi cînd se gîndea la asta

În fiecare duminică îşi vizita fiul în casa din Esher. Bo era un băieţel zdravăn de trei ani şi jumătate. Era un puşti drăguţ, dar Willow şi înţepeniţii ei de părinţi îl ţineau ca şub un clopot de sticlă. Vedea deja toate semnele.

– Vreau să-l iau la mine, a informat-o pe fosta lui nevastă.

– Nu, i-a răspuns ea cu încăpăţînare Nu permit aşa ceva

– Instanţa ar putea permite, la dracu, îi riposte înfuriat

– Du-mă în instanţă atunci, îi replicase ea, cu obrajii înroşiţi şi convinsă de dreptatea ei. O să vedem noi ce-o să permită judecătorul.

El nu-şi putea bate capul. Nici nu merita să producă un scandal public. Poate că atunci cînd puştiul o să fie mai mare

Admiratoarele erau cîtă frunză, cîtă iarbă. Nu se putea mişca fără să dea peste ele. Se adunau în jurul căsuţei pe care şi-o cumpărase pe o stră-

după liniştită lîngă Hampatead Heath Îi telefonau la toate orele din zi şi din noapte, astfel încît era obligat să-şi schimbe numărul la fiecare două săptămîni. Îl urmăreau pe stradă cînd se aventura afară şi-i trimiteau bileţele şocante descriind tot felul de lascivităţi pe care ar fi vrut să i le facă.

Buzz şi Rasta se bucurau de această atenţie Kris şi Ollie o urau.

Ollie era pe punctul de a se căsători cu prietena lui care cînta la violoncel.

– Fă-o! I-a grăbit Kris pentru că în sinea lui ştia că viaţa de rock and roll nu era potrivită pentru Ollie, iar prietena lui mergea perfect cu felul lui de-a fi.

– Te-ai ţîmpit? a explodat Buzz

– Nu ne trebuie şi altă soţie pe care s-o ascundem, bodogănise domnul Terence

Ollie a făcut-o într-o zi de vară, undeva la ţară, în prezenţa rudelor apropiate şi a prietenilor. Vestea a ajuns în presă după două zile, producînd un ciclon *The Wilde Ones* aparţineau populaţiei feminine din Anglia. Acesta era un act ostil şi puştoaicele, adolescentele erau furioase. Ollie, cel atît de liniştit în realitate, era foarte popular.

Asupra proaspetei soţii a lui Ollie şi a familiei ei din clasa mijlocie a început să plouă cu scrisori încărcate de ură.

După o săptămînă, Ollie a luat o hotărîre impulsivă. S-a retras din grupul lor

Toţi au fost şocaţi cu excepţia lui Kris, care a acceptat calm faptul că Ollie considera viaţa proprie mai importantă decît lansarea lui ca vedetă.

La zece zile după retragerea lui Ollie, şi-au găsit un nou muzician la claviatură şi basi. Astfel a pătruns în viaţa lor Doktor Head, iar America a devenit mai mult decît o simplă posibilitate

Rafealla
1979

– Vino, tîrfă!

– Eddie, eşti beat, lasă-mă-n pace

– Am zis să vii aici. Vino. Acum!

Eddie icni de furie, cu gura strîmbă în timp ce vărsa pe canapeaua cretonată din sufrageria mamei lui un pahar plin cu vodcă şi care se balansa nesigur în mîna lui.

Rafealla s-a apropiat cu prudenţă. Îl ura pa Eddie cînd era beat. Se transforma într-un animal oribil şi ea nu se pricepea cum să-l stăpînească.

De cum i-a fost la îndemînă, el a înhăţat-o de

încheietura mîinii, vîrîndu-şi unghiile în carnea netedă.

– Bună, tîrfuliţo, a bodogănit cu un rînjet maladiv. Ia zi ce-o să faci azi pentru mine?

– Eddie. Avea în voce o notă de rugăminte pe care ea singură nu şi-o putea suferi. De ce nu ne ducem noi în pat? E tîrziu şi o să se întoarcă mama ta. Nu vrei să te vadă în halul ăsta, nu?

El a rîs. Un rîs găunos, plin de venin.

– Vă bag în mama voastră pe amîndouă, curvelor. Nu dau doi bani pe ce cred curvele despre mine

– Te rog, Eddie, i-a şoptit. Nu mai vorbi aşa...

Brusc a pus-o deasupra lui, trăgîndu-i brutal fusta în sus şi apucîndu-i chiloţii cu o mînă.

– Desfă-ţi picioarele, i-a poruncit rece

– Nu, Eddie. Nu în felul ăsta. Nu

Protestele ei nu făceau decît să-l excite mai tare, aşa că a ţintuit-o jos şi şi-a scos singur pantalonii, apoi s-a împins în ea.

Ea a luptat puţin, apoi a rămas ţeapănă, lăsîndu-l s-o izbească aşa pînă cînd şi-a pierdut erecţia şi a împins-o pe jos cu dezgust. Apoi s-a pus pe plîns. Ca de obicei, ei îi părea rău de el şi l a ajutat cu greu să ajungă prin coridor pînă în camera lor şi l-a băgat în pat, unde el a adormit rapid.

Aruncînd o pătură peste el s-a grăbit în sufragerie să facă ordine – exact la timp, căci Lady

Mafair își făcea intrarea zgomotoasă cu frumosul ei din acel moment, un fost membru al Parlamentului, cu mai multe funcții și cu o mare pasiune pentru disciplină.

– Oh! a exclamat Lady Mafair, ascunzîndu-și cu greu neplăcerea. Încă nu te-ai culcat.

– Sînt pe punctul de-a mă duce în pat a zis repede Rafealla.

– Nu te grăbi, dragă, i-a spus ex-politicianul turnîndu-și un pahar mare de coniac.

– E obosită, a insistat Lady Mafair. Las-o să plece

– Da, sînt foarte obosită, a spus Rafealla. Vă rog să mă scuzați

Ieșind repede afară din încăpere, știa că totul era din vina ei. S a gîndit oftînd la evenimentele din ultimii doi ani și a realizat cu adîncă disperare că nimeni nu putea fi blamat în afară de ea însăși

În ziua în care Eddie Mafair își anunțase logodna cu Fiona Ripley-Hedges în *The Times*, Rafealla descoperise că era gravidă.

După șocul și spaima de la început, și-a dat seama că purta copilul lui Eddie Mafair și că, deci, ei aveau să fie uniți în mod irevocabil și nimeni și nimic nu mai putea schimba ceva

Multe zile ea şi-a păstrat secretul, fără a-l dezvălui măcar lui Odile şi Fenellei – pînă cînd s-a dus la mama ei şi i-a spus totul.

Anna a fost îngrozită.

– De-abia ai optsprezece ani, zisese. Eşti aproape un copil. Cine este acest Eddie Mafair? Ca fel de bărbat demn de dispreţ şi-a pus mintea cu un copil?

– Nu sînt copil, a spus răspicat Rafealla. Şi el n-a profitat de mine. Îl iubesc pe Eddie şi vreau să mă mărit cu el.

Anna fusese încă şi mai oripilată.

– Căsătorie! La vîrsta ta! Nu pot fi de acord

– Mamă. Optsprezece ani înseamnă o vîrstă suficientă. În unele ţări fetele se mărită la treisprezece ani.

– În ţările necivilizate

– Ah, dar nu prea pari a înţelege. Nu o să fac un avort Deci... vezi... căsătoria este unica soluţie.

În mintea ei nu exista vreo îndoială în lagătură cu ceea ce dorea. Căsătoria. Eddie o să se însoare cu ea.Şi vor trăi fericiţi pînă la sfîrşitul vieţii.

Anna şi tatăl vitreg al Rafeallei, Lordul Egerton, s-au întîlnit cu mama lui Eddie, Lady Elisabetta Mafair. Era o femeie arătînd formidabil deşi trecuse binişor de cincizeci de ani. Fusese odinioară o mare frumuseţe, avusese un divorţ scandalos, era încă atrăgătoare, cu părul roşcat stins, buzele

roşii şi ochii alunecoşi.

– Eu nu-i pot spune lui Eddie ce să facă, zisese fără bunăvoinţă. Are mai mult de douăzeci şi unu de ani şi este deja logodit cu altă fată

– Dar îl puteţi influenţa, nu-i aşa? zisese Cyrus, un om obişnuit să-şi atingă scopul şi hotărît să facă la fel şi acum

Lady Elisabetta s-a întins după o ţigară, înclinîndu-se în faţă astfel încît Cyrus să i-o aprindă Adîncitura dintre sîni a apărut la vedere.

Anna a privit în altă parte Se simţea ofensată de felul în care femeia cocheta cu soţul ei.

– Poate, a spus supărată Lady Elisabetta, trăgînd adînc fumul în plămîni.

– Am făcut nişte investigaţii, a zis Cyrus ridicîndu-se şi plimbîndu-se prin cameră. S-ar părea că fiul dumneavoastră şi-a pierdut moştenirea la jocurile de noroc şi nu va mai avea un penny pînă cînd – vă rog să mă scuzaţi că spun asta – dumneavoastră n-o să vă daţi obştescul sfîrşit Din fericire, a adăugat el, rîzînd sec, mie mi se pare că arătaţi într-o foarte bună stare de sănătate

– Aşa e, a spus Lady Elisabetta. Din nefericire pentru sărmanul Eddie. Deşi am înţeles că fata aceea cu care s-a logodit vine dintr-o familie bogată.

– Pariez că asta este principala atracţie.

– Hmm, păreţi a cunoaşte toate răspunsurile,

Lord Egerton. Mă întreb cum de nu ni s-au mai încrucişat niciodată drumurile.

– Păi, să vedeţi, a zis Cyrus brutal, cînd dumneavoastră aţi apărut ca debutanta anului...

– Vă rog să nu spuneţi în ce an, l-a întrerupt ea cu un zîmbet foarte controlat.

– Nici nu visam să fac astfel, i-a replicat el ca să fie drăguţ pentru că Anna voia să aranjeze treaba şi el intenţiona să realizeze ceea ce dorea Anna. După cum spuneam, a continuat el, cînd dumneavoastră primeaţi onoruri, eu nu eram decît un băiat de la biroul de copiat acte şi hoină ream pe Fleet Street

– Şi cît de mult v-aţi ridicat, a spus batjocontor Lady Elisabetta, aruncîndu-i fumul drept în faţă

– Mi-au trebuit mulţi ani de muncă grea

– Sînt sigură de asta.

Anna s-a ridicat de pe canapea

– Să ajungem la obiect, a zis cu energie.

Cyrus a privit-o uimit. Nu era obişnuit ca iubita lui Anna să ia cuvîntul singură. Şi apoi a înţeles că era geloasă şi asta i-a plăcut, l-a măgulit.

– Obiectul sînt banii, a zis el luînd un ton autoritar. Dacă Eddie vrea s-o ia în căsătorie pe fiica noastră, eu voi pune neîntîrziat un milion de lire ca fond de încredere pentru copilul lor nenăscut. În plus îi dau lui Eddie o slujbă foarte bănoasă şi cu plătirea unei bonificaţii de două sute cincizeci de mii de lire pe an pentru următorii cinci ani.

– Câtă generozitate, a remarcat Lady Elisabetta. Probabil că fiica dumneavoastră îl iubeşte cu adevărat.

– Aşa e, a spus Anna. Asta-i singurul motiv pentru care el a reuşit să profite de o fată foarte tânără şi nevinovată.

Lady Elisabetta şi-a ridicat sardonic o sprânceană.

– Trăim în deceniul al optulea, Lady Egerton. Mă îndoiesc că Eddie a profitat de cineva. Din câte am citit despre fetele din ziua de azi, probabil că adevărul stă invers.

Obrajii palizi ai Annei s-au înroşit de mânie.

– E un nonsens, a spus cu vehemenţă.

– Doamnelor, le-a întrerupt Cyrus, o să discutăm despre motivele acestei întâlniri până la urmă? Căsătoria dintre fiica noastră şi fiul dumneavoastră. Să nu mai pierdem timpul. Se face sau nu?

Nunta Rafaellei Le Serre Egerton cu Eddie Mafair a fost un eveniment social scliptor. Rafaella purta o rochie de mireasă din satin alb strălucitor de la *Norman Hartnell* şi Eddie arăta grozav de bine în costumul lui negru pentru orele dimineţii.

Mama miresei era în bleu, iar cavalerul mamei

preferase stacojul vioi.

Fetele pentru mireasă, Odile şi Fenella erau drăguţe în roz. Iar Rupert era cavaler de onoare.

Ceremonia a avut loc în biserică, iar recepţia în Camera Mingiilor la hotelul *Grosvenor House* din Park Lane, unde Eddie rezervase un apartament pentru noaptea lor de nuntă înainte de a lua avionul pentru Acapulco în ziua următoare.

Rafaella era foarte nervoasă. Petrecuse foarte puţin timp împreună cu Eddie la San Lorenzo unde el băuse prea mult vin şi neglijase să-i spună că o iubea

Nu prea semăna a început ideal, dar ei aveau întreaga viaţă înaintea lor şi lucrurile vor merge mai bine.

Nunta a trecut printr-o mare de feţe indiscrete. Atît de mulţi oameni şi atît de puţini cunoscuţi. La sfîrşitul zilei o dureau obrajii din cauză că trebuise să zîmbească atît de mult.

Eddie se comportase impecabil. Nu băuse şi fusese politicos cu toată lumea Cît de bine arăta în costumul lui de dimineaţă! Cu un fior de plăcere Rafaella îşi dăduse seama că făcuse cea mai potrivită alegere.

Eddie mormăia prin somn, dar de trezit nu s-a

trezit. Din fericire. Rafealla se simțea mult prea obosită ca să-i mai facă față. Și-a pieptănat părul lung și s-a gîndit la copilul lor – Jonathan, sau Jon Jon după cum îi spunea toată lumea

Copilul lor... unica rațiune pentru care Eddie și ea erau împreună. Singurul motiv pentru care ea nu-l putea părăsi niciodată.

Curînd Jonathan avea să împlinească doi ani Și semăna perfect cu Kris Phoenix.

Bobby Mondella
1979

– Ei te vor pentru o copertă la People Îţi dai seama ce înseamnă asta?

– Săptămîna din Anglia e un succes la vînzări Biletele au rezistat la vînzare doar trei ore.

– Poţi veni în al patrulea weekend din iulie la Washington? Soţia Preşedintelui doreşte prezenţa ta personală.

Lansat ca vedetă

Cît de dulce este

Bobby Mondella locuia la Los Angeles într-o vilă din Hancock Park cu unsprezece dormitoare,

unsprezece săli de baie, mai multe încăperi imense pentru oaspeţi şi o grădină superbă.

Trăia singur, doar cu şase servitori şi doi ciobăneşti germani foarte sălbatici.

În aferă de casă avea un Rolls Royce verde închis, un Porsche alb şi un Thunderbird 1959 roz

De cîte ori Rocket Fabrizzi era în oraş stătea la Bobby. Rocket era şi el vedetă, o vedetă de cinema. Dar de la divorţul de serioasa Roman Vanders, evita să aibă un loc stabil, preferind să-şi ducă viaţa însoţit de mai multe geamantane şi să doarmă în paturile din camerele libere ale prietenilor

– La ce naiba-ţi trebuie gunoiul ăsta? îl întreba adesea pe Bobby. Nu eşti însurat N-ai copii. Nu pricep

– De ce nu? îi replica Bobby. Îmi pot permite îmi place să am lucruri. E o treabă

Rocket scutura din cap

– Mult drum am străbătut din Greenwich Village, zicea cu amărăciune

– Cu cît ajungem mai departe, cu atît mai bine, îi răspundea Bobby ironic.

Bobby Mondella, exact aşa cum îi prezisese Marcus Citroen, devenise supervedetă. Era Stevie Wonder dar cu mai mult sex-appeal. Michael Jackson dar bărbat. Teddy Pendergrass cu un public mult mai mare. El era acea întîmplare rară

– o vedetă neagră care se îndreptase direct asupra Americii albe şi fusese imediat acceptat. La doi ani după concertul lui de debut de la *Hollywood Bowl* avusese două albume nemaipomenite şi şapte discuri singles cu şlagăre trase din acestea – o realizare nemaipomenită; mulţi artişti se considerau fericiţi dacă scoteau unul sau două şlagăre de pe un album

Primise şase premii *Grammy* – altă realizare nemaiauzită pentru o perioadă atît de scurtă.

Tu eşti cel mai mare, îi spunea toată lumea Era ceva ce-l făcea să fie împăcat cu sine.

Rocket nu-i spusese niciodată aşa ceva, iar cînd Bobby s-a plîns în glumă, prietenul lui a rîs.

– Am făcut un tîrg cu tine, a zis uşurel Rocket. Tu nu mă bîzîi pe mine cît de noul Marlon sînt eu şi eu nu-ţi zic niciodată că eşti o grozăvie minunată. Asta fin'că, Bobby, mi-amintesc bine de unde-am pornit amîndoi, şi niciodată – exact cum spun *niciodată* – n-o să rămînem în rahatul ăsta. Nu vreau să zic altceva, omule, dar asta n- o să dureze cît lumea.

Din şase în şase săptămîni Nova Citroen venea în oraş Ea şi Marcus aveau la Bel Air o proprietate şi de curînd achiziţionaseră o bună bucată de proprietate şi pe plajă. Nova venea acolo pentru a se întîlni cu arhitecţii şi proiectanţii. Marcus rămînea de regulă la New York – era clar că nu avea o mare pasiune pentru Los Angeles

Nova închiriase o căsuţă în colonia Malibu sub un nume fals. Păstra cu străşnicie secretul legăturii ei cu Bobby. În scurtele ei vizite, amîndoi petreceau împreună cîteva ceasuri de voluptate sinceră. Ea era o femeie foarte senzuală, cu gusturi sexuale extrem de sofisticate. Bobby a încercat s-o descurajeze din poftele ei întortocheate.

– N-ai vrea să mă ai pe mine împreună cu o altă femeie în acelaşi timp? îi încerca ea adesea Pot aranja treaba foarte uşor, ştii? O mulţime de bărbaţi ar da orice să aibă o astfel de ocazie.

– Nici gînd, îi replica el. Tu îmi ajungi.

Ea îi zîmbea şi îl numea amant suburban

– Ei aş! se lăuda el glumind. Sînt o vedetă, baby Pot avea orice femeie doresc.

– Să nu uiţi niciodată, îi spunea ea liniştită Marcus confecţionează vedete şi tot el le poate distruge. În cazul ăsta, a făcut ea o pauză plină de înţeles, dacă descoperă vreodată că noi...

Nu trebuia niciodată să spună mai mult de-atît

El se gîndea uneori că era nebun continuînd relaţia cu ea. Dar avea ceva care-l ţinea. Avea nevoie de Nova – această femeie bogată, rasată, cu trupul plin de pofte şi cu personalitatea de gheaţă. Şi nu mai era o biată războinare împotriva lui Marcus. Era mult mai mult. Ea era atît de diferită de alte femei pe care le avusese – muieruştile care se adunau în jurul unei vedete, gata să pri-

mească orice sclipire de afecțiune

Cînd Nova nu era în oraș, se străduia să întîlnească alte femei. De regulă se vedea cu o actriță care nu avea o pronunție grozavă și era considerată că foarte nostimă și cu o feministă de culoare care avea vreo patruzeci de ani

Rocket nu mai voia femei.

– Uneori prefer să mă lipsesc, i-a explicat cînd Bobby a încercat să-l atragă. Știi – totul e un spectacol

În gîndul lui, Bobby credea că Rocket tot mai tînjește după Sharleen. Mă rog, venise prea tîrziu. Sharleen tocmai își anunțase logodna cu un creator de modă din New York. Bobby se întreba ce simțea Marcus Citroen. Umbla zvonul că ea și Marcus continuau să fie împreună fără a o recunoaște. Bobby nu mai era în legătură cu ea de multă vreme. Își dăduse și el seama că viața era prea scurtă ca s-o trăiască pentru altcineva.

Rocket a intrat în dormitor tocmai cînd Bobby termina cu îmbrăcatul. Fuseseră invitați la o petrecere dată cu ocazia deschiderii unei noi discoteci a lui Nichols Kline în Beverly Hills și nici unul dintre ei nu rezistase tentației de a-l revedea pe boss-ul de la *The Chainsow*

Nichols reușise foarte bine Era cel mai mare organizator de concerte de pe Coasta de Vest și pusese pe picioare *Nichols Hit City*, propria lui companie de discuri de mare succes. Acum des-

chidea şi *Nichols Discoteca*

Bobby purta un costum alb imaculat, în vreme ce Rocket arăta acceptabil în pantaloni dungaţi şi o cămaşă de lucru

– Perechea fără pereche, a zis Nichols, salutîndu-i pe amîndoi la intrarea în noul lui club cu îmbrăţişări ultra-familiare.

Aşezîndu-i la propria lui masă, unde erau şampanie, caviar şi o mulţime de femei drăguţe, l-a apucat pa Bobby de braţ.

– Am să-ţi vorbesc. E important, a zis cu nasul fremătînd la mirosul banilor. Fii atent, Bobby, fin'că asta o să ne facă pe *amîndoi* multimilionari Poţi conta pe asta, omule. Am obţinut un contract pentru tine! Mamă-mamă, *incredibil!*

Kris Phoenix
1979

Doktor Head avea un caractar ca para focului. Avea vreo treizeci şi cinci de ani, mai bine de un metru nouăzeci şi era corpolent. Avea umerii largi şi puternici, un păr roşu aprins, o barbă scăpată de sub control, ochii permanent înroşiţi şi un tic facial îndrăcit care dădea impresia că la cîteva minute o dată făcea obscen cu ochiul.

Un cetăţean american care trăia şi muncea în Anglia de zece ani, venind aici la început cu Nellie şi *The Knockers*, un grup numai din fete, al cărui impresar fusese timp de trei ani Cînd Nellie

se decisese să se călugărească şi grupul se dezmembrase, el veghease asupra carierei lui Michael Hollywood, un solist tînăr. Sub impresariatul lui Doktor Head, Michael Hollywood a devenit foarte mare foarte repede – şi timp de mai mulţi ani ciudata combinaţie dintre modestul şi tînărul cîntăreţ şi scandalosul lui impresar a înflorit.

Michael Hollywood murise la prăbuşirea unui avion în 1974 în culmea carierei sale. Doktor Head nu şi-a iertat niciodată că nu se aflase şi el în avion. Patru ani a căzut în patima drogurilor şi a băuturii, iar cînd a intrat în holul în care *The Wild Ones* audiau muzicienii pentru a găsi un înlocuitor pentru Ollie, cu noua lui descoperire – o cîntăreaţă-femelă la claviatură pe care el o mînuise, Fingers[1] – el îşi revenise doar de cinci săptămîni.

Kris, apucînd o cutie de Coca Cola de la un automat din capătul holului, a observat de la început ciudatul duo. Gîndindu-se că Doktor Head era cel care se pregătea de audiţie, a vrut să-i facă favoarea de a-i spune de la început că n-o să fie nevoie de el.

– Bună, prietene, i-a spus nepăsător

Doktor Head l-a fixat cu ochii alarmant de injectaţi

– Unde mă pot pişa? l-a întrebat

1 Degeţele

Kris era obosit. Fusese o zi lungă şi nici unul dintre cei audiaţi nu se dovediseră a fi corespunzători.

– Habar n-am, a zis iritat.

– În cazul ăsta, i-a replicat mărinimos Doktor Head, făcînd cu ochiul pe neaşteptate, o să-i dau plantei ăsteia darul vieţii. Şi cu asta, el şi-a dat jos fermoarul şi a slobozit un val de urină pe o ferigă ofilită dintr-un vas larg de ceramică.

Fingers, o americancă arătînd ca un băiat, în blugi decoloraţi şi un pulover, a căscat. Era evident că mai fusese şi alteori martora excentricităţilor lui Doktor Head.

– Simte-te bine, i-a zis Kris sarcastic Fă ce-ţi pofteşte inima şi nu te sinchisi de mine.

– Mulţumesc, i-a replicat Doktor Head ridicîndu-şi fermoarul cu o expresie satisfăcută

– Ascultă – mai bine-ţi zic acum a continuat Kris. Nu mai zăbovi pe aici pentru audiţie. Eşti prea bătrîn şi chiar de-ai fi cel mai mare interpret la claviatură nu arăţi cum ne trebuie nouă

– Sînt încîntat că-mi spui, i-a zis cu gravitate Doktor Head.

– Mda, măcar i-ai tras un pipi pe-aici! a glumit Kris şi s-a întors la ceilalţi, ocupaţi cu un tinerel cu acnee care ucidea cu măiestrie piesa muzicală *Dirty Miss Mary*.

După o jumătate de oră Fingers a sărit pe scenă gata să le-arate ce se pricepea să facă. Ea

s-a așezat la pian și s-a pus imediat pe rock and roll.

– Ia-o de-aici! a țipat Buzz. Ca dracu' – nu i decît o blestemată de fată, nu-i așa?

Domnul Terence s-a trezit la viață Cînd vorbea Buzz, el sărea de doi metri.

– Nu primim muieri la audiție, dragă, i-a spus acru.

Fingers a făcut un gast obscen și s-a pus să cînte ca un diavol *Skinny Little Slider*.

Avea un talent formidabil – un fapt pe care domnul Terence nu l-a băgat în seamă

– Destul! a țipat, făcîndu-se roșu la față N-avem timp de pierdut. Ieși afară de-aici.

– Stai o clipă, taci, a început Kris. E bună.

– Pleacă, s-a strîmbat Buzz Asta ne mai trebuie – o nebună de fată.

Kris nu se prea gîndise la asta, dar de ce nu, dacă era senzațională?

Doktor Head s-a băgat și el în scenă, fluturîndu-și brațele în aer.

– Dac-o vreți trebuie să acționați repede, a zis cu o autoritate studiată Nu e ieftină, dar o să facă banii.

– Cine dracu' ești tu? l-a întrebat domnul Terence furios pentru că simțea concurența.

– Impresarul ei, i-a replicat Doktor Head, făcîndu-i semn lui Fingers să înceteze cu cîntatul ei frenetic. Fixîndu-l pe Kris cu ochii plini de vini-

şoare de sînge i-a întins cartea lui de om de afaceri. Sună-mă, i-a spus Repede.

Au continuat audiţiile încă trei zile şi nici unul dintre candidaţi n-a produs vreun efect. Kris rămăsese cu gîndul la Fingers cu înfăţişarea ei băieţoasă şi cu talentul ei grozav. Analizase activitatea lui Doktor Head şi era impresionat. Michael Hollywood şi Nellie cu *The Knockers* fuseseră mari la timpul lor.

Fără a le spune celorlalţi, l-a sunat pe Doktor Head care l-a informat calm că se răzgîndise *The Wild Ones* nu erau potriviţi pentru Fingers.

Kris a rămas perplex.

– Eşti nebun? l-a întrebat uluit.

– Mi s-a mai spus, a replicat Doktor Head Dar nebunia nu-i decît o stare a gîndirii, nu-i aşa?

S-au întîlnit să bea ceva într-o cîrciumă din Hampstead. Kris s-a îmbătat turtă, în vreme ce Doktor Head a băut doar lapte cald care-i rămînea pe ici, pe colo prin barbă. I-a ţinut un lung discurs asupra felului cum se face o adevărată lansare de vedetă în lumea rock-ului şi despre pericolele băuturilor şi drogurilor în general

– Am supravieţuit şi după deceniul şapte, a notat el cu satisfacţie. O grămadă de lume din rock and roll n-a reuşit. Apoi s-a pus pe relatat povestea despre felul în care căpătase numele de Doktor Head. Se părea că odinioară fusese faimos pentru că le tundea pe tinerele doamne,

specializat fiind în părul dintr-o anumită parte de jos a anatomiei lor.

– Minunate zile, a oftat visător Ah deceniul şapte

– Deci ce-o să facă Fingers? l-a întrebat Kris privind la barmaniţa care evident dorea mai mult decît un autograf

– Există un grup nou – *The Mission*. Vreau să le devin impresar. În cazul ăsta, Fingers o să lucreze cu ei. Are doar optsprezece ani, ştii. O aşteaptă un mare viitor.

Rîzînd neîncrezător, Kris a zis:

– Vasăzică este un grup nou şi necunoscut şi consideri că ea ar avea un viitor mai bun cu el? Haide, omule – unde vrei să ajungi? Noi sîntem uriaşi.

– În Anglia.

– Şi-n Germania.

– Şi-n Olanda, desigur.

– Mda, şi-n Finlanda, la naiba, şi-n Danemarca

– Felicitări, i-a zis sec Doktor Head Şi dacă rămîneţi cu Terence, cam asta o să fie tot. Ar fi trebuit să cuceriţi America de acum nu ştiu cîţi ani.

Kris şi-a sorbit berea.

– Vorbeşte-mi despre asta, a zis posomorît America nu-i uşor de atins

– Mai ales atunci cînd v-aţi luat un impresar

fără anvergură

– Ce?

– Terry Terence şi-a bătut joc de voi.

– Nici vorbă. Întotdeauna a făcut pentru noi tot ceea ce a fost mai potrivit

– Adevărat?

– Da.

– Ţi-aminteşti de *Lonesome Morning*?

– Cum l-aş putea uita vreodată? Prima noastră înregistrare.

– Şi un mare şlagăr pantru Del Delgardo

Kris s-a strîmbat.

– Distribuţia. El a avut parte de asta, noi nu

– Ba deloc. Marele vostru impresar a vîndut piesa afară fără să ştiţi voi. Compania americană de discuri n-a mai vrut versiunea voastră pe piaţă S-a făcut un contract. Voi aţi fost luxaţi.

Kris a simţit că începea să se enerveze

– De unde ştii?

– Toată lumea din domeniu ştie. Întreabă-i şi pe alţii. Întreabă-l pe producătorul vostru din vremea aceea – cum îl chema? Sam nu ştiu cum?

– Mda, Sam Rozelle.

– Corect. Sună-l. O să-ţi spună tot adevărul N-a fost încîntat de treaba aia, te asigur

Au stat pînă la închiderea circiumii, s au dus acasă la Kris şi au vorbit pînă dimineaţa.

A doua zi Kris s-a dus să-l vadă pe Sam Rozelle şi a aflat adevărul numai pentru el Terry

Terence îi vînduse altora atunci cînd ar fi putut beneficia de primul lor şlagăr

– Pur şi simplu ei n-a avut atunci destulă încredere în voi, a zis Sam, prea jenat pentru a-l putea privi în ochi pe Kris. Cînd Marcus Citroen i-a spus sari, el a sărit. Sînt sigur că acum regretă

– Chiar o să regrete, a zis mohorît Kris.

Fără şovăială a fixat o întîlnire, adunîndu-i pe Buzz şi Rasta la el acasă. Acolo le-a spus adevărul – şi că sosise vremea să scape de domnul Terence.

– Bătrînul găgăuţă s-a comportat bine cu noi, l-a contrazis Buzz. Nu-i prea cinstit. Lui îi cam plăcea faptul că domnul Terence îl idealiza şi îl trata ca pe un zeu

– El ne-a deturnat şansele de a reuşi în America, a pus Kris punctul pe i. Avem nevoie de cineva care se pricepe să ne ducă acolo.

– De cine? a întrebat Rasta, aprinzîndu-şi nepăsător o ţigară cu iarbă[1].

– Da, la cine te gîndeşti? s-a băgat şi Buzz.

– La Doktor Head, i-a anunţat plin de încredere Kris.

– Să mă ia dracu'l a exclamat Buzz Şi cine-i ăsta cînd e la el acasă?

– Trebuie să avem încredere în el, a zis Kris

1 drog

grăbit. E potrivit pentru noi. Credeţi-mă. Mă pricep atunci cînd ceva miroase a bine.

După o lungă bătălie subterană, Doktor Head a luat în grija lui impresariatul formaţiei *The Wild Ones*, Fingers li s-a alăturat, iar domnul Terence, deloc încîntat ca aranjamentul financiar stabilit, a instituit un proces penal.

Lui Kris nu i-a păsat. Era sigur că făcuseră mişcarea corectă şi în cîteva spătămîni Doktor Head avea un contract american de înregistrare pentru ei cu *Nichols Hit City*, o companie foarte nouă. Contractul venea în întîmpinarea tuturor exigenţelor lor.

În seara dinaintea plecării spre New York, Kris s-a dus la apartamentul mamei lui.

Horace era trîntit în faţa televizorului şi privea *Charlie's Angels*[1]. Surorile lui erau în oraş, iar Avis stătea în bucătărie bînd ceşti fără număr de ceai tare, foarte dulce. Zîmbindu-i larg fiului ei mai mic, i-a oferit cîteva sfaturi total nefolositoare. Arăta ostenită şi mai bătrînă decît ar fi trebuit la cei cincizeci şi unu de ani ai ei.

Kris i-a dat o mie de lire în bancnote noi şi

1 Îngerii lui Charlie

foşnitoare de cîte zece lire Plănuise acest gest de mai multe săptămîni.

Ea i-a împins banii înapoi, spunînd.

– Nu vreau banii tăi, băiatule. Păstrează-i, or să-ţi trebuiască.

Vorbele ei l-au supărat De ce i-ar fi trebuit cînd tocmai era pe cale de a face avere? Chiar nu avea nici un pic de încredere în el?

– Haide, ia-i, a insistat. O să mă scald în bani

– Mă rog... a şovăit ea, reflectînd Poate că Brian ar putea să-i folosească

La dracu' cu Brian

– Sînt pentru tine, Ma, i-a spus înţepat

– O să-i pun deoparte pentru zile negre, s-a hotărît ea pînă la urmă, netezind banii.

Măcar acceptase ceva de la el. Trecuse un an de cînd o tot ruga să nu mai muncească. Avis nici nu voia să audă.

– Nu-mi pot lăsa oamenii de izbelişte, îi explicase

El ar fi vrut să-i spună „Ma, dar nu faci decît curăţenie, nu vreo măreaţă operaţie pe creier". Se abţinuse totuşi Avea şi ea motivele ei, pe care el i le respecta.

– Aşa că... presupun că o să te revăd peste cîteva luni, i-a spus sărutînd-o pe obraz, agitat pentru că voia să plece înainte de a se întoarce surorile lui. Ura clipele în care trebuia să-şi ia rămas bun.

– America, a suspinat Avis. Am avut o dată de-a face cu un yankeu. Era tare drăguț. Și avea unghiile drăguțe, lucioase.

– Trebuie să fi fost grozav.

– Cred că și el mă plăcea. Mi-a cerut să mă duc să trăiesc în Nebraska. A sorbit din ceai. Unde e asta?

El n-avea chef să-i asculte confesiunea.

– O să-ți spun eu, Ma. O să te sun.

Astfel a spus el Angliei la revedere fără nici un regret. Cristoasel Avea douăzeci și nouă de ani. Nu mai avea timp de pierdut. Viitorul lui era America. Și el era mai mult decît gata să călărească valul.

Rafealla
1979

– Aş vrea să-mi iau o slujbă, a zis într-o zi Rafealla Asta ne-ar ajuta şi eu m-aş bucura să mai întîlnesc oameni noi.

– Ce dracu-ţi închipui că poţi face tu? a rînjit batjocoritor Eddie. Şi cine-o să vadă de copil? Dacă te gîndeşti la mama mea – las-o baltă Nu e genul matern Crede-mă, că ştiu sigur

– Eddie, a spus foarte cinstită Rafealla. Înnebunesc închisă în apartamentul ăsta zi de zi fără să vorbesc cu nimeni în afară de mama ta E o galerie de artă pe Duke Street Proprietarul a pus

un bilet în vitrină că e în căutarea cuiva care să lucreze acolo. Eu mă pricep la pictură. Pot face față ușor.

– Nu.

– Ce înțelegi prin nu?

– Întâmplător ești nevasta mea – tu ai vrut-o, dacă-ți amintești. Și nevasta mea n-o să-și ia serviciu.

– Dar vreau, a zis ea cu încăpățînare

– Cu-atît mai rău, i-a replicat el

S-a uitat la soțul ei. Avea ochii prea mici și obrajii palizi De ce-l considerase atît de chipeș odinioară?

Oh, Doamne! În ce cursă intrase Se măritase cu un bărbat pe care nu-l iubea Era închisă într-un apartament cu soacra ei pentru că el pierduse la jocurile de noroc toți banii pe care i-i dăduse tatăl ei vitreg și fuseseră nevoiți să părăsească în grabă casa cea mare. Lui Eddie îi plăcea să joace. Se părea că asta era unica și adevărata lui pasiune.

Ei îi era prea rușine să-i spună mamei. Chiar își colora povestirile către Odile și Fenella, spunîndu-le că viața de căsătorită era grozavă, că locuiau împreună cu Lady Elisabetta numai pînă la găsirea unei case a lor.

Minciuni. Numai minciuni. Viața de nevastă era oribilă și așa fusese încă din prima noapte pe care o petrecuseră împreună în apartamentul din

hotelul *Grosvenor House* după frumoasa petrecere de nuntă.

– Mă simt atît de minunat. E ca un vis încîntător, nu-i aşa, Eddie? Rafealla plutea în apartamentul închiriat pentru noaptea nunţii într-un capoţel alb din dantelă, cu părul lung lăsat pe spate, cu un zîmbet pe buze

Eddie deja chemase camera de serviciu şi cînd venise comanda, băuse imediat trei pahare cu vodcă înainte de a se dezbrăca.

Rafealla s-a suit în pat şi l-a aşteptat pe soţul ei Sex legal. De-abia de se putea abţine.

Eddie şi-a dat jos şortul. Avea un trup ciudat fără păr, cu o cicatrice subţire şi albă de la piept pînă la buric

– Cum ai făcut asta? l-a întrebat curioasă

– Într-una din zile, cînd o să mai creşti, o să-ţi spun

Ea şi-a întins braţele spre el. Nebăgîndu-i în seamă gestul, el a luat un ziar aflat în apropiere

– Eddie, a murmurat ea blînd, este noaptea nunţii noastre

Punînd atent ziarul deoparte, s-a holbat la ea cu răceală.

– Asta înseamnă că vrei încă un regulat? Oare primul nu m-a băgat suficient în necaz?

Pentru un moment ea n-a înțeles ce-a zis, dar apoi a crezut că doar glumește

– Nu fi așa de scîrbos, a zis.

– Scîrbos, dulcea mea? Tonul lui era acid Asta consideri tu a fi scîrbos?

– Eddie, eu...

Fără de veste el s-a cățărat deasupra ei, i-a țintuit mîinile deasupra capului, ridicîndu-i cămașa de noapte și expunîndu-i la vedere sînii.

Cu cruzime s-a aplecat și a mușcat-o de unul dintre sfîrcuri.

Ea a țipat de durere

– Acum asta e scîrbos, i-a zis rîzînd amar Nu-i așa, dragă?

Pentru o clipă ea a rămas acolo prea uluită pentru a-i răspunde. Apoi, cu un efort suprem și-a ridicat genunchii și l-a izbit tare între picioare.

Înjurînd furios el s-a rostogolit pe pat ținîndu-se de testicule.

– Tu, vacă mică!

– M-am gîndit că ne vom juca scîrbos, i-a spus ea inocentă

– Într-una din zile o să-ți arăt cu adevărat cum e aia să te joci Mai bine să fii cu ochii în patru, curvă.

Nu era tocmai startul ideal pentru o legătură.
Luna lor de miere la Acapulco fusese un dezastru. Împrejurimile erau frumoase, dar asta era altceva. Eddie se ocupa cu băutul întreaga zi şi cu jocurile de noroc toată noaptea, în timp ce Rafaella se consola cu gîndul că de cum se va naşte copilul el se va schimba.
Cînd s-au înapoiat la Londra lucrurile au devenit mai proaste şi pînă cînd s-au mutat în apartamentul lui Lady Elisabetta, ea începuse să-şi urască soţul, deşi habar n-avea cum să scape din situaţia asta.

– Jon Jon nu seamănă cu Eddie, nu-i aşa? a zis Odile legănîndu-l fiul pe genunchi. Şi nici cu tine, de altfel. Cu cine seamănă? Cu mama ta? Nu. Cu tatăl tău? Nu prea... a rîs. Probabil cu vreun marinar de care-ai uitat, corect?
– Cu întregul personal navigant, de fapt, i-a replicat Rafaella nepăsătoare, dar cu inima bătîndu-i accelerat.
Din fericire nimeni nu ştia de noaptea aceea cînd stătuse cu Kris Phoenix în partea din spate a unei maşini conduse de un şofer. Nici chiar Fenella. Fusese atît de ruşinată de comportarea ei pripită încît n-o mai povestise nimănui. Şi cu toată

onestitatea, cînd descoperise că era gravidă, nici prin minte nu-i trecuse că ar putea fi responsabil tocmai Kris Phoenix.

Privind acum la Jon Jon, nu mai era nici un dubiu în mintea ei. Arăta întocmai ca faimoasa vedetă de rock. Aceiaşi ochi, acelaşi nas, aceeaşi guriţă îndărătnică. Avea chiar şi acelaşi păr ţepos

Doamne! Ce ciudată întorsătură a destinului

Odile a privit prin sufrageria înghesuită

– Cînd o să vă mutaţi de-aici să aveţi casa voastră? a întrebat-o Nu-i groaznic să trăieşti cu maică-sa?

Rafealla a dat din umeri

– Nu-i prea rău N-o să dureze Căutăm în fiscare zi casă

– Spěr că o să găsiţi ceva cît mai curînd

– Şi eu.

– Eşti prea slabă, i-a zis Odile cu o sclipire de înţelegere în ochi. Sigur e totul în ordine?

Rafealla s-a ridicat şi şi-a netezit rochia de caşmir. Dacă ar fi văzut Odile rănile care-i acopereau cea mai mare parte a trupului, şi- ar fi dat precis seama că nimic nu era în ordine.

– Sigur că e Mai bine de-atît nici nu se poate.

– Bine, a zis Odile, ridicîndu-se şi sa Vai. Cred că Jon Jon a făcut pipi pe mine. Vrei să-l schimbi?

Rafealla a luat bebelușul în brațe și l-a strîns tare Era încîntată că nu era al lui Eddie. Și-o să le-o spună tuturor într-una din zile

Bobby Mondella
1979

Ritmul Arethei Franklin umplea discoteca. Aretha cîntînd *Respect*. Nimeni n-o făcea mai bine.

Ringul de dans era aglomerat cu perechi în diferite stadii de apropiere. Fumul îmbîcsea aerul, iar şampania curgea în valuri.

– Vrei un loc, da? a suspinat Nichols, aruncînd priviri mîndre prin încăperea bogat decorată şi cu lumini schimbătoare Niscaiva iarbă de bună calitate, nu?

– Da, a fost Bobby de acord

– E mult peste *Chainsaw*, oricum, s-a lăudat

Nichols.

Bobby a ridicat paharul cu şampanie şi a încuviinţat. Continua să se gîndească la oferta ridicolă a lui Nichols Kline. Mă rog... de fapt... nu era ridicolă. Dacă spunea da, Nichols avea să-i ofere cerul şi pămîntul, plus şi stelele. Era, după cum îi spusese Nichols, fantastic de incredibil.

Desigur, spusese nu. Trebuise să spună nu. La urma urmei, avea un contract cu *Blue Cadillac*

– Nici o problemă, păruse netulburat Nichols cînd îi spusese aceta. Am în spatele companiei de discuri şi al clubului nişte tipi formidabili – oameni de afaceri. Ei or să te cumpere de la *Blue Cadillac*. Tu nu trebuie decît să-ţi dai cuvîntul în faţa mea.

– O să mă gîndesc la propunerea ta

Atunci el plecase.

Acum Nichols făcea pe domnul Gazda Absolută, împlinindu-le orice necesitate, inclusiv încercînd să asmută asupra lor o droaie de păpuşici grozave.

– Tipul a fost odinioară o scursoare şi continuă să fie la fel, a bodogănit iritat.Rocket Ar fi timpul să plecăm. Ce părere ai, Bobby?

– Sigur, cînd doreşti.

Dar întîrziaseră – o cameră TV era direcţionată asupra lor cu Nichols care spunea:

– Haideţi băieţi, faceţi-mi această mică favoare

în numele vremurilor de altădată. Bine?

Nichols transpirase teribil în pantalonii de piele maron și în cămașa roz, dantelată, având la gât câteva lanțuri solide de aur. Cârlionții lui stacojii de odinioară deveniseră de un roșcat luminos și fuseseră îndreptați. Nasul lui de căpitanul Hook fusese și el îndreptat. Avea patruzeci și șapte de ani și încă făcea pe armăsarul, dar schimbase fetele de-o noapte cu o blondă englezoaică ștearsă care avea un accent ușor suburban și sânii căzuți.

– Ea e Pammy, a prezentat-o mândru. Ne-am angajat să ne logodim.

Pammy Booser fusese model și pozase goală pentru fotografi („T" și „A" dragă, nu porno) și era un fel de veșnică păgubașă. Se dădea la orice mascul care se afla pe-aproape atunci când Nichols era cu spatele, dar numai câtă vreme își închipuia că i-ar fi fost de folos.

Nichols o plăcea pentru că-și imaginase că dăduse de o târfă englezoaică de clasă, cu creier. Ea afirma despre sine că e scriitoare, dar tot ceea ce scrisese era o piesă pornografică cu prostituați masculi (amestecase vreo trei) pentru o revistă ieftină destinată femeilor. Pe timpuri se băgase în toate, cu fetele, cu tipii, sporturile de apă, S&M, și acum se hotărâse să scrie o carte despre asta. Unica problemă era că nu se pricepea să scrie, așa că-l lăsase pe Nichols să-i

plătească facturile.

În seara aceea nu se decidea asupra cui să se arunce. Rocket sau Bobby? Şovăia, dar pînă la urmă s-a concentrat asupra lui Rocket pentru că era mai bună o vedetă de cinema decît o vedetă de rock.

În timp ce Bobby dădea interviul, ea i-a şoptit lui Rocket la ureche:

– Eu nu sînt proprietatea privată a lui Nichols, să ştii.

De parcă lui i-ar fi păsat. Vocea ei schelălăită era suficientă să îndepărteze pe oricine. Şi nu prea era jună – trecuseră multe peste ea.

– Du-te de-aici, a avertizat-o pe un ton jos. Nu obişnuiesc să cumpăr vechituri.

– Fermecător! a scuipat ea.

El a strivit-o cu ochii, schimbînd privirea cu Bobby în sensul că era timpul să plece de-acolo.

Reportera de televiziune s-a repezit la el în momentul în care Bobby terminase

– Vă rog! Doar un comentariu – nici nu ştiţi ce lovitură este să vă am pe dumneavoastră în program

Era o negresă frumuşică, întocmai genul lui. A fost de acord

Rînjind, Bobby s-a îndreptat spre camera bărbaţilor unde a fost uimit să-l descopere pe Seymour. Bunul bătrîn Seymour. Regele camerei VIP a bărbaţilor de pe vremea cînd *The Chainsaw* era

în culmea gloriei.

– Hei, cum o duci, omule? l a salutat el cu o plăcere sinceră

Seymour, avînd binişor peste şaizeci de ani, şi-a înclinat capul cu respect.

– Bună seara, domnule Mondella. Orice doriţi să fac pentru dumneavoastră – nu trebuie decît să spuneţi – doar să spuneţi, domnule Sînt aici pentru dumneavoastră.

Bătrînul nu-l ţinea minte. Şi într-adevăr, de ce şi l-ar fi amintit? Aproape că nici nu-şi vorbiseră. Seymour fusese regele din susul scărilor, iar Bobby nu fusese decît băiatul gras care se ocupa cu mesele de jos. Îi plăcea faptul că Nichols îl angajase pe Seymour după atîţia ani. Asta indica o anume loialitate.

După ce i-a spus cine era, i-a strecurat bătrînului o bancnotă de o sută de dolari, amintindu-şi cum Jefferson Lionacre îi făcuse la fel odinioară, dîndu-i bani cînd se afla într-o situaţie deosebit de proastă. Nu uitase niciodată acea noapte şi cuvintele încurajatoare ale lui Lionacre – „Azi un fleac – mîine lumea". Cîtă dreptate avusese faimosul cîntăreţ.

– Vă mulţumesc mult, domnule Mondella, a zis Seymour făcînd cam prea multe plecăciuni.

Afară se preumbla Pammy Booser încercînd să se prefacă a fi întîmplător pe-acolo

– Bobby, l-a întîmpinat călduros de parcă ar fi

fost vechi prieteni, de ce n-am ieşi amîndoi să petrecem singuri o noapte numai pentru noi?

Cît de ieftină şi evident trîfă era.

– Dar Nichols? a întrebat o curios să afle ce-o sa spună.

– El? a scuipat dispreţuitoare. El poate să meargă cu mine oricînd o noapte. Aruncîndu-i lui Bobby o privire de vino-ncoace, a adăugat: Sau mai multe... depinde.

Femei! Asta chiar era una de doi bani.

– Mă gîndeam numai la loialitate, a zis Nichols este loial, tu de ce nu-nveţi de la el?

Cînd s-a întors la masă, Rocket, după cum îi era felul, dispăruse cu reportera de televiziune.

– A zis c-o să te sune mîine, i-a transmis Nichols. Cît de operativ!

– Întotdeauna a fost astfel, a fost Bobby de acord

– Mda. Ţi-i aminteşti pe el şi Sharleen? Uite ce i s-a-ntîmplat ei, a zis Nichols băgîndu-şi linguriţa într-o îngheţată cu sos de ciocolată. Ştii ceva? *The Chainsaw* a fost ca o pepinieră pentru talentele de forţă. Tu – Rocket – Sharleen – eu. Ce mai echipă!

Bobby a dat din cap, deşi îi era greu să-şi amintească despre ei ca despre o mare echipă fericită

– Cred că eu i-am făcut pe toţi să intre în acţiune, s-a lăudat Nichols cu un suspin de satis-

facţie

– Tu m-ai concediat, i-a amintit Bobby

– Ba nu.

– Ba da. Ai o memorie scurtă, Nichols?

– Ba nu. Orice-am făcut, a fost cel mai bun lucru Uită-te la tine cel de azi

– Mulţumesc nespus

– Numai de Sharleen mi-amintesc, a zis Nichols, lingîndu-se libidinos pe buze. Acum s-a ajuns teribil. Omule, n-o să uit niciodată cînd făceam amor cîte trei ore babane

Bobby a simţit că îngheaţă

– Ce?

– Pe bucăţica asta sexy o regulam mai prelungit, mai tare ca pe oricare altă puicuţă dinainte. Maică, Doamne! Ciocănitoarea mea avea nevoie de stingător ca să se mai răcorească!

– Cînd? I-a întrebat Bobby, aproape sigur că tîrîtura minţea.

– Cînd? Păi de un' să ştiu eu? Atunci cînd s-a angajat, la început. Vîrînd mai multă îngheţată în gură, a adăugat: A fost întotdeauna o mică lady ameţitoare, fata asta Ştiam c-o să reuşească. Îngheţata îi curgea de pa buza de jos. Acum n-o pot avea nici la telefon. Aş fi vrut să vină şi ea aici în noaptea asta, să sărbătorim ca lumea.

Gîndul la Sharleen cu Nichols Kline i-a întors stomacul pe dos Nu avea nici o poftă să mai afle nimic

– Ascultă, a zis, ridicîndu-se. Seara asta a fost... interesantă. Dar acum am întîlnire cu perna mea. Mîine am înregistrări de făcut

Nichols arăta dezamăgit.

– Pleci? Atît de devreme? Dar nici nu s-a încălzit locul pînă- acum.

– O să se facă şi fără mine

Lăsînd deoparte înghețata, s-a ridicat şi Nichols zise, luînd mîna dreaptă a lui Bobby într-a lui

– Scumpule, eşti un prieten adevărat. Mulțumesc pentru că ai venit în seara asta. Şi n-o să rămîi un străin. Wendy! A chemat o chelneriță înaltă într-un costum lipit de trup din lamé argintiu. Du- te la biroul din fața şi adu-mi cartea de membru a domnului Mondella Numărul unu Vezi să fii atent, numărul unu.

– O să plec, a zis Bobby

– Da. Un minut. Unde e Pammy a mea? O să vrea să-ți spună noapte bună. Oprind o altă chelneriță a întrebat-o: Unde este domnişoara Bcoser?

Femeia a fluturat din genele false.

– Nu ştiu, domnule Kline.

– Caut-o şi adu-o la mine

– Da, domnule Kline.

– Bobby... Nichols s-a înclinat spre el, coborînd confidențial tonul pînă la o şoaptă răguşită: Gîndeşte-te la oferta mea E cea mai măreață. Noi sîntem cei mai măreți. Ce mai combinație am al-

cătui noi!

– Sigur, a zis trist Bobby. Îi ajunseseră până peste cap zgomotul, fumul și revelațiile supărătoare ale lui Nichols.

Pammy a apărut, cu un zîmbet fals, cu buzele strînse. Nichols n- avea cum să afle că o făcuse cu disc jockey-ul în depozit în cele zece minute de pauză

– Pa, i-a spus fluturîndu-și cu afectare mîna

Nichols a ciupit-o de obraz

– Ce fată grozavă!

Afară de-acolo, în mașină, acasă și în pat! Cu Smokey Robinson la atereo și un pahar de scotch alături.

Bobby se fîțîia și se tot răsucea, nu-i venea somnul. Fusese o seară enervantă Prea multe amintiri. Prea mult din timpul care trecuse

Trebuia să facă un duș liniștitor, cald Numai după duș s-a simțit mai bine.

În sfîrșit a reușit să adoarmă

Los Angeles
1987

– N-am treabă cu presa, zicea cu încăpăţînare Kris. Nici gînd, José. Îţi poţi lua reporterii să ţi-i bagi în fund.

– Mulţumesc atît de mult, domnule Phoenix, i-a replicat politicos Norton St.John. Dacă măcar aş avea o cameră, aş fi mai mult decît fericit să fac ceea ce spuneţi.

Kris nu s-a putut abţine să nu rînjească – la urma urmei avea de-a face cu unul dintre semenii englezi *gay* şi el avusese întotdeauna o uşurinţă în a-i identifica pe cei care făceau

parte din brigada homo Nu că ar fi fost vreodată tentat să li se alăture, dar majoritatea erau tipi inteligenți și informeți și știau mai bine ce se petrecea în lume decît populația obișnuită. De asemenea, le plăceau discurile lui. Danemarca avea chiar un fan club al pederaștilor și care îi era dedicat

– Uite, a zis, încercînd să se explice. Din contract n-a făcut parte discuția cu reporterii. Spune-i, Hawk.

Șoimul a dat din cap.

– Cum vrei, Kris, a zis blînd, făcînd o pauză înainte de-a adăuga: Deși, acum cînd a ieșit noul album și au loc discuțiile despre film, n-ar fi o mișcare proastă. Ăsta e un eveniment de mare prestigiu. Și sînt sigur că Rafaella și Bobby Mondella or să vorbească presei.

– Sigur că da a spus cu încredere Norton St.John, în ciuda faptului că nu primise nici o confirmare de la vreunul. Se comporta cu stăpînire și răceală deși nu știa ce-ar fi putut el să comunice unui grup select din presă și televiziune dacă n-avea să vină cu o vedetă măcar, dornică să răspundă întrebărilor

– Eu m-aș întîlni cu ei, a sugerat Cybil veselă. El mă iubesc. Nu vreau să par lipsită de modestie, dar de cînd cu coperta la *Sporturile ilustrate*, cu toții sar pe mine.

– Nu! a zis Kris apucînd un ciorchine de stru-

gure.

– De ce? a pufnit Cybil

– Fin'că o să mă duc eu Le dau cinci minute S-a întors spre Şoim. Şi pune-le nişte condiţii de bază. N-o să răspund la nici o întrebare despre formaţia *The Wild Ones*, Buzz, Doktor Head sau despre ea Şi-a aruncat ochii în direcţia lui Cybil.

– De ce nu? l-a întrebat ea înfierbîntată

– Fanilor mei nu le place asta

– Ridicol!

– Şi nici indivizilor care s-au aruncat pa poza ta probabil nu le place. Cînd eşti singur e mai sexy. Am învăţat asta cu multă vreme în urmă. Luînd un ciorchine de struguri de pe platou, l-a vîrît în gură Am văzut asta odată într-un film franţuzesc, a explicat clefăind Numai aşa-i poţi mînca.

Şoimul a încercat să nu se simtă ofensat de lipsa de bună-creştere a vedetei. Vedeta de rock Toate erau la fel. Copii ai străzii cu bani cît frunza şi iarba şi maniere de porci.

Norton St John a scos pe ascuns un suspin de uşurare.

– Pot să vă sugerez să ne ducem? Presa este adunată în întregime

– Perfect. Vino şi tu, Hawk Cybil stai aici Serios

Ea ar fi vrut să se opună, se vedea pe faţa

ei drăguţă – fetele aurii din California trebuiau să facă întotdeauna ce voiau Asta nu era frumos

Maxwell Sicily, extrem de atent, se întorsese fără să fi observat cineva că lipsise mai bine de douăzeci de minute.

Chloe l-a găsit la scurt timp după aceea.

– Repede, i-a zis, trăgîndu-l agitată de mînecă. Bobby Mondella face repetiţie, vino şi priveşte.

– Am de lucru, i-a răspuns dîndu-i mîna deoparte

– Perfect Îţi dau voie să iei o pauză de zece minute.

Femeia era o pacoste Mai bine-ar fi încetat să-l sîcîie, căci n-avea să-i permită să-i dea planurile peste cap

– Prefer să-ţi spun ceva, sînt căsătorit

Fără şovăială, ea s-a şi repezit

– Şi pariez că nevasta ta nu te înţelege

– Ba da, i-a răspuns repede.

Pe faţa ei puhavă s-a citit dezamăgirea dar tot n-a încetat

– Nu văd nici o verighetă, i-a spus acuzator

În ochii lui a licărit mînia

– Nici unul dintre noi nu crede în simboluri fără utilitate.

– Panez că nici în certificate de căsătorie nu crezi. Pe documentele tale – acelea completate cînd te-ai angajat la *Liliane's* – ai scris că ești necăsătorit. Ca înseamnă asta? Una dintre căsătoriile hippy?

Femeia se cerea ruptă în bucăți.

– Poți s-o numești și așa.

Chloe s-a strîmbat, cu dinții încălecați și cu o expresie vicleană pe față.

– Atunci, George, lasă-mă să-ți spun ceva. Cîtă vreme nu e legală, poți face ce vrei. Din nou l-a apucat pe braț. Haide să-l vedem pe Bobby Mondella la repetiție. Ăsta-i un ordin din partea administrației.

– E ceva, nu-i așa? a suspinat Trudie, privindu-l pe Bobby Mondella în timp ce vocea lui puternică umplea aerul.

– Da, a murmurat Rafaella, cu adevărat.

– Presupun că e prima lui apariție în public de la accident încoace.

Rafaella a dat din cap.

– Îl cunoști? a îndrăznit Trudie.

– Păi... parcă da.

Ce replică era asta? Sau cunoşti pe cineva sau nu

– Deci... a zis Trudie. N-am mai văzut pînă acum un concert cu el, dar am auzit că e teribil de excitant. Presupun că acum trebuie să se mai fi schimbat.

Rafealla n-a catadicsit să răspundă. Era prea fericită că-l vede din nou. Arăta minunat. Slavă Domnului – dincolo de orice, Bobby Mondella era un supravieţuitor

Lui Speed nu-i venea să creadă. Asta fusese norocul lui s-o apuce pe-o stradă unde paznicul mexican de la casa unor bogătaşi care se duseseră să trăiască în Europa făcuse din locul ăla un fel de bordel, cu trei străine minore venite ilegal care constituiau condimentele lumii. Ce demenţă! Strada colcăia de viciu şi de funduri gata de orice. Ei voiau să-i prindă. Pe paznic. Pe fete. Chiar şi pe clienţi. El nimerise în cea de-a treia categorie

În final, după ore de întrebări neghioabe i-au permis să-l sune pe avocat. Îl ştia pe tip, un avocat veros – cerea un onorariu imens, dar acum era presat de situaţie.

– Vino să mă scoţi de-aici, a pledat la telefon

Ca ieri

– Sînt în mijlocul unei reuniuni de familie, i-a spus avocatul întrebîndu-se cum de făcuse rost un client de mîna a treia de numărul lui de telefon

– Nu-mi pasă nici dacă-l laşi baltă pe Preşedinte! Scoate-mă afară de-aici! a ţipat Speed O să plătesc dublu – triplu Numai fă-o!

Şi este cald
Şi-i o femeie
Femeia asta... baby... eşti tu.

Bobby cînta fără să facă cel mai mic efort, ca să se păstreze pentru apariţia pe scenă care urma; doar cît să se asigure că muzicienii excelenţi care fuseseră angajaţi pentru acea seară cunoşteau aranjamentul muzical şi totul suna corect Sara îi spusese că Rafealla dora să-l privească la repetiţie

– Perfect, spusese el. Trebuia să fie faţă în faţă cu oamenii cîteodată, iar noaptea asta era cea mai potrivită

Se simţea puternic şi în formă Gata de orice

Trecuse cu succes de teetul numărul unu O

confruntare cu Nova Scurtă. Nu prea călduroasă

Sara nu comentase. Îl luase repede de-acolo cînd el îi ceruse. Ar fi preferat ca ea să fi spus ceva. O remarcă acidă ar fi fost mai bună decît tăcerea ei încărcată de suferință.

Gîndurile astea îi treceau prin minte în timp ce-și interpreta cîntecele automat.

Oare și Nova era pe-acolo și îl privea?

Încetează să te gîndești la ea, omule.

Marcus era prin preajmă? Și ticălosul ăsta îl pîn-dea oare?

A greșit cîntecul, și-a atins ochelarii negri cu mîna și a încercat să se concentreze numai la muzică. Nu era atît de ușor cum își închipuise.

Vicki s-a amestecat și ea, încîntată de activitatea frenetică și de zarva generală. Era o treabă monotonă să lucrezi ca servitoare la Novaroen. Fusese pînă azi. Deja respira aerul libertății. Mamă! Primul lucru pe care-o să-l facă va fi să se machieze, să se îmbrace bine și să iasă ca să se culce cu cineva

Bobby Mondella făcea repetiții. Ce mai voce! Ce tip grozav! Dar acum nu-i putea trece prin minte treaba aia deloc

Zîmbind în sinea ei, l-a descoperit pe Maxwell

Sicily cu o mieruşcă ofilită, avînd părul roşu care se ţinea de braţul lui.

Asta a făcut-o să se oprească în loc. Maxwell nu menţionase că ar mai fi implicat cineva. La dracu! De ce simţea o uşoară gelozie?

– Mă duc să mă schimb, i-a zis Nova Citroen soţului ei. Or să sosească în curînd oaspeţii. Pot să-ţi sugerez să faci şi tu la fel?

Marcus s-a uitat atent la soţia lui. Continua să fie o femeie extem de atrăgătoare, fără îndoială. La patruzeci de ani nu-şi pierduse nici un pic din seducţia de altădată – aceea care îl atrăsese pe el atunci, demult, la Hamburg

De-ar şti lumea ce fusese doamna Citroen la început, cînd pusese el ochii pe ea. O tîrfă. O *putain* Foarte bine plătită şi extrem de stilată, o maestră în arte ei.

Prima dată cînd se culcase cu ea fusese mai degrabă ca o experienţă religioasă. Îi făcuse posibilă orice libertate a gîndirii şi-i dăduse frîu liber trupului, ceea ce întotdeauna femeile îi refuzaseră. Îl încurajase să-şi pună în practică toate fanteziile cu un abandon de care el însuşi nu se crezuse capabil. Îl dusese mai departe decît era posibil. Şi el fusese încîntat de fiecare clipă petre-

cută împreună cu ea

Cînd ea revenise la el a doua zi, îi propusese o delicată schimbare de roluri. Într-un fel ea nimerise exact pe coarda care-l interesa şi de data asta el devenise stăpînul care chinuia, iar ea primea ceea ce-i oferea el cu exact acel grad cuvenit de îndurare controlată.

O săptămînă în compania ei şi el crezuse că asta avea să fie tot. Dar cînd trebuise să se întoarcă în America şi-a dat seama că nu şi-o putea scoate din cap. Nimeni nu-i produsese acea satisfacţie pe care i-o oferise Nova

Desigur, pe-atunci nu se numea Nova. Avea părul negru. Nasul ei nu avea acea formă nobilă de azi. Şi era mult mai greoaie.

O luase la Paris, unde o instalase într-un apartament izolat şi-i adusese experţi în frumuseţe din toate domeniile, unul cîte unul.

Totodată i-a luat un profesor de limbi străine şi o englezoaică în vîrstă, foarte discretă şi specializată în bunele maniere. A mai angajat şi alţi experţi în tot felul de lucruri, de la pictură pînă la vinuri.

Singurul domeniu în care nu avea ce s-o înveţe era sexul. Aici avea un instinct ireproşabil.

A luat-o de nevastă exact după optsprezece luni de la prima lor întîlnire Devenise o lady între timp

Era exact ce dorise el întotdeauna O lady în

camera de zi şi o curvă în dormitor Avea ceea ce era mai bun din ambele lumi.

Acum o dorea pe Rafealla. Şi tot ceea ce-şi dorea Marcus Citroen, reuşea să aibă. Întotdeauna.

Kris Phoenix
1981

– Hei, a bodogănit Buzz. În camera alaltă sînt mai multe puicuţe decît am văzut vreodată. Şi toate cer să le faci treaba aia. Zău aşa. Ce-o să facem, prietene? a întrebat cu disperare. N-am decît un cocoşel.

– Mda, i-a replicat Kris, holbîndu-se la imaginea din oglinda lui Buzz în baia hotelului de lux din Chicago. Şi mă miră că te mai poate aţîţa ceva după cît te consumi tu mereu.

Buzz a rîs nebuneşte, satanic, atingîndu-şi frun-

tea cu un geet respectuos

– Am uitat, nu-i aşa? Mă aflu în prezenţa domnului Nu-şi-Bagă-Nasul-decît-în-Curat Fumează niţică iarbă şi încetează.

– Nu-mi plac drogurile, i-a zis aspru Kris. De cîte ori să-ţi spun că-mi pare rău, dar n-am chef să mă-nvîrt ca un zombi de rahat? Dă-o-ncolo, omule. Uneori chiar că mă calci pe nervi. Tot ce-ţi doreşti e să te droghezi şi să zaci

Buzz s-a strîmbat

– Ai vreo idee mai bună?

– Da Apucă-te de ceva repetiţii. Noaptea trecută, la Boston, ai cîntat ca un prăpădit de puşti la prima lui apariţie pe scenă

– Pe naiba!

– Gîndeşte-te la asta

– Rahat. Tocmai am avut cea mai bună cronică din vieţile noastre în grozăvia aia de *Newsweek* Yankeilor le plac fundurile noastre. Aici sîntem nişte super-vedete, maică-maică. Exact ceea ce ţi-ai dorit, nu? De parcă ar fi vrut să-l momească pe Kris, a luat un pachețel cu cocaină din buzunarul jachetei lui de piele şi a aranjat cîteva rînduri din pulberea albă eliberatoare. Apoi a făcut un rulou dintr-o bancnotă de o sută de dolari şi a tras pe nas fiecare dungă de pulbere cu o evidentă satisfacţie

Kris s-a întors cu spatele Ştia ce era cu Buzz

N-avea nevoie să-l privească

Faima mondială.

Faima americană

Succesul

Adulaţia.

Da, acum le-aveau pe toate Tot ce-şi visase el. Şi era o lovitură Dacă aveai poftă să-ţi petreci viaţa şold la şold cu alţi trei oameni – plus Doktor Head şi anturajul mereu în creştere

The Wild Ones.

Supergrup

Situat undeva între *Beatles* – de mult terminaţi – şi *Rolling Stones* – care mai cîntau cînd le venea la îndemînă.

The Wild Ones.

Ei dominau pe toate planurile

Kris Phoenix: Rocker excitant, cu o prezenţă scenică de excepţie, cu o voce sălbatică, din rărunchi, posedînd o adevărată magie cînd cînta la chitară

Buzz Darke Inspirase un adevărat curent la modă. Americanilor le plăcea înfăţişarea lui diabolică şi strălucirea cu care mînuia chitara

Rasta Stanley Negru. Nostim. Sexy

Şi Fingers. O muieruşcă grosolană cu un talent înnăscut pentru rock and roll.

N-am fi putut să ne adunăm mai ca lumea, s-a gîndit Kris. *Noi sîntem grupul după care toţi eram*

în aşteptare.

Buzz şi-a ridicat gulerul jachetei de piele, ducîndu-se spre uşa de la baie.

– Mă duc la petrecere, a zis. De ce nu faci şi tu la fel? Aici s- a adunat tot ce trebuie, nu?

Da. Poate, s-a gîndit Kris.

Cînd sosiseră întîi în America, simţise că o să înnebunească, la fel ca şi ceilalţi. Dar făcuse drumul de la New York la Los Angeles fără nici un fel de problemă. Admiratoare uluitoare. Supertîrfe, cum le botezase Doktor Head. Iubitele desfrînate care nu aveau altceva în minte decît să se culce cu o vedetă rock. Puteau să-şi ofere oricîte

Mă rog cînd eram la San Francisco, cu Mick...

Keith era cel mai grozav. Să vă spun, bărbatul ăsta putea petrece pînă cădea sub masă...

David este cea mai strălucitoare creatură umană pe care-am întîlnit-o vreodată...

Buzz şi Rasta erau ciudaţi. Erau nesătui. Dar după fiorul iniţial de a avea mai mult sau mai puţin orice fată pe care-o dorea, Kris se plictisise, preferind să-şi petreacă timpul cu însoţitorii lor de drum, bînd bere şi privind programele de sport de la TV. Televiziunea americană l-a uluit. Atît de multe programe la alegere şi emisie neîntreruptă, douăzeci şi patru de ore din douăzeci

şi patru. Horace ar fi avut un atac de cord. În Anglia cele trei canale se terminau înainte de miezul nopţii cu un program posomorît de ştiri care te enerva.

Noapte bună

Dormi adînc

O văzuse pe Sharleen de cîteva ori cînd ajunseseră prima oară în America, dar ea nu mai era aceeaşi pe pămîntul natal şi-i spusese că nu credea să mai rămînă împreună cu el de-atunci încoace Drăguţ.

Aprinzîndu-şi o ţigară, s-a aplecat peste chiuveta de marmură. Era timpul să meargă la petrecere – numai că n-avea nici un chef

O plimbare ar fi fost mai bună.

Imposibil. Admiratoarele stăteau în cîrduri la fiecare hotel în care locuiau ei, gata să se năpustească asupra lor cu ochii lor holbeţi, cu buzele tremurătoare şi cu pofte nesătule. Ar fi făcut orice numai să ajungă în apropierea unei vedete dintr-o formaţie de succes şi întotdeauna se dădeau peste cap. Toţi cei din anturajul lor, oamenii cu echipamentul, şoferii, însoţitorii le spuneau tot felul de poveşti adolescentelor care erau gata să facă orice li s-ar fi cerut – şi totul numai pentru a intra puţin prin culise.

Buzz şi Rasta puseseră la punct un sistem ingenios prin care-şi luau fetele care le plăceau

din public. În cursul spectacolului îi făceau anumite semne cu mîna unuia dintre însoţitorii de pe o latură a scenei indicîndu-le pe femeiuştile alese. Acesta, la rîndul lui, lua contact cu un altul, aflat în public. Pînă se termina spectacolul, fetele alese erau adunate într-o încăpere aşteptînd vedetele care le şi înhăţau. Cele care rămîneau erau distribuite anturajului. Iar fetele păreau perfect satisfăcute. Erau pline de fiori numai la ideea de a fi fost remarcate.

Kris nu avea nici o poftă să se preteze la acest gen de acţiune mecanică. Sexul de dragul sexului îşi pierduse fiorul. Ce ar fi fost o relaţie de alt tip? Cineva căruia să-i pese de Kris Phoenix ca persoană – nu imaginea lui din rock and roll. Superzeul în piele neagră cu o chitară roşie ca para focului între picioare. Isuse – asta-i trebuia lui, cineva cu suflet

America

Le aparţinea.

Totuşi nu se simţea nici împlinit, nici satisfăcut de ceea ce devenise.

Rasta bubuia în uşă

– Ai de gînd să vii sau ce? Mikki e singură Spune că i-ai promis ei noaptea asta

Michelle Hanley-Bogart din New York. O fostă debutantă a anului, o moştenitoare bogată cu aplecare către vedetele de rock. Avea

douăzeci şi trei de ani, era teribil de drăguţă şi se auto-intitulase regina admiratoarelor. După cum spunea, Mikki colecţiona crestături pe cureaua ei *Gucci* încă de la fragedа vîrstă de treisprezece ani „Scumpi", îi plăcea ei să spună cu vocea aceea gravă şi stilată, „nu devii vedetă pînă cînd nu-ţi spune Mikki că ai devenit".

Şoaptele îl informaseră că Michelle Hanley Bogart nu se înşelase niciodată. Se culcase cu toţi cei măreţi şi nu greşise niciodată. După ce ajungeai în patul lui Mikki, totul mergea strălucit.

O dorea şi Buzz, dar încă de cînd ea li se alăturase la Philadelphia, nu avea ochi decît pen tru Kris.

Drăguţă cum era, dezonorată cum era, el totuşi se cam dădea înapoi din faţa ei. La al doilea tur al lor prin America, nu rămăsese în urmă decît cu folosirea fetelor care-i admirau

Mikki aştepta răbdătoare, se ocupa împreună cu ceilalţi de agăţarea fetelor celor mai bune, de cele mai bune restaurante, de cele mai grozave locuri de distracţie în timp ce ei cutreierau oraş după oraş – Mikki ar fi putut fi excelentă ca impresar de turnee – se pricepea teribil.

Buzz se simţea insultat că ea nu-l alesese pe el. Fumase iarbă cu el, dar atît.

– Îl aştept pe Kris, îi spusese simplu cînd o înghesuise Asta devenise deja un subiect de glumă. Cînd avea Kris să se deranjeze?

Îi promisese că la Chicago. Acum se simţea ca un mire fără voia lui.

– Ce dracu faci aici? l-a întrebat Rasta.

– Un dans tribal de căsătorie, i-a replicat dur Kris şi s-a reîntors în lumea reală.

Petrecerea era în toi. *The Temptations* bubuiau din aparatul stereo. Vin, bere, şampanie cîtă doreai. Era plin de perechi în stadii avansate de dezbrăcare, iar drogurile se foloseau din belşug ca dulciurile într-un magazin specializat. Buzz părea a fi îngropat sub două blonde planturoase. Flower rămăsese în siguranţă la Londra, dar chiar dacă ar fi fost de faţă, ea n-ar fi obiectat, de vreme ce sexul în grup era pasiunea ei

Mikki stătea senină lîngă stereo, într-o rochie mini, turcoaz, cu ciorapi lungi cu model şi pantofi de piele, fără tocuri. Părul ei drept şi blond avea o cărare pe mijloc şi era legat la spate cu o bentiţă simplă. Cuvîntul „virgină" îi se trezea în minte. Mikki arăta de parcă niciodată în viaţă n-ar fi făcut treaba aia.

Kris a rînjit. Nu voia, dar îi plăcea fata. Avea o personalitate oribilă, mereu la zi, mereu distractivă. Dacă nu s-ar fi culcat cu aproape toată lu-

mea rock and roll-ului, chiar că ar fi stabilit cu ea o relaţie serioasă.

– Bună, vedeto, i-a spus cu vocea aceea a ei care nu se potrivea cu drăgălăşenia aparentă

De ce n-ar închide el ochii ca să se gândească la Anglia? N-ar fi fost o greutate prea mare

Rafealla
1981

Rafeallei îi umbla de multe luni prin minte ideea de a evada. Unicul motiv pentru care rămăsese atîta era Jon Jon, acum un băiețel robust de patru ani. Viața era o serie de hărțuieli periculoase. Trebuia să stea în gardă tot timpul, gata să pareze necazurile datorate temperamentului vicios și împins spre cruzime al lui Eddie. Ea păstra un vechi pumnal turcesc într-o casetă din piele pe care-o ținea sub pat – una dintre puținele amintiri rămase de la tatăl ei. Odată îl scosese și îl amenințase cu el pe

Eddie. Loviturile trebuiau să înceteze. Părea că acesta era un mod potrivit de a-l avertiza

– N-ai avea curajul să foloseşti lucrul ăla, a rînjit el

– Încearcă numai, i-a spus ea serioasă, cu ochii injectaţi de furie.

Loviturile încetaseră. Abuzurile verbale şi jocurile de noroc nu

Lady Elisabetta ştia, evident, ce se petrecea, dar nu spunea nimic. Se mutaseră din apartamentul ei într-un apartament mic din Chelsea, unde ea venea în vizită o dată la cîteva săptămîni să-şi vadă nepotul şi să critice Anna, mama Rafeallei, bănuia că nu mergea totul bine, dar Rafealla refuza să spargă gheaţa şi să-i spună adevărul. Avea prea multă mîndrie. Totuşi, căsătoria fusese ideea ei şi a se declara înfrîntă, chiar şi în faţa propriei familii, ar fi însemnat să se umilească.

Şi Odile avea bănuieli.

– Eddie nu e perfect, admitea Rafealla fără plăcere. Dar ne descurcăm.

Adevărul era că Eddie Mafair era un sadic, juca jocuri de noroc beat, iar Rafealla se resemnase pînă la urmă în faţa faptului că lucrurile n-or să se schimbe niciodată. Îi dăduse mai bine de patru ani din viaţa ei. Era destul.

N-avea să fie simplu dacă-l părăsea El depindea de banii Lordului Egerton ca să poată

juca jocuri de noroc Și deși nu încetase să lucreze în postul pe care i-l oferise Lordul Egerton, îi convenea să știe că dispunea de o rezervă.

Nu, Eddie n-o să ia ușor plecarea ei. Afirma că-și iubește fiul, deși ea nu observase niciodată vreo manifestare revelatoare. De fapt îl ignora pe Jon Jon, plîngîndu-se amar cînd copilul făcea prea mult zgomot sau deranja lucrurile prin apartament

Rafeallei nu-i păsa. *Nu este fiul lui,* se gîndea triumfătoare Ce întorsătură bună a soartei era asta!

Viața lor sexuală aproape că nu exista. Așa fusese încă de la început. Cînd se culcau împreună de-abia de rezultă o descătușare fizică, dar în ce-o privea pe Rafeallа nu era deloc satisfăcătoare La început ea încercase să-i vorbească, să dea un oarecare sens relației dintre ei.

– Asta ai vrut *tu,* era tot ce-i spunea el. Tu ai făcut-o cu forța pentru noi amîndoi, așa că nu te mai văicări – pentru că *e* prea tîrziu.

Adevărat. Dar acum avea altă vîrstă și era mai înțeleaptă. Viața era înaintea ei și patru ani însemnau suficient pentru a da o șansă unui om

Odile și fratele vitreg al Rafeallei, Rupert, au șocat pe toată lumea cu vestea căsătoriei lor rapide în Rio de Janeiro Odile a telefonat ca să-i

anunțe noutatea

– E minunat! a exclamat Rafealla, sincer înfiorată. Dar cum de n-ai spus nimănui? Mama o să înnebunească, la fel și mama ta. Tu știi cît de mult le plac lor nunțile fastuoase.

– Exact ceea ce am vrut noi să evităm, a rîs Odile. Sînt atît de fericită! Vrem ca tu să vii să ne vizitezi și să-l aduci și pe Jon Jon.

– Mi-ar face plăcere, a zis calmă Rafealla gîndindu-se că asta putea fi ocazia pe care-o așteptase. Rupert trăia în America de Sud de doi ani, lucrînd la un proiect ingineresc mamut

Brazilia. El îi vorbise cu entuziasm de țara asta la telefon.

Brazilia. Putea fi ocazia perfectă de a scăpa

Cît timp o să fii plecată? a întrebat-o cu moijcie Eddie

Pentru totdeauna.

– Trei săptămîni.

– Cam mult timp, a zis, luînd un al treilea coniac de după-masă.

– E o distanță mare, i-a spus Rafealla precautǎ. Nu pot doar să mă duc, să mă uit în jur și să mă întorc

– Și cine o să aibă grijă de mine cît timp o să fii

plecată?

– O să te descurci.

– Știu c-o să mă descurc, a zis el clătinîn-du-se. Dar de ce-aș face-o? Ca s-o faci tu m-am însurat cu tine.

– Mulțumesc, i-a spus ea și n a mai regretat deloc decizia de a-l părăsi.

A împachetat totul cu grijă luîndu-și doar lu-crurile preferate Nu voia să-i trezească suspiciu-nea.

Cînd umplea ultimul geamantan, el a intrat în dormitor și s-a holbat la ea

– Iei o grămadă de lucruri doar pentru trei săptămîni, i-a spus acuzator

Duhoarea respirației lui a izbit-o drept în față Aproape că i-a venit să cadă Pe un ton oarecare, i-a spus:

– Te părăsesc, Eddie Nu mă mai întorc nicio-dată

Pentru o scurtă secundă a observat-o cu se-riozitate, apoi a început să rîdă. Era convins că ea nu poate trăi fără el, îi spusese asta cu mai multe prilejuri.

– N-am reușit să scap de tine de cîte ori am încercat, i-a spus fără modestie. Cînd m-ai prins în cursă ca să mă căsătoresc cu tine, a fost o sentință pe viață, nu-i așa, iubito?

Ai vrea tu

– Da, i-a răspuns mohorîtă

– Vino aici.

Automat ea s a dat înapoi

Tonul lui era amenințător

– Eu... am... spus...

– Oh, acum e „Eddie sînt obosită", da? Îmi amintesc că mereu te-ai plîns că nu facem dragoste atîta cîtă îți dorești

– Numai că...

– Numai ce, iubito? A apucat-o de încheietura mîinii și și-a apăsat buzele peste ale ei.

Ei îi venea să țipe Întotdeauna ea îi cerșise atenția, în toate nopțile de contact frustrant totul începea cu speranța și se sfîrșea în manifestări de cruzime și de beție.

Acum el părea foarte controlat. Nu era atît de beat încît să se desfășoare în stilul obișnuit; îi simțea erecția apăsînd cu insistență în coapsa ei și mîinile pe care i le vîrîse pe sub pulover

Oh, Eddie, ai fost odată iubitul visurilor mele Ce s-a întîmplat?

Împotriva dorinței ei, a început să-i răspundă din cauza mîngîierilor atît de pricepute. Dorința fizică a măturat trecutul umbrit, iar ea s-a deschis cu o pasiune pură și nestăvilită în timp ce făceau dragoste

Cu o precizie fără greș el a provocat orgasmul

concomitent, pentru amîndoi, sărutîndu-o pe gură, în clipa aceea, murmurîndu-i cuvinte pe care nu i le mai spusese niciodată, cu mare dragoste şi tandreţe

– Eddie... i-a gîfîit numele, confuză şi vinovată. Se putea întîmpla tocmai acum aşa ceva? Şi adică ar putea trăi de-acum înainte fericiţi pînă la adînci bătrîneţi?

Nu. Absolut nu. Pur şi simplu praf în ochi. Dar a adormit plină de îndoieli, întrebîndu-se dacă trebuie sau nu să-l părăsească

Dimineaţa el a trezit-o cu sărutări blînde şi cu răsuflarea bine-mirositoare A făcut din nou dragoste cu ea, aducînd-o pe noi culmi ale senzaţiilor înnebunitoare.

– Ce se întîmplă? a întrebat cu mirare.

– Pur şi simplu am realizat că o să-mi lipseşti foarte tare, i-a spus sărutînd-o Să te întorci repede acasă, iubito.

Jon Jon se afla la mama ei acasă. Aranjase să-i întîlnească pe amîndoi la aeroport. Mama nu ştia nimic despre planul ei de a rămîne în America de Sud Nimeni nu ştia. Nu era prea tîrzu pentru a se răzgîndi...

Eddie a insistat s-o conducă la aeroport A avut grijă de bagaje şi de hamali, apoi a dus-o la holul pentru VIP-uri, unde s-a apucat să se joace cu Jon Jon, făcîndu-l pe copil să ţipe de

încîntare.

Anna zîmbea Se simţea uşurată la vederea unei familii atît de fericite. Uneori nu fusese deloc sigură pe căsătoria făcută din încăpăţînarea fiicei sale, dar azi îndoielile îi erau total risipite.

Cînd s-a anunţat ora plecării, Eddie a dus-o pe Rafaella într-un colţ liniştit.

– Nu mă pricep să-mi exprim sentimentele frumoase a zis el privind-o stăruitor în ochi. Totuşi, nu ştiu cum, din cauza plecării tale, totul s-a pus la loc şi am înţeles că pot face ceva bun şi pentru tine. Crede-mă, iubito. Vino acasă repede Deja îmi este dor de tine şi de Jon Jon

În avion, cu centura pusă şi gata de călătorie, ea devenise un pachet de nervi. Ca-avea să facă? Să zboare în jurul lumii ca să scape – de ce anume? Părea prea frumos ca să fie adevărat, dar într-un timp teribil de scurt, Eddie părea a se fi schimbat cu adevărat.

Aşa că, i-a zis vocea raţiunii, *du-te trei săptămîni şi întoarce- te*

Dar vreau să fiu cu el acum, a strigat o altă voce

Las-o baltă şi vezi ce se-ntîmplă, a povăţuit o vocea cea mai sensibilă.

Avionul a pornit-o cu roţile pe pista de decolare

Acum e prea tîrziu, băiete

Trecuseră trei ore şi ei continuau să stea în avionul care nu-şi luase zborul de pe pistă din cauza unor defecţiuni tehnice. Pasagerii erau nervoşi şi nerăbdători. La fiecare jumătate de oră li se promisese că avionul avea să-şi ia zborul. Jon Jon era agitat, obosit, transpirat.

Rafealla l-a întrebat pe un însoţitor de zbor:

– Îmi puteţi spune ce se întîmplă?

Însoţitorul a dat din umeri

– Aş vrea şi eu să aflu Ştim la fel de mult ca şi dumneavoastră

Pînă la urmă s-a făcut şi un anunţ oficial. Avionul nu mai pleca şi pasagerilor li se ofereau alternative. Toată lumea a coborît.

Rafealla a găsit un funcţionar plin de solicitudine şi l-a întrebat dacă putea lua aceeaşi cursă în ziua următoare

– Desigur, i-a spus el dorindu-şi ca ea să ia o cursă în direcţia lui. Îi plăcea femeia aceea

– Păstraţi bagajele şi faceţi rezervarea pentru noi, i-a zis ea grăbindu-se după un taxi, cu Jon Jon alergînd fericit în urma ei cu picioruşele lui

micuțe

După ce l-a lăsat pe Jon Jon înapoi la mama ei, care locuia doar la douăzeci de minute de aeroport, a împrumutat mașina Aston Martin a tatălui ei vitreg și a plecat în viteză spre apartamentul din Chelsea pe care-l împărțea cu Eddie. Pînă cînd a ajuns se făcuse seară și întuneric. Avusese întreaga zi la dispoziție să se gîndească și-i părea bine că avea șansa să mai fie iar cu soțul ei înaintea vacanței. Pentru că se hotărîse doar la o vacanță, o pauză Și peste trei săptămîni vor fi gata să ia totul de la capăt.

Băgînd cheia în ușă, a auzit sunetele înfundate ale unei formații care-i plăcea ei – *Manhattan Transfer*. Cînd a intrat în apartament, discul a fost schimbat cu *Take a Walk on the Wild Side* a lui Lou Reed

Ciudat, Eddie nu-și punea discuri niciodată. Niciodată nu aprindea nici lumînări, iar sufrageria era împodobită cu lumînări mici, negre, în sfeșnice stil *art deco*

A înțeles imediat că era cineva acolo și i s-a întors stomacul pe dos

S-a îndreptat hotărîtă spre dormitor, gata să se confrunte cu femeia

Termină. Ce te mai bagi?
De ce nu m-aş băga?
Pentru că nu merită.

A năvălit în dormitor şi i-a venit greaţă.

Femeia nu era o femeie. Femeia era un bărbat cu părul blond mătăsos, o faţă tînără şi un trup gol, lipsit de păr

– Mă scuzi, i-a zis acid creatura. Nu putem beneficia şi noi de un pic de intimitate?

Eddie însă n-a scos o vorbă.

Bobby Mondella
1981

Bobby Mondella a sosit la nunta lui Nichols Kina cu Pammy Booser într-un Mercedes auriu-metalic cu geamurile negre, anti-glonţ şi trei gărzi de corp.

Hei – se gîndise el. Cînd eşti vedetă – păi fii! Trăieşte-ţi viaţa. Publicul dorea asta. Publicului aşa îi plăcea. Iar el îi făcea publicului pe plac.

Era îmbrăcat într-un costum din piele de rechin cu o cămaşă din mătase în stil rusesc şi o haină lungă, bărbătească de culoarea nisipului aruncată neglijent peste umeri. Îl însoţea Zella Raven, o cîntăreaţă neagră înaltă de un metru

optzeci cu un trup bun pentru *Playboy* şi îmbrăcată marinăreşte. Zella purta panglici subţiri de cauciuc şi cizme etrîmte înalte.

Fotografii şi cei de la televiziune s-au repezit nebuneşte cînd au pus piciorul pe terenul casei private de pe Pacific Palisades, într-o sincronizare perfectă, pentru a asigura exact cele opt secunde necesare acelei poze demenţiale. Apoi s-au deplasat flancaţi de body- guards, iar mulţimea admiratorilor îi ovaţiona răguşit.

De aceea îi plăcea lui Bobby s-o ia pe Zella la ieşirile în public. Avea rutina mersului pe jos, niciodată nu punea piciorul greşit. Arăta cum trebuia ca să o enerveze pe Nova cînd era văzut cu Zella. Atunci îşi scotea ghearele ca să se răzbune.

Nova Citroen, Femeia asta îl ţinea sub vraja ei. Dar el voia s-o rupă treptat şi se hotărîse că dacă ea nu voia să se angajeze într-un fel în ceea ce-l privea, o să pună capăt relaţiei lor. El era o vedetă, pentru numele lui Dumnezeu O super-vedetă Nu mai era ageamiul, tînărul nesigur de douăzeci şi şapte de ani de la începuturi. Venise vremea să înţeleagă şi ea treaba asta

Bobby Mondella. Simbol al sexului. Treizeci şi unu de ani. Bogat. Frumos. Puternic.

Mda – puternic. Pentru că odată cu faima vine şi puterea de a face tot ce-ţi trece prin scăfîrlie

Spunea „Sari" şi oamenii săreau Spunea o glumă şi toată lumea se spărgea de rîs. Cera pizza la ora 4 de dimineaţă şi pizza apărea. Arăta o femeie – orice femeie – şi ea putea fi obţinută de regulă

Hei – putea avea orice şi pe oricine dorea Cu excepţia Novei. Ea împărţea patul cu el la ocazii, dar îi aparţinea lui Marcus Citroen şi deocamdată nu dădea semne că ar renunţa la acesta

Bobby înţelegea că asta era din cauză că ei amîndoi îi aparţineau lui Marcus Ea era măritată cu bărbatul acela, iar el avea un contract cu acesta.

Un contract care putea fi întrerupt. Bobby se întîlnise luni de zile cu avocaţii lui Kline încercînd să descopere o modalitate de a pleca La urma urmei *Nichols Hit City* îi oferea un contract mai bun decît avusese vreodată cu *Blue Cadillac*. La *Blue Cadillac* el era cîntăreţul descoperit de ei şi tranformat în ceva anume. La *Nichols Hit City* nu avea o istorie – era o super-vedetă mondială faimoasă şi contractul pe care voiau să-l încheie cu el reflecta această stare de lucruri.

– Nu există contract care să nu poată fi desfiinţat, spuse Arnie Torterell, unul dintre asociaţii în afaceri ai lui Nichols.

– Vrei să ieşi din *Blue Cadillac* – ieşi, lasă totul în seama avocaţilor noştri Or să te scoată ei. Nu-i nici o problemă

Acum ziua aceea era aproape şi Bobby era gata să zboare.

Nu spera decît că Nova va vrea să zboare împreună cu el

Invitaţii la căsătoria lui Nichols Kline cu Pammy Booser erau de toate felurile – un grup amestecat pornind de la preşedinţi de bancă şi industriaşi pînă la vedete de rock, starlete bine dotate cu farmece şi alţi reprezentanţi ai vieţii hollywoodiene. Nici unul dintre invitaţii la căsătorie nu părea a avea familie. Martorul lui Nichols era un prieten al lui de demult, din Miami, Carmine Sicily, un bărbat încovoiat de spate, sfrijit, trecut binişor de cincizeci de ani, cu ochii sinistru de alunecoşi şi părul cenuşiu. Bobby şi-a amintit că-l mai văzuse cu Nichols acum mulţi ani la *The Chainsaw*. Avea un chip greu de uitat

– Uită-te la individul ăla, i-a şoptit Zella lui Bobby cînd îi priveau pe Nichols şi Carmine ducîndu-se în faţa judecătorului de pace care urma să încheie căsătoria nereligioasă în grădina casei lui Arnie Torterelli. Este un rege important al drogurilor din Miami. Vreau să zic Domnul-Cel-Mai-Mare

Bobby a dat din cap deşi n a crezut-o Zellei îi

plăcea să creadă că ştia totul despre toată lumea Uneori greşea.

Ca înfăţişare, Zella Raven era senzaţională. Din punct de vedere al conversaţiei, ea nu reuşea să-i acapareze atenţia. În toată viaţa lui nu existau decît două femei pe care le dorise serios. Sharleen. Şi acum Nova. Din păcate nu fusese niciodată mai mult decît prieten cu Sharleen şi, deşi Nova şi cu el erau amanţi, pînă acum ea rămînea deoparte, iar relaţia lor continua în felul dorit de ea

Nu va mai dura astfel În curînd va trebui să aleagă.

Pammy Booser a apărut la braţul lui Arnie Tortarelli. Ţopăia pe tocuri înalte, cu rochia albă de dantelă ca în visul hollywoodian devenit realitate. Tîra în urma ei o turmă de fete nu prea tinerele, toate cu ochii căscaţi după o ocazie cît mai bună.

– N-are stil, a mormăit Zella Uneori avea dreptate

Pammy Booser şi Nichols Kline au fost declaraţi soţ şi soţie, iar petrecerea de nuntă a luat avînt.

Însurat pentru prima oară la aproape cincizeci de ani, Nichols s-a îmbătat cui. Nenumăraţii oaspeţi se răspîndiseră peste tot prin casa mare a lui Arnie Torterelli. Aşezaţi la mese rotunde, luau cina cu cocktail de homari şi viţel în sos de smîntînă. Bobby s-a trezit la masa din capăt, avînd-o de

o parte pe soţia cea grasă a lui Arnie şi de cealaltă pe Zella. Alături de Zella stătea Arnie însuşi, apoi Pammy cu Nichols mîndru şi roşu lîngă ea Domnişoara ei de onoare, o frumuseţe ofilită cu ochii de drogată şi buze moi, îl ţinea în formă pe Nichols din cealaltă parte, în timp ce sinistrul Carmine Sicily o pipăia pe genunchi, dar nu cu intenţii paterne. La aceeaşi masă de douăsprezece persoane se aflau o cîntăreaţă cu sînii enormi, soţul şi impresarul ei şi Kris Phoenix, vedeta formaţiei de primă mărime a lui *Nichols Hit City*, *The Wild Ones*. Era cu o fată numită Mikki.

Zella era mai mult decît încîntată să fie aşezată lîngă Kris Phoenix, dar tot l-a informat pe Bobby că Mikki era binecunoscută în întreaga lume ca o femeie care se culcase cu mai toate vedetele muzicii.

–Mă mir că nu te-a învîrtit şi pe tine măcar o dată, a zis tărăgănat Zella.

– Poate mă face fericit în noaptea asta, a comentat sec Bobby arătîndu-i chelnerului că trebuia să-i umple paharul cu vin.

– Numai trecînd peste ţîţele şi fundul meu, scumpi! a glumit Zella.

După cină s-a dansat Din cînd în cînd invitaţii ţineau un toast Arnie a vorbit îndelung, urmat de soţia lui, apoi de Carmine Sicily, a cărui voce monotonă era gata să adoarmă pe toată lumea Apoi

s-a ridicat Pammy ducînd lipsa de sinceritate pe noi culmi. În final Nichols, un bărbat best, sentimental şi sincer fericit.

– Pentru iubita mea mireasă, a zis el ridicînd paharul

Şi Bobby şi Kris Phonix au observat-o pe Pammy făcîndu-i semne lui Carmine Sicily pe sub masă. S-au privit unul pe celălalt şi au izbucnit în rîs.

Kris s-a înclinat şi i-a strîns mîna lui Bobby.

– Mă bucur să te-ntîlnesc, prietene Sînt un fan al tău.

Bobby a zîmbit.

– Păi e grozav să aflu asta, pentru că e reciprocă treaba. Tare-mi plac cîntecele tale şi chiar mi-ar fi plăcut să le fi scris eu pe unele dintre ele

Flatat, Kris a zis:

– Da? Pe care-anume?

– *Skinny Little Slider* este un mare favorit. Ofi, da, şi *Lonesome Morning*. Le iubesc, omule. Îmi amintesc de Otis Redding timpuriu

– Poate, a zis Kris gînditor.

– Nu – adevărat, vreau să spun cu adevărat.

Kris nu-şi putea asculta încîntarea. Acesta era exact genul de recunoaştere care-i plăcea teribil.

– Da?

– Ai reuşit, omule, ai talent.

– Asta înseamnă ceva, dacă vine din partea ta

De îndată ce Zella şi Mikki s-au dus la toaletă,

Kris s-a mutat lîngă Bobby. Curînd discutau cu seriozitate despre compoziţie şi cîntece, tendinţe şi magia marelui Sam Cooke la maturitate şi alte legende. Pînă cînd s-au întors fetele, ei se afundaseră deja prea tare în discuţie ca să se mai oprească.

– Minunat! a suspinat Zella, concentrîndu-şi atenţia la Arnie, care, dacă ar fi putut să o lase pe grasa de nevastă-sa, ar fi fost al ei pentru totdeauna.

Mikki l-a zărit în partea cealaltă a încăperii pe Del Delgardo şi s-a repezit la el.

Pammy dansa cu Carmine, care îşi vîrîse mîinile osoase în carnea nu prea tare de sub dantela albă strînsă pe corpul ei.

Nichols dansa cu toată turma de prietene ale lui Pammy, inclusiv cu domnişoara ei de onoare, care-i şoptea la ureche că dacă se va simţi vreodată singur, nefericit sau excitat, s-o cheme pe ea, căci se pricepea la vindecarea acestui soi de maladii.

Privind în jur, Bobby a luat hotărîrea că dacă se va însura vreodată, o să facă numai o ceremonie intimă. Dar cui îi trebuia căsătorie?

– Ai fost vreodată însurat? l-a întrebat pe Kris Kris a rînjit.

– O dată, prietene. O dată a fost prea destul. Mai bine fără. Asta cred eu despre blestemata de instituţie a căsătoriei.

Bobby a rîs

– Pe bune!

Şi-au cimentat noua lor prietenie făcîndu-şi cu ochiul unul celuilalt.

Kris Phoenix
1981

Spre marea uimire a tuturor, Michelle Hanley-Bogart a devenit o permanenţă în viaţa lui Kris S-a întîmplat după Chicago Şi pînă cînd au ajuns cu turneul la New York, unde *The Wild Ones* trebuiau să susţină două spectacole cu casele închise în *Madison Square Garden*, Kris şi Mikki deveniseră inseparabili.

– Isuse Cristoase! se plîngea Buzz cu gelozie. E o scursură nenorocită. S-a băgat în pat cu oricine-a arătat că are-un pic de ceva în pantaloni în afară de popă Şi dacă el ar cînta şi pe-ăsta l-ar

vrea!

– Foarte nostim, i-a replicat Kris. Te arde pe suflet că nu vrea să știe de tine.

– Mda. S-o regulezi pe ea trebuie să fie ca și cînd ai regula toată lumea faimoasă în rock and roll. N-ai decît, prietene.

La New York, Mikki l-a introdus pe Kris în cercul ei eterogen de prieteni. Printre aceștia se aflau un creator de modă, homosexual, înalt, de reputație internațională, o cîntăreață de cabaret cu ochii sălbatici cu gene false, care în loc de mic dejun trăgea pe nas cocaină, o prințesă europeană decadentă care-și împrumutase numele unei game de cosmetice extrem de scumpe – și China Wallineska, cea mai bună pretenă a ei, o fată scundă cu o claie de păr și curbe generoase. China era artistă și trăia într-un apartament în dezordine totală din Greenwich Village.

– Ea dă petreceri grozave, l-a informat Mikki pe Kris. Și dacă te place – te pictează.

– Ce te face să crezi că am poftă să fiu pictat? a întrebat-o el prudent.

– Pentru că-i o onoare, i-a replicat Mikki, adăugînd: China este faimoasă, află. Un fel de Andy Warhol femeie.

Madison Square Garden a fost ca o împlinire de viață. Ultimul lor disc single, *Dirty Bits* devenise numărul unu și albumul cu același nume tocmai intră masiv în magazine. *Nichols Hit City* își făcea

treaba. Kris era mulțumit de distribuția și vînzările de la *Nichols*, dar în adîncul lui ar fi dorit ca *The Wild Ones* să fie cu o companie gigant, *Blue Cadillac*, de pildă.

Cînd i-a spus lui Doktor Head, acesta a rîs

– Nu poți ajunge mai sus decît să fii numărul unu, i-a spus. Care-ar fi diferența?

– Cred că diferența dintre a conduce un Ferrari sau un Ford, a intervenit Mikki. Amîndouă mașinile te duc în același loc, dar numai una are stil

– Da, așa e, a fcat Kris de acord Exact asta încercam să spun

Doktor Head i-a aruncat o privire lui Mikki Avusese o grămadă de necazuri cu ea la vîrsta de șaisprezece ani cînd se legase de Michel Holywood. Fuseseră împreună timp de cinci luni și se despărțiseră cu cîteva luni înainte de moartea lui.

La șaisprezece ani, ea fusese o pacoste, la douăzeci și patru devenise imposibilă Nimic nu era mai rău decît o persoană ca ea, care avea și relații.

– Îl cunosc pe Marcus Citroen, președintele de la *Blue Cadillac*, îl cunosc foarte bine, a zis ea de parcă i-ar fi citit gîndurile. De ce nu stabilim o întîlnire?

– Nu, i-a replicat vehement Doktor Head Once întîlnire o pot stabili și eu singur

– Hei, ascultă, dacă ea-l ştie pe Marcus Citroen... a început Kris. De altfel şi eu m-am întîlnit o dată cu el

– Las-o baltă, a ţipat Doktor Head, strîmbîndu-se. Îţi închipui că eu am răsărit acum de pe vaporul cu banane? Pot ajunge la Marcus oricînd vreau. Dar acum sîntem cu *Hit City*. Discul nostru e pe locul întîi şi rămînem unde sîntem. S-a uitat la Mikki, iar ea i-a susţinut privirea Şi încă ceva, nu uita că ai promis să te arăţi la nunta lui Nichols de mîine. Ţi-am rezervat loc la avionul *Pan Am* de mîine dimineaţă.

– Şi pentru Mikki?

– Altfel cum, de vreme ce sînteţi lipiţi de la şold încolo? a zis el sarcastic.

– Dar Buzz?

– El nu vine

– De ce nu?

– Întreabă-l.

– Tu vii?

– O să te întorci în douăzeci şi patru de ore Crezi că ai nevoie să te ţin de mînă sau mă pot ocupa de vreo afacere pe-acolo?

– Ai fi putut merge după părerea mea

În avion Mikki s-a pornit. De mult îi stătea pe

limbă

– Cum de-l lași pe impresarul tău să-ți spună ce să faci?

Kris a dat din umeri

– Pentru asta-i bun un impresar, nu?

– Un impresar trebuie să facă ce vrei tu.

– Nu-i vorba numai de mine, ci și de restul grupului.

– Oh, da, am uitat, a zis ea batjocoritoare. Tot ce faci tu trebuie să meargă la patru Foarte isteț

– Așa-i frumos.

– Pentru cine? Tu ești talentul principal

– Noi sîntem un grup

– Ascultă ce-ți spun, Kris. *Tu* ești vedeta. *Tu* scrii cele mai bune cîntece, *tu* le cînți. Ar trebui în realitate să fiți Kris Phoenix și *The Wilde Ones*.

El a rînjit, căci îi plăcea ideea, dar știa cît le-ar surîde celorlalți

– Sigur, Buzz ar fi încîntat. Ar fi ca un premiu

Mikki n-avea de gînd să renunțe

– Ți-o amintești pe Diana Ross? A făcut parte la început din formația *Supreme* Teddy Pendergrass a fost unul dintre cei de la *Harold Melvin's Blue Notes*. Rod Stewart a fost în Small Face, iar David Ruffin în *Temptation*. Vrei să-ți mai spun și de alții? Sau ai priceput mesajul?

Da, el pricepuse mesajul – clar și direct Și pînă cînd au ajuns la Los Angeles și-a dat seama că ea avea dreptate Kris Phoenix și *The Wild*

Ones Suna bine şi poate că el merita asta La urma urmei, făcea majoritatea muncii şi tot el primea cele mai multe scrisori. Buzz se ţinea deoparte mai tot timpul, prea drogat pentru a lua ceva în serios. Rasta îşi bătea tobele fără un talent deosebit. Fingers era bună, de fapt excelentă. Dar publicul nu zbiară şi ţipă pentru Fingers Adevărul era că Mikki o nimerise. Cînd se vor întoarce la New York avea să insiste ca numele lui să apară înaintea numelui formaţiei.

– Dacă n-o să le placă tu poţi oricînd pleca şi deveni un cîntăreţ solo, i-a sugerat fin Mikki

Nu se gîndise niciodată la asta înainte.

La nunta lui Nichols Kline, Bobby Mondella îl întîlnise pe Kris cu entuziasm. Tipul era măreţ – aveau atîtea lucruri în comun şi, deşi stilurile lor erau complet diferite, ar fi fost o chestie grozavă să încerce să colaboreze amîndoi.

– Unde locuieşti? l-a întrebat Kris.

– Aici, în Los Angeles, i-a explicat Bobby Mi-am făcut o căsuţă în Hancock Park. Poate că tu şi doamna ta vreţi să veniţi pe-acolo mai tîrziu

– Am vrea, i-a zis Kris, căutînd-o din ochi pe Mikki, care lipsea

– Vorbeşte cu Del Delgardo, i-a spus Zella Vrei s-o aduc?

Del Delgardo. Inamicul. Del Delgardo, care-i lăsase pe cei de la *Nightmares* cu o vreme în urmă şi acum devenise un mare artist solo. Blestematul ăla de şmecher cu urme de vărsat pe mutră. Kris simţea să se înfurie. După Willow, decisese că niciodată n-o să mai fie gelos din pricina unei femei.

Prea tîrziu. Mikki îl avusese Era înrăită

Se întreba dacă Del Delgardo făcea parte din trecutul ei sau poate că îl avea în vedere pentru viitor. La dracu'!

Zella şi-a răsucit trupul superb în scaun

– O să-i spun că ne-a trădat.

– Nu te sinchisi, i-a spus el repede. N-avea nici o intenţie să o caute Dac-o vrea să vină, o să vină

– Da, dar dacă plecăm, de unde-o să ştie ea? l-a întrebat Zella logic.

– O să afle, i-a spus ridicîndu se tocmai cînd apărea din spate Pammy Booser.

– Kris Phoenix, s-a frecat ea de el Un dans pentru mireasă, da, scumpule?

– Eu nu practic genul ăsta de dans, fato

– Un dans, a insistat ea, tîrîndu-l înspre ungul de dans, unde l-a apucat strîns în braţe, şoptindu-i sugestiv la ureche tot felul de vorbe

El a încercat să se distanţeze, dar ea nu l-a

lăsat.

– Întotdeauna te-am vrut, ştiai?

– Lasă asta, dragă, i-a spus el cu fermitate Tocmai te-ai măritat, sau ai uitat?

Ce tîrîtură! După cîteva tururi, a scăpat de ea l-a spus la revedere lui Nichols şi a găsit-o pe Mikki la masa lor.

– Ai petrecut bine? a întrebat-o nepăsător, aşteptînd să vadă dacă ea îi spune ce-a făcut în realitate

– Nu prea rău, a replicat ea luîndu-l de braţ Zella mi-a spus că mergem acasă la Bobby

De ce se încurcase el cu o fată care de ani de zile se vîra în patul tuturor celor din lumea rockului?

Soarta, s-a gîndit el mohorît

Casa lui Bobby Mondella era o revelaţie. Kris era impresionat

– Vasăzică oamenii pot trăi şi aşa? a întrebat după ce-a făcut turul casei

– Să-mi aminteşti să nu te duc niciodată acasă la mami şi la tati, a murmurat Mikki cu un zîmbet secretos.

– Da, omule, i-a zis Bobby. Este visul transpus în viaţă al vedetei de rock Şi tu o să ai casa şi

piscina şi maşinile tale Toată chestia O să le ai pe toate precis.

– Deocamdată trăiesc în Anglia, a reflectat necăjit. Între timp plătesc taxe, fac cheltuieli şi mai le dau ceva bani celor din familia mea, sînt la pămînt.

– Cred că glumeşti.

– Nu uita, tot ce cîştig împart cu băieţii şi cu Fingers. Şi mai costă drumurile, avocaţii, fosta soţie, puştiul, impresarul... Viaţa e o curvă.

– După aia morii! au zis în cor Mikki, Zella şi Bobby pe deasupra.

Şi-au petrecut restul nopţii ascultînd muzică soul şi blues pe discuri şi s-au drogat puţin. Sam Cooke şi Otis Redding, Chuck Berry şi Jackie Wilson. Toţi marii de pe vremuri. Kris nu mai petrecuse de mult atît de bine.

– Mă bucur să văd că te poţi relaxa, i-a zis Mikki în limuzină pe drumul de întoarcere la hotel.

– Cine, eu? A rîs. Întotdeauna sînt al dracului de relaxat

– Nu, nu eşti, l-a admonestat ea cu blîndeţe. Îţi pierzi mereu vremea îngrijorîndu-te pentru cîte ceva. Sau din cauza lui Buzz, sau a fiului tău, sau unde sînt cîntecele tale în topuri, datele concertelor, muzicienii din orchestră...

– l-auzi! Parc-aş fi un nevrotic

– Păi, eşti

– Ba nu.

– Ba da.
– Mikki, fato'?
– Da, Kris?
– De ce nu taci şi nu te-aşezi în genunchi?
Ea a început să chicotească.
– Îmi plac bărbaţii care n-au altceva decît sexul în minte!
– Hai aşează-te.
– Dar şoferul?
– La dracu' cu şoferul Să-şi vadă şi el de-ale lui!
Dimineaţa trebuiau să plece de la hotel la ora nouă ca să zboare la New York la timp ca să ajungă la Philadelphia pentru un concert seara tîrziu. La nouă fără zece Mikki a lăsat să-i cadă bomba
– Eu nu vin, a zis încreţindu-şi năsucul ei frumos.
– Ce tot spui? a întrebat-o furios
Ea nu-l privea în ochi.
– Am afaceri aici, i-a spus fără amănunte
– Ce dracu' de afaceri?
– Treburi de familie, întreprinderi, investiţii Trebuie să fac ceva dacă tot am venit.
– Nu cred minciuna asta
Netezindu-şi fusta, ea a zis.
– O să ne întîlnim la Washington.
El ştia că rămîne pentru Del Delgardo. Asta l-a făcut să nu-i pomenească numele. De ce i-ar da

satisfacţie?

– Faci cum vrei, i-a zis, întorcînd-o pe panta celui căruia nu-i pasă...

Femei. Să le ia dracu'. Putea trăi şi fără rahatul lor

S-a întors singur la New York, a cîntat la Philadelphia, a avut de-aface cu două gemene frumuşele, l-a prins pe Buzz trăgînd pe nas heroină, i-a spus lui Doktor Head că de acum înainte trebuie să fie Kris Phoenix şi *The Wild Ones*; şi-a terminat turneul american la Washington, unde Mikki nu s-a mai arătat. Şi a plecat înapoi în Anglia

Se mai schimbase ceva Simţea că merge înainte

Rafealla
1981

După șase luni, Rafealla era instalată la Rio de Janeiro de parcă ar fi trăit acolo întreaga viață.

– Îmi place locul ăsta, i-a spus lui Odile. Îl iubesc, îl iubesc, îl iubesc! Nu vreau să plec nicăieri.

Odile a zîmbit cu înțelegere. Era gravidă cu primul ei copil și mulțumită, chiar fericită. Niciodată e cam mult spus. Dacă n-ar fi sărăcia asta înfloritoare din jurul nostru, nici eu n-aș mai pleca de aici.

Rafealla a dat din cap. Adevărat. O societate atît de influentă trăind într-un oraș atît de încin-

tător, înconjurat de cele mai nevoiașe cartiere pe care le văzuse în viața ei. Se numeau *favelas*. Mormane de gunoi coexistau cu barăci șubrede din tinichea. Mahalaua adăpostea generații întregi de familii numeroase în cocioabe infestate de șobolani.

– Știu, a fost ea de acord. E șocant.

– Dar nu-i treaba noastră, a suspinat Odile. Așa că nu trebuie să ne preocupăm.

– Cred, a zis cam nesigură Rafealla, deși în adîncul ei simțea că trebuie să fie ceva ce-ar putea fi făcut.

Cînd veniseră la început la Rio, ea și Jon Jon locuiseră cu Odile și Rupert în casa lor confortabilă, dar după șase săptămîni căutaseră un apartement al lor. Îi telefonase mamei ei în Anglia și îi spusese că rămînea acolo și că le ceruse avocaților ei să intenteze procedura de divorț.

Anna a fost mai mult decît mulțumită.

– Simțeam că nu era totul în regulă, draga mea, i-a spus cu înțelegere. Dar de ce-ai fugit atît de departe? Nu te-ai fi putut muta pur și simplu la țară, cu noi?

Rafealla a considerat că era prea complicat să se-apuce să-i explice că avea nevoie de distanță, de spațiu vital. Simțea nevoia de a fi complet independentă.

Banii nu constituiau o problemă. La vîrsta de douăzeci și cinci de ani avea să moștenească un

mare fond investit într-un trust de la tatăl său şi deşi nu avea decît douăzeci şi unu de ani, nu era greu pentru avocaţii ei din Anglia să-i obţină un avans corespunzător

Şi-a găsit un apartament modern şi plin de soare cu o vedere magnifică spre mare lîngă Copacabana Beach şi ea cu Jon Jon, plus o bonă englezoaică serioasă pe care i-o trimisese Anna, se mutaseră acolo.

În sfîrşit liberă! Eddie nu mai dăduse nici un semn de viaţă, fapt care n-o mira. Ce i-ar fi putut spune? Îl prinsese asupra faptului şi asta nu era de natură să incite la o discuţie constructivă despre viaţa lor împreună

– Ce-o mai fi pe-acolo? a încercat Odile să capete detalii.

Rafealla a dat din umeri

– Nu ştiu şi nu-mi pasă. Nu mai vreau să-l văd pe Eddie niciodată

– Hmmm. a zis Odile. O să trebuiască să-l laşi să-l viziteze pe Jon Jon.

Rafealla ştia că n-avea să fie necesar

– O să vedem, a răspuns misterios.

Nu vorbise nimănui despre homosexualitatea soţului ei. Era secretul ei şi cît timp el nu-i crea probleme, avea să tacă. De şase luni el păstra tăcerea. Divorţul avansa fără probleme.

Şi-a făcut la Rio o grămadă de prieteni. La început a petrecut timpul împreună cu un grup

mare de prieteni căsătoriţi din cercul lui Odile şi al lui Rupert, respingînd avansurile celor necăsătoriţi pe care-i aducea Odile cu regularitate. Dar a început curînd să se plictisească şi şi-a luat un serviciu la o galerie de artă – acelaşi gen de slujbă pe care şi-l dorise la Londra. Astfel a întîlnit tot felul de oameni – artişti, designeri şi colecţionari de artă. I s-au părut interesanţi, dar a avut puţine relaţii cu ei. De cîte ori un bărbat dorea mai mult decît o simplă conversaţie, se termina totul.

Proprietara galeriei, o femeie foarte îngrijită, divorţată, cam de patruzeci de ani, i-a sugerat să încerce cu bărbaţi mai vîrstnici.

– O să-ţi facă mult mai mare plăcere, draga mea. Un bărbat matur se pricepe la felul în care trebuie să se poarte cu o femeie.

Fără mare tragere de inimă a început să-l întîlnească pe Jorge Maraco, un bărbat care i-ar fi putut fi tată şi şi-a dat seama că relaţia cu el era confortabilă. Nu sărea pe ea la sfîrşitul serii – şi asta îi plăcea. Avea o conversaţie interesantă. Şi era în felul lui atractiv.

La cea de-a doua întîlnire a lor a aflat că era un industriaş bilionar şi că nevasta lui cu care fusese căsătorit optsprezece ani se sinucisese în urmă cu patru ani.

– Îmi pare rău, i-a spus. Cred că ai fost într-o situaţie oribilă.

După şase săptămîni a anunţat-o că voia să

se însoare cu ea.

– A venit timpul să-mi iau iarăşi viaţa de la capăt, i-a spus cu gravitate. Şi tu – Rafaella, draga mea – eşti femeia care mi se potriveşte.

Refuzul ei l-a uluit – era un bărbat obişnuit să obţină ceea ce dorea. A început să-i facă o curte foarte serioasă, oferindu-i cadouri costisitoare – iar ea i le returna pe toate – şi zilnic îi trimitea zeci de trandafiri care dădeau apartamentului ei o înfăţişare festivă.

– Ce se întîmplă? a întrebat-o Odile. Ştii că e un bărbat foarte important.

– Şi foarte drăguţ, i-a răspuns cinetit Rafaella. Dar nu pentru mine.

– Crezi că-i prea bătrîn? Am auzit că fiica lui e de vîrsta ta.

– Nu vîrsta contează.

– Ba da.

După o săptămînă, Odile a născut primul ei copil, o fetiţă de peste trei kilograme, cu ochii albaştri şi fără păr. Rafealla a năvălit la spital. Rupert avea nevoie de sprijinul ei, era un pachet de nervi, şi-a fost şi mai rău cînd au adus bebeluşul acasă şi au constatat că tînăra localnică pe care-o angajaseră nu avea experienţă cu copiii mici.

– Ce-o să ne facem? s-a văicărit Odile.

– Nici o problemă, i-a spus calmă Rafaella. Va veni guvernanta lui Jon Jon şi va lucra pentru voi, iar eu o să o iau pe servitoarea voastră. Jon Jon

e la grădiniță aproape toată ziua – așa că n-are nevoie chiar de o guvernantă.

O soluție grozavă. Toată lumea era încîntată, cu excepția lui Jorge, care-i tot cerea Rafaellei să afle cine era fata asta ciudată pe care-o primea în casă ca să aibă grijă de Jon Jon fată asta fără experiență și fără referințe.

– E foarte bună, a insistat Rafealla. Mătușa ei lucrează pentru partenerul lui Rupert.

– Asta nu-i suficient, i-a spus el serios.

Fata se numea Juana Micuță, subțire și tăcută, muncea din greu, făcea curățenie, avea grijă de Jon Jon, care a adoptat-o imediat. Ea stătea cu ei în timpul săptămînii, iar în weekend se ducea acasă, întorcîndu-se lunea de dimineață. Pentru Rafealla era perfect. Îi plăcea să stea cu fiul ei în weekend Era distractiv să-l ia la plajă, să înoate, să se joace cu el

Jorge Maraco veghea, așteptînd cu răbdare să devină mai mult decît un însoțitor fermecător. Ea a întîlnit-o pe fiica lui, Cristina, și i-a cunoscut pe prietenii lui Jorge. Și-a petrecut mult timp la vila lui magnifică și bine păzită – lui Jorge îi era o teamă macabră de răpitori. Era plăcut să fii cu el și liniștitor. Era în stare s-o protejeze de restul lumii și poate că s-ar căsători cu el după divorț De ce nu?

Încă nu se culcase cu el și omul nu insista. În orice caz, era un bărbat răbdător, pregătit să

aştepte.

Odile şi Rupert erau împotriva acestei situaţii.

– Este mult prea bătrîn pentru tine, spuneau amîndoi. Eşti nebună? N-ai nevoie de banii lui. Care e marea atracţie?

Ha! Marea atracţie O avusese pentru Eddie şi uite unde ajunsese.

Într-o luni de dimineaţă Juana nu s-a mai arătat. Miercuri Rafaella se îngrijorase deja pentru că habar n-avea cum să ia legătura cu fata – nu ştia decît că familia ei locuia în binecunoscuta „favela"

– Ai noroc c-a plecat, i-a spus Jorge pe tonul lui cunoscător. Ce-a furat?

– Nimic, i-a replicat furioasă Rafealla Nu te mai repezi să o judeci.

– Tu, draga mea nu pricepi, i-a spus grav Furtul este un mod de viaţă pentru oamenii de la periferie. Asta nu-i mare lucru pentru ei

– De unde ştii tu?

– Ştiu fiindcă am trăit toată viaţa lîngă aceşti nevoiaşi.

– Atunci e o ruşine că n-ai făcut nimic pentru a-i ajuta. Cu toţi banii şi cu toată puterea ta Consider că-i dezgustător contrastul din ţara asta între cei foarte bogaţi şi cei foarte săraci.

– Da, tînără doamnă? Presupun că-ţi dai seama perfect despre ce vorbeşti.

– Îmi dau seama de ceea ce văd.

– Poate că vezi doar ceea ce doreşti să vezi

Discuţia a alunecat spre ceartă, iar Jorge a plecat

Ea i-a dat să mănînce lui Jon Jon, l-a îmbăiat şi l-a vîrît în pat – băieţelul ei cu părul ţepos şi cu ochi albaştri, strălucitori. El era viaţa şi viitorul ei. Şi voia să facă tot ce era mai bine pentru el

Pentru o clipă gîndul i s-a întors înspre acea rece noapte de la Londra din urmă cu patru ani. Kris Phoenix, şmecher şi ţanţoş – o tipică vedetă de rock fără griji în afara propriei persoane. Un tur în jurul parcului Berkeley într-o maşină condusă de şofer. Sex sălbatic, hotărît, rapid şi totul s a schimbat...

Poate că nu era o idee prea strălucită să se mărite cu Jorge Maraco Poate că era mai bine să-şi trăiască înainte de asta viaţa

Soneria a sunat şi gîndindu-se că era probabil Jorge care se întorcea să-şi ceară scuze, nu s-a mai ostenit să se uite pe vizor.

Deschizînd uşa s-a trezit în faţă cu cel mai frumos mascul din lume Era brazilian, cam de vîrsta ei, cu părul negru şi ondulat, cu ochii verzi şi cu o gură pe care-ar fi vrut s-o atingă. Purta blugi, o cămaşă de lucru şi tenişi. Cu o tresărire şi-a dat seama că amîndoi erau îmbrăcaţi asemănător.

A urmat o clipă de tăcere în care s-au cercetat unul pe celălalt. El era la fel de impresionat de ea ca şi ea de el. Instinctiv ea şi-a mîngîiat părul legat

la spate
– Of... sînteţi doamna Le Serre? a întrebat-o el în sfîrşit.
Ea a încuviinţat. Doamna Mafair era un nume de care se lipsise cît de repede putuse
El a zîmbit. Avea dinţii foarte albi Zîmbetul lui era devastator.
Odinioară îl crezuse pe Eddie superb Nu era nimic în comparaţie cu bărbatul ăsta.
– Te pot ajuta cu ceva? l-a întrebat încercînd să nu se uite fix la el.
– Sînt fratele Juanei
– Cine?
– Juana. Servitoarea. Lucrează pentru dumneavoastră.
– Oh, Juana, a zis ea nelămurită
– Poate că vă miraţi de ce n-a venit săptămîna asta
– E bolnavă?
– A mîncat ceva otrăvit
– Ce necaz!
– Raci. A mîncat raci şi a vomitat oribil.
Ei vorbeau despre Juana şi problema ei, dar ochii lor aveau o conversaţie cu totul diferită, într-un limbaj secret
Rafealla se simţea stînjenitor de înfierbîntată. Ochii ei îi sfredeleau pantalonii şi a înţeles rapid că şi el se simţea încălzit.
– Ai vrea să bei ceva rece? l-a întrebat repede

– O bere poate, i-a răspuns, înainte de a mă duce la lucru
– Cu ce te ocupi?
– Sînt muzician.
– Ce interesant. La ce instrument cînţi?
– La mai multe. Chitară, tobe, flaut şi din gură
Ea a zîmbit.
– Talente multiple, nu?
El i-a întors zîmbetul
– Dacă spuneţi dumneavoastră
– Ţi-aduc berea, a zis ea întrebîndu-se de ce-i bătea inima atît de tare. Te rog intră.
A urmat-o în apartament, a privit în jur şi a fluierat
– Drăguţ.
– Şi mie îmi place, a zis ea mergînd spre frigider. Îţi place berea americană?
Dînd din cep el s-a apropiat de masa din bucătăine
Ea a tras stîngace inelul de la cutia de bere, iar barea a dat pe dinafară. Amîndoi s-au repezit după un şerveţel şi au simţit o arsură cînd mîinile li s-au atins. Ea s-a tras rapid înapoi şi a turnat lichidul auriu într-un pahar pe care i l-a dat.
– Îţi spun ceva, nu eşti cum mă aşteptam i-a spus sorbindu-şi băutura
– Dar ce-ai crezut?
– Juana Ea întotdeauna a vorbit despre marea doamnă englezoaică pentru care lucrează. Credeam că eşti mai bătrînă. Încă ceva – şi nu mi se pare că eşti englezoaică.

– Sînt pe sfert. Mama mea este pe jumătate englezoaică pe jumătate franţuzoaică, iar tatăl meu era jumătate american şi jumătate etiopian. A murit cînd aveam şapte ani. Locuiam la Paris şi apoi am stat la Londra

De ce îi spunea oare unui străin povestea vieţii ei?

Privind-o direct cu ochii lui verzi, el i-a spus:

– Juana o să revină lunea viitoare Vă convine?

Ea a dat din cap, remarcînd:

– Vorbeşti engleza foarte bine

– Nu prea rău, am învăţat singur

– Ţi-a fost greu?

Dînd din umeri a spus

– Uneori. Dar nimic nu vine prea uşor, nu-i aşa? Terminîndu-şi berea s-a îndreptat spre uşă Aşa că vă spun la revedere, doamnă Le Serre.

– La revedere, a zis ea cu respiraţia tăiată.

Cînd a plecat şi-a dat seama că nu-i ştia nici măcar numele.

– Doamne! a exclamat Odile Ce demenţă! De

ce trebuie noi să mergem la caraghiosul ăsta de club de noapte? Nu e unul din locurile acelea, ştii tu

– Nu fi atît de snoabă, i-a replicat Rafeaila Am auzit că-i grozav

– De la cine? s-a interesat Rupert Panaz că nu de la Jorge.

– L-a făcut praf pe Jorge, Slavă Domnului, a zis Odile. Apartamentul ei arată ca o florărie. Bietul om este distrus în mod evident

– Oh, acum a devenit bietul om, nu? a zis Rafeaila ironic. Săptămîna trecută spuneai că el e cel mai groaznic personaj pentru mine.

– El esta unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din America de Sud, a remarcat Rupert.

– Şi ce dacă? a zis Rafeaila supărată M am săturat de voi doi. O dată e bun pentru mine, data viitoare e rău. Şi amîndoi spuneţi că n- am nevoie de ţimpiţii lui de bani.

– Adevărat, a spus Odile

– Foarte drăguţ a fost de acord Rupert

– Acum putem pleca? a întrebat Rafeaila nerăbdătoare.

Descoperise numele fratelui Juanei – era Luiz Oliveira – şi unde lucra – un club numit *Pisicuţa catifelată*. Cercetările ulterioare îi arătaseră că era un loc de întîlnire a turiştilor cu dansatori goi şi jocuri de noroc în camera din spate. Era un loc în care cu greu l-ar fi putut duce pe Jorge – fapt

pentru care le ceruse lui Odile şi lui Rupert să meargă cu ea acolo.

Pisicuţa catifelată era un nume care i se potrivea. Zgomotul şi ţipatele erau ca un stup de albine: chelneriţe îmbrăcate în rochii colorate, un bar lung şi aglomerat şi o mică scenă cu muzicanţi care cîntau muzică samba. Pe ringul de dans, asudate, trupuri fericite dansau în disperare

– Dumnezeule mare! a mai exclamat Rupert Asta mai lipsea!

– Bună, scumpule, l-a luat o femeie în dantelă roşie şi turban, cu pieptul mare şi bronzat expus în mod vulgar. Vrei masă?

– Cred că da, i-a replicat Rupert.

– Pentru trei, a adăugat Odile, încercînd să-şi desprindă ochii de la un bărbat gras care-i făcea cu ochiul sugestiv, de la bar.

Femeia în dantele roşii i-a dat pe mîna unui chelner scund şi tînăr. El i-a dus la o masă din faţă, a cerut un preţ exorbitant, iar pe Rupert l-a întrebat dacă avea nevoie de o gagică.

– Sigur că nu! a izbucnit Rupert, jignit.

Chelnerul a dat din umeri, ce-i păsa lui cîtă vreme plăteau bine?

– Şampanie? a întrebat automat

– Nu, i-a spus Rupert.

– Da, i-a zis Odile. S-a întors spre soţul ei cu un zîmbet amuzat. Să ne bucurăm dacă tot sîntem aici La urma urmei e altceva M-am săturat de toate

meseле acelea de afaceri atît de plictisitoare.

– Perfect, a admis Rupert Adu-ne o sticlă de *Don Perignon*.

– N-avem decît şampania casei, i-a spus stoic chelnerul.

– Ad-o şi pe aia, a zis Odile.

Rafealla a privit ca din întîmplare printre trupurile de pe ringul de dans ca să-i zărească pe muzicanţi. Erau cinci, dar nici unul nu era Luiz. Ascunzîndu-şi dezamăgirea, s-a întors spre Odile.

– Ţi-am spus că e altceva, a zis încercînd să aibă o voce amuzată

– Nu-i cazul să mă convingi, i-a replicat Odile cu entuziasm. Ador locul ăsta, este o atmosferă grozavă şi muzica e minunată.

– Ai poftă de dans, frumosule? O fată cu părul coafat, într-o rochie albastră, s-a apropiat de masa lor cu ochii aţintiţi asupra lui Rupert

El şi-a lins buzele.

– Nu, mulţumesc.

– Haide, trăieşte periculos, a rîs Odile.

– Da, fă-o! l-a încurajat Rafealla. Mi-amintesc cînd erai atît de nostim; acum ai devenit un bătrîn plicticos!

– Mulţumesc, surioară.

– Haide, l-a grăbit Odile.

– Te provoc! a adăugat Rafealla

– Corect! a zis Rupert sărind în picioare Voi aţi vrut-o, pisăloagelor.

Femeia în albastru a zîmbit arătîndu-şi un dinte din faţă auriu într-o mare de dinţi albi.

– Hai, dulceaţo, l-a tentat ea legănîndu-şi pieptul gras, să ne desfăşurăm!

Fără altă ezitare Rupert s-a repezit pe ringul de dans pierzînd mult din manierele lui englezeşti în timp ce ritmul sambei îl învăluia.

– Haide, a rîs Odile, plesnindu-se pe picior. Mai bine ne-am duce şi noi înainte ca el să aibă necazuri!

Neputînd rezista ritmului senzual, Rafaella s-a ridicat şi a început să danseze. Nu conta că nu avea partener, muzica era un tovarăş satisfăcător, ritmul brazilian melodios o învăluia total.

Mai multe pahare de şampanie şi toţi trei începuseră să se simtă bine. Rupert dansa metodic cu toate femeile de doi bani, în timp ce Odile şi Rafaella trebuiau să respingă atenţiile amoroase ale bărbaţilor care se tot apropiau de masa lor. Cînd doamna Dantele Roşii a anunţat că sosise vremea dansului de cabaret, ei s-au potolit cu greu şi s-au aşezat pe scaune.

– Asta e cea mai grozavă blestemăţie de noapte pe care am avut-o de-atîţia ani, a zis Rupert. Am putea aduce pe oricine aici.

Rafaella s-a trîntit în scaunul ei făcîndu-şi de lucru cu lista băuturilor. Cînd şi-a ridicat privirea, Luiz stătea pe un scaun la marginea scenei, acordîndu-şi chitara.

– Şi-acu', doamnelor şi domnilor, a zis doamna

Dantele Roşii, sîntem încîntaţi să-i spunem bun venit domnişoarei Pisicuţa catifelată – magnifica Eve

O femeie înaltă, supradimensionată, într-o rochie cu paiete, a coborît dintr-un fel de cuşcă suspendată. Era îmbrăcată în argintiu din cap pînă în picioare, incluzînd o pălărie în formă de clopot şi pantofi cu tocuri foarte înalte.

În timp ce Luiz cînta plin de simţire *Fate din Ipanema* la chitară, Eve a început foarte încet să se dezbrace A început cu pălăria, de sub care şi-a scuturat o coamă de păr argintiu, terminînd cu toate celelalte şi rămînînd doar cu tocurile înalte şi un sutien minuscul cu franjuri strălucitori acoperindu-i fiecare sîn imens.

– Ce mai piesă uluitoare! a gîfîit Rupert admirativ

– Să taci, l-a mustrat Odile. Probabil că sînt cu silicon

Eve a făcut o pauză, stînd într-o poză cu picioarele larg desfăcute, jucîndu-se sugestiv cu franjurii de pe sfîrcuri în faţa publicului în aşteptare. Şi apoi, cu o smulgere bruscă, ea a dat deoparte franjurii, lăsînd la vedere sfîrcurile întărite şi de culoare închisă.

Rupert a gîfîit mai să-i scape băutura din mînă

– Tipic! a fornăit Odile.

Eve a zîmbit cu subînţeles, s-a plesnit pe coapse, lăsînd să-i cadă uşor sutienul sumar care-i mai rămăsese

Nuditatea totală a durat cîteva secunde apoi scena s-a întunecat.

Cînd s-au aprins din nou luminile, Eve plecase, dar Luiz rămăsese cîntînd despre iubirea pierdută şi nopţile îmbălsămate cu o voce plăcută şi răguşită.

Inima Rafaellei era cucerită. El arăta atît de frumos, iar vocea lui era atît de plăcută – dar cui îi păsa? Toată lumea era interesată numai de Eve – marea atracţie. El merita mai mult de-atît.

În următoarele săptămîni s-a reîntors la *Pisicuţa catifelată* de cîteva ori, luînd cu ea pe oricine dorea. Deşi niciodată nu avusese norocul să-i vorbească lui Luiz, el era perfect conştient de prezenţa ei. Ochii lor duceau o conversaţie intimă, privată, lucru de care amîndoi erau perfect conştienţi. Faptul că îl vedea îi producea fericire şi tristeţe, o înnebunea şi o calma. Se îndrăgostise de un bărbat cu care aproape că nu discutase. Oh, Dumnezeule! N-o să meargă niciodată. Veneau din două lumi diferite. Şi totuşi...

Jorge continua să n-o lase în pace. Era hotărît să fie împreună cu ea, iar ei îi era greu să-i respingă atenţiile insistente – dar acum nu era deloc gata să ia decizii de lungă durată.

Odile şi Rupert se duceau în Anglia cu noul lor copilaş, ca să-l arate bunicilor. Rafaella şi Jon Jon trebuiau să-i însoţească, dar în ultimul minut ea a refuzat, în schimb i-a lăsat să-i ia pe Jon Jon

În noaptea aceea a închiriat o mașină cu șofer și s-a dus la *Pisicuța catifelată* singură. Inima ei bubuia, știa însă instinctiv că Luiz n-o să facă niciodată prima mișcare – și cineva trebuia s-o facă.

Deja era cunoscută la club și avea masa ei în față. Nervoasă, a cerut șempanie și a așteptat

De cum a terminat cu scena, Luiz s-a strecurat pe scaunul gol de lîngă ea.

– S-ar părea că-ți place aici, i-a spus. Îmi pare rău

– De ce? s-a mirat ea.

– Pentru că nu-i un loc pentru tine. Nu aparții acestui gen de oameni.

– Dumnezeule! Doar nu ești și tu snob? Mi-ajunge Rupert.

– Cine e Rupert?

– Fratele meu

– Un bărbat deștept

– Pe dracu'!

Fixînd-o cu o privire intensă, el a zis

– Ce vrei de la mine?

– Du-mă acasă și vom vorbi

– Nu, serios!

– Ba da, putem vorbi serios, dacă vrei.

– Nu te juca cu mine, doamnă englezoaică

– Nu sînt englezoaică, i-a zis furioasă. Semăn a englezoaică?

Cu o voce mai moale el a spus:

– Arăți minunat. Cu un suspin adînc de regret a adăugat: Prea minunat, prea bogată și

once-am simți noi amîndoi, nu putem fi împreună Știu treaba asta

Cu o voce convingătoare, a dat tot din ea

– Du-mă acasă, Luiz Te rog – du-mă chiar acum acasă

Antonio Carlos Jobin cînta la stereo, șempanie era din belșug, apartamentul era luminat numai de lumina de pe stradă

Să nu facă altceva decît să se sărute era o experiență pe care n-o avusese niciodată. Buzele lui atît de reci, limba atît de fierbinte Stăteau lipiți unul de altul în apartamentul întunecat explorînd, gustînd, cufundîndu-se în sărutări prelungite, mîngîietoare.

El nu era deloc grăbit, nici ea. Așteptaseră asta încă din primul moment de cînd se întîlniseră, iar acum le venise vremea și nu era nici o grabă. Trecîndu-și mîinile peste părul ei lung, el îi murmura blînd numele.

– Rafealla, ah... Rafealla

– Luiz, îi întorcea ea șoapta, simțindu-i zulufii de la baza gîtului , ah, Luiz.

Lent, mîinile lui i-au coborît pe umeri și s-au jucat excitant cu materialul subțire al rochiei, într-o parte și în cealaltă.

Ea ar fi preferat să-i tragă blestemata de rochie

jos Dorea să-i simtă mîinile pe piele. Îl dorea

Încet, în sfîrşit, el i-a dat partea de sus a rochiei în jos, mîngîind-o pe sîni, cu blîndeţe la început, vîrfurile degetelor de-abia îi atingeau sfîrcurile, pînă cînd mîngîierea lui a devenit mai apăsătoare, iar degetele au fost înlocuite cu gura.

Suspinînd de plăcere, a întins mîna spre organul lui excitat, i l-a scos din pantaloni murmurîndu-i numele

Împreună au alunecat pe podea. Cludat, ea ştia exact ce i-ar fi plăcut lui, iar el anticipa fiecare dorinţă a ei.

Erau împreună şi, în ceea ce o privea pe ea, numai asta conta

Dimineaţa el plecase Ea a aşteptat să revină în apartament sau s-o sune. El n-a dat nici un semn de viaţă S-a dus la *Pisicuţa catifelată* şi a aflat că nu mai lucra acolo. Între timp Juana împachetase şi plecase fără nici o explicaţie şi fără să-şi ia rămas bun

O noapte, şi totul se terminase

Luiz plecase, iar ea din nou n-avea cum să-l mai găsească

Bobby Mondella
1981

– Faci cea mai mare greşeală din viaţa ta, i-a spus Marcus Citroen. Vocea de la telefon era ponderată, dar aspră, însă asta nu l-a speriat pe Bobby – nimic nu putea îngrozi o supervedetă. La dracu'! Era prea mare ca să fie atins de oricine sau orice. Şi acum îi păsa prea puţin că Marcus îl prinsese în cursă. Nu avea nevoie de asta. Tîmpiţii de avocaţi ar fi trebuit să rezolve totul fără să-l implice pe el.

– Hei, a spus calm. Este greşeala mea şi dacă o fac înseamnă că-mi permit

– Îţi baţi joc de mine, Bobby. Vreau să fii perfect conştient de asta.

"Eu îţi regulez nevasta, exact cum ai regulat-o tu pe Sharleen în toţi anii ăştia."

– Mda, mă rog, viaţa merge înainte. Îmi pare rău că nu eşti fericit, Marcus, dar afacerile sînt afaceri.

– O să capeţi o lecţie, Bobby, l-a ameninţat Marcus. Şi, crede-mă, o s-o primeşti cu *Hit City* – în modul cel mai aspru. N-ai idee în ce te bagi cu oamenii ăştia. A închis telefonul.

Cine naiba se credea individul? Nu era decît un afacerist al dracului, asta-i tot. În timp ce el, Bobby Mondella, era o vedetă, şi toată lumea trebuia să ştie.

Fluierînd liniştit numai pentru el, s-a uitat în oglindă. Nova venea spre el, sosise timpul confruntării şi el voia să se asigure că arăta cît se poate de bine. Ea nu mai fusese niciodată la el acasă şi faptul că acceptase să-l întîlnească pe propriul lui teritoriu era o lovitură.

Doamna Citroen venea la ceai şi totul trebuia să fie în ordine.

Luînd o altă înghiţitură de bourbon, s-a decis să-şi schimbe hainele albe cu unele în întregime negre. Ea îl prefera în negru, spunea că îl face să arate strălucitor.

Strălucitor, fir-ar să fie. Nimeni nu-l întrecea pe Bobby Mondella cînd trebuia să strălucească. Era cel mai mare super-star al cîntecului *soul* din

lume, şi avea să se mute în curînd. Nichols Kline avea nişte proiecte aşa de mari – pe planul unu fiind un film în care el va fi vedeta.

Hei – Bobby Mondella, vedetă de cinema Mde! asta era ceva.

Noul contract şi plecarea de la *Blue Cadillac* îl puseseră la treabă. Din fericire Arnie Torterelli cu avocaţii săi erau dintr-o categorie rară – şmecheri de stradă, dar educaţi la colegiu. Ei puteau face orice, iar Bobby era încîntat. Mutarea la *Nichols Hit City* era una dintre cele mai bune hotărîri pe care le luase vreodată.

Mai mult bourbon. Se obişnuise să bea şi să aibă un pahar în apropiere mai tot timpul Băutura nu-l afecta, doar îl făcea să se simtă bine pentru că tensiunea lansării lui ca super-vedetă era teribilă!

Hei – drogurile nu-i trebuiau –, doar cîteodată cocaina înainte de un spectacol. Deci nu era nimic rău în băutura cîtă vreme nu abuza

Costumul în întregime negru îi venea admirabil. S-a uitat la ceasul lui din aur masiv, *Rolex*. Nova ar trebui să ajungă peste un minut. Ştia despre ce-i vorba. Trebuia să-i dea un răspuns

– Pari obosit, Bobby
– Par?
– Da. Pari.
Asta era tot ce avea ea de spus? "Pari obosit, Bobby " Dar de ce nu „Casa ta este senzaţională" sau „Sînt înfiorată de veştile astea" sau chiar „Da, am luat o hotărîre – îl părăsesc pe Marcus"?
– Presupun că-i din cauză că am muncit mult, i-a replicat.
– Poate că şi din cauza alcoolului pe care-l consumi
Îi convenea să vorbească Ea nu bea decît şampanie cu lăzile.
Trecuseră şase săptămîni de cînd se vedea cu ea Era elegantă ca de obicei, într-un costum bej, cu accesoriile de crocodil şi cu bijuteriile de aur strălucitor. Părul ei aproape alb de blond ce era, era strîns într-un coc
Doamna Citroen avea însă între picioare un smoc des de păr negru foarte lung şi sexy ca iadul Contrastul era cu adevărat teribil.
– Cum a fost în călătorie? a întrebat-o ca să schimbe subiectul
– Orientul e întotdeauna fascinant, i-a replicat întinzîndu-se după o ţigară.
– Aşa am auzit şi eu.
Privind drept în ochii lui, ea a spus
– Ai înnebunit, să ştii.
El s-a înclinat spre ea aprinzîndu-i ţigara

– Ce-i asta?

– Ai plecat de la *Blue Cadillac* fără să mă întrebi pe mine Ai făcut ceva de o mare stupiditate.

Ii vorbea ca unui copil; a simţit că ia foc

– Spune-mi ce crezi că e aşa de stupid?

– Faptul că-l părăseşti pe Marcus.

– Îi bag în mă-sa pe Marcus, a explodat el. Nu dau doi bani pe el şi nici tu. A regulat în dreapta şi în stînga încă din ziua în care s– a căsătorit cu tine. Mi-ai povestit ce jocuri face cu tine şi despre obiceiurile lui bolnăvicioase Poate că tu poţi uita şi ierta, dar, doamnă, eu nu pot, în orice caz

Trăgînd adînc din ţigară ea a zis:

– Am reuşit să trăiesc şi aşa.

– Mda, poate că tu reuşeşti. Eu îţi spun din nou – nu pot. Aşa că am făcut ceva pentru asta. Am plecat. Şi acum vreau ca tu să vii cu mine Nu înţelegi, fameie? Îţi dau o şansă să scapi.

Scuturînd din cap cu hotărîre, ea a spus:

– Bobby, cînd am început treaba asta, n-a fost decît atît – o afacere. Nu se ştie cum s-a transformat în ceva mai mult Dar niciodată nu am spus că o să-l părăsesc pe Marcus.

– Nu e nevoie s-o spui, numai fă-o. Am tot ce-ţi trebuie ţie, iubito Putem trăi grozav împreună.

– Nu înţelegi? Marcus n-o să-mi dea voie să plec

– Ce porcărie e asta? O să angajez un avocat priceput – cunosc un tip potrivit. Tu n-o să ai treabă cu nimic.

Stingîndu-şi ţigara abia aprinsă ea a suspinat adînc.

– Nu-l cunoşti pe Marcus deloc, nu-i aşa?

– Ce trebuie să cunosc?

Tonul ei era foarte controlat.

– Dacă îl părăsesc vreodată o să mă omoare Şi oricine va fi răspunzător de asta va deveni cadavru. Nu trebuie decît să-ţi aminteşti ceea ce-ţi spun, Bobby. Marcus Citroen o să ne omoare pe amîndoi

Los Angeles, 1987

Sîmbătă, 11 iulie

Cale patru subiecte despre care presa dorea să discute erau: *The Wild Ones*, Buzz, Doktor Head şi Cybil. Kris i-a încurcat cu drăgălăşenie. Nu trecuse degeaba prin domeniul ăsta fără a învăţa cîteva lucruri. Cu un rînjet şmecher îşi putea bate joc de ei în legătură cu orice subiect

– Cybil, cine este? a întrebat rîzînd de ei cînd se interesaseră dacă avea planuri de căsătorie. Cu măiestrie îi întorcea pe o parte şi pe alta făcîndu-i să se îndrepte spre viitorul lui album, *Blondele cu picioare lungi*

„Titlul are vreo legătură cu Cybil Wilde?" a întrebat o reporteră englezoaică cu părul neîngrijit și dinții stricați.

Kris o cunoștea – Cyndi Lou Planter. Era întotdeauna murdară – iar pagina ei săptămînală dintr-un ziar englezesc ducea curvia din complexe pe noi culmi.

– Hai, Cyndi fato, i-a zis el amabil, sperînd să o îmbuneze pe scorpie amintindu-și de numele ei. Mă cunoști – niciodată nu favorizez pe nimeni. Cîntecul este dedicat oricărei blonde cu picioare lungi.

– Asta de-acum în orice caz acoperă o mare parte a coperții, i-a spus Cyndi zîmbind cu subînțeles. Ești cumva la o vîrstă cînd te gîndești să te așezi la casa ta? Ce spui despre căsătorie?

Ce vacă tîmpită. Ce-avea vîrsta cu treaba asta?

– Mai am ceva ani de partea mea, a glumit el.

– Ai aproape patruzeci de ani, a insistat Cyndi. Cît crezi că mai poți sări pe scenă? Nimic nu-i mai rău decît un rocker vîrstnic, nu-i așa? Așa ai spus chiar tu într-un interviu pe vremea cînd împliniseși treizeci de ani.

– Am exact treizeci și opt, a explodat el, nu-s chiar senil. Și sînt în cea mai bună formă din viața mea

– Ce spui de Buzz? Îi duci lipsa?

– Iartă-mă, i-a spus înăbușindu-și puternica dorință de a o scuipa în față Zărind-o pe Jeannie

Wolfe de la *Entertainment Tonight* [1] a mulţumit presei şi s-a dus spre carul televiziunii. Televiziunea era mult mai bună pentru el decît cuvîntul scris. Măcar la televiziune te poţi apăra singur. Şi-o imagina deja pe Cyndi Lou Planter deschizînd paragraful unde va scrie: *„Vîrstnicul rocker Kris Phoenix, care trebuie să admită că are aproape patruzeci de ani, n-are nici o intenţie să se căsătorească cu blonda lui cu picioare lungi, Cybil Wilde. Bătrînul Romeo preferă să bată coclaurile, deşi i-a trecut timpul."*

– Spune-mi, Kris, l-a întrebat Jeannie, *Blondele cu picioare lungi* reprezintă un rezumat al vieţii tale amoroase?

La dracu'! Ce tot voiau cu viaţa lui amoroasă? Numai asta îi interesa.

– În primul rînd muzica, Jeannie, i-a spus cu sinceritate. Muzica e o permanenţă.

Mda, asta era realitatea. Oricîte femei cunoscuse, nici una nu fusese la fel de importantă ca muzica.

Era un trist fapt de viaţă. Uneori şi-ar fi dorit să fi fost invers.

De cum s-a putut smulge de lîngă Chloe, Maxwell Sicily a plecat scuzîndu-se că voia să facă

1 Distracţie de noapte.

pipi. Femeia era mai rea ca o ciumă.

Timpul trecea şi trebuia să se gîndească la multe. Cu ajutorul lui Vicki Foxe cunoştea tot aranjamentul de la Novaroen. Cu zece zile în urmă, Vicki îl adusese pe domeniu sub pretextul că era specialist în plante. Şeful pazei era înfierbîntat după ea, aşa că tipul nici măcar nu pusese întrebări cînd ea îi spusese că doamna Citroen ceruse neapărat un doctor în plante de la Beverly Hills care să poată intra în sere.

El petrecuse o oră pe-acolo. Din fericire nu fuseseră probleme. În genul ăsta de treburi nu poţi fi niciodată sigur de nimic

În vreme ce Bobby continua repetiţiile, Rafealla s-a decis pentru o plimbare, însoţită de Trudie şi de cei doi funcţionari de la *Blue Cadillac*, care nu voiau s-o scape din ochi. Probabil că lucrau după instrucţiunile stricte ale lui Marcus.

Ea ar fi vrut să rămînă şi să vorbească cu Bobby, dar asistenta lui personală, o negresă frumoasă, îi spusese un "nu" politicos dar ferm, Bobby nu dorea să vorbească nimănui.

Cel puţin mai trăia, arăta minunat şi cînta senzaţional. Deocamdată îi ajungea faptul că-l vedea.

Ei au căutat s-o ademenească în camera pre-

sei. Acum era rîndul ei să nu accepte

– Domnul Citroen vă aşteaptă, de asemenea, i-a spus excedat unul dintre funcţionari.

– Atunci să-mi spună el însuşi, i-a replicat ea

După plimbare, a făcut proba de sunet, apoi s-a întors în camera ei ca să se odihnească.

O casă întreagă fusese întoarsă cu susul în jos pentru cele trei vedete şi însoţitorii lor. Casa de oaspeţi avea o parte situată pe o stîncă, iar peisajul îţi tăia respiraţia, oceanul se întindea cît vedeai cu ochii. Era departe de vila principală şi de activitatea frenetică de acolo. Pentru transportarea lor dintr-o parte într-alta existau carturi de golf etrălucitor colorate.

– N-am văzut niciodată ceva atît de bine pus la punct! a exclamat Trudie. Nu-mi vine să cred că oamenii pot trăi şi aşa.

Rafaella începea chiar s-o placă pe fata de la publicitate, dar acum dorea să fie singură.

– Am de gînd să mă odihnesc, i-a spus. Te-aş ruga să mă anunţi cu o oră înainte de a ieşi pe scenă.

– Sigur, a zis Trudie Cînd aveţi nevoie de mine, mă puteţi suna, sînt în camera cu jocuri. Întotdeauna mi-am dorit să joc *Pac-Man!* Deschizînd uşa era gata să plece cînd l-a zărit pe Marcus Citroen urcînd pe scări S-a uitat la Rafaella şi i-a spus: Marele Boss se apropie. Vreţi să plec sau să stau?

– Marcus Citroen?

– Chiar el.

Chipul Rafaellei s-a întunecat.

– Poţi rămîne? Te rog
– Sigur că da

Răbdarea nu fusese niciodată o virtute a lui Speed. Străbătînd nervos celula, aşteptîndu-l pe avocat; îi venea să se caţere pe pereţi. Isusel Nici nu-i venea să se gîndească la asta. Numele lui avea să fie tăvălit în noroi Cine mai avea să-l angajeze pe unul ca el, un şofer care nu se ţinuse de promisiune?

Nimeni, asta era. Promisiunea respectată era cheia succesului şi dacă el nu ieşea curînd din locul ăsta împuţit, solvabilitatea lui avea să fie la fel de fierbinte ca fundul unui eschimos.

Sugarbush o să fie încîntată. Sugarbush, fosta lui soţie, care le rupea gura tuturor celor din Las Vegas cu un fund care putea trimite în rai şi înapoi un bărbat. S-ar fi bucurat să vadă cum decade Asta chiar că i-ar face plăcere.

– Ascultă, trebuie să mai dau un telefon! a ţipat bătînd în gratiile ruginite ale celulei.

Nimeni nu l-a băgat în seamă

Şi ce, era vreo noutate?

– Ar fi trebuit să te întîlneşti cu presa, a insistat Sara Ei sînt aici şi sînt de partea ta.

– Ce te face să crezi asta? a întrebat Bobby.

– Nu cred – ştiu. Eşti un supravieţuitor. Te-ai întors pe culmea pe care te-ai mai aflat. Toată lumea îi iubeşte pe învingători. Acum du-te.

– Hei, scumpo, nu sînt sigur...

– Ai încredere în mine, Bobby.

– Nu de tine e vorba

– Te rog

– Nu vreau să-i fie milă nimănui de mine, a avertizat-o.

– Milă de tine! a ţipat ea. Eşti nebun! Eşti înalt, eşti frumos, cînţi mai bine decît oricînd înainte iubitule, tu eşti o reuşită

– Mă rog...

Ea a a luat telefonul

– Domnule St.John, Bobby Mondella e gata să se întîlnească cu presa. Se poate imediat, înainte de a se răzgîndi?

– Cine este bălţata asta grasă?

– Du-te de lîngă mine, a mîrîit Maxwell

– Cine este? a spumegat Vicki.

– Du-te dracului de lîngă mine Ne ar putea vedea cineva

– Înainte vreau să ştiu cine este şi dacă e băgată şi ea în treaba asta

– Nu e băgată în nimic, a zis el cu ochii cercetînd împrejurimile. Lucrează la *Liliane's.*

– Şi ce dacă?

– Păi mă place pe mine

– Nu poţi scăpa de ea?

– Asta şi încerc să fac.

Vicki şi-a muşcat buza de jos şi şi-a scos pieptul în afară pe cît îi permitea uniforma de servitoare

– Să mă ocup eu de ea?

El i-a răspuns în şoaptă·

– Du-te numai să faci ceea ce trebuie să faci şi nu mă mai deranja.

– Nu e nimic suspect dacă o servitoare vorbeşte cu un chelner.

– Las-o baltă înainte de a mă enerva

Ea a plecat fără mare chef. Era o atracţie între Maxwell şi ea, şi bineînţeles că nu avea să stea de pomană cînd altă curvă se băga pe ceea ce ar fi putut fi viitorul ei teritoriu. În fond, ea făcuse o grămadă de lucruri pentru Maxwell Sicily.

Plecînd a dat ochi în ochi cu Tom, de la pază

– Ce faci aici? a întrebat-o el

Lingîndu-se sugestiv pe buze, ea l-a atins uşurel pe braţ

– Te căutam pe tine, scumpule

Lui i-a plăcut ceea ce i-a spus De ani de zile

nu-i mai acordase atîta atenție o femeie.

– Mă rog, i-a spus fericit, uite că m-ai găsit

– Mai tîrziu chiar c-o să te găsesc, i-a spus ea cu un gest promițător.

Asumîndu-și riscurile, el a plesnit-o peste fund

– Cu cine vorbeai?

– Cînd?

– Chiar adineauri!

– Vorbeam cu cineva? a întrebat nevinovată

– Cu un bărbat.

– Oh, cu el Un oarecare chelner care voia să afle ceva.

– Ce anume?

– Unde-i camera bărbaților. A rîs tare Semăn eu cu o agendă de informații?

– Semeni cu ceva bun de mîncat, i-a spus el cu ochii ieșiți din orbita

– Să nu uiți. I-a făcut cu ochiul Te prind eu mai tîrziu, iubitule.

– Bine ai venit la Novaroen, draga mea, i-a spus Marcus Citreen luîndu-i mîna Rafaellei după moda veche și sărutîndu-i-o. Cu un gest de concediere în direcția lui Trudie, a adăugat rece: Tu poți pleca.

– Marcus, ea este Trudie, a zis Rafaella re-

pede. Lucrează pentru tine

– Publicitate, a ridicat Trudie o mînă ca să se prezinte – a nu știu cîta oară – căci îl mai întîlnise pe marele șef de nenumărate ori și el tot nu-și amintea niciodată de ea. M-am ocupat de ultimul turneu al lui Del Delgardo.

– Da? Interesul lui era inexistent

– Am auzit că ați fost mulțumit.

– Sigur că am fost, de vreme ce mai lucrezi pentru mine, i-a răspuns el moale.

– Trudie vrea să merg la camera presei, l-a anunțat Rafealla, sărind în picioare Tocmai ne duceam acolo.

– Păi... da, a fost de acord Trudie, adăugînd repede: Știu că vînzările ei sînt mari, dar publicitatea nu strică nimănui Așa-i, domnule Citroen?

El și-a ascuns iritarea cu greu.

– Vreau să-i vorbesc Rafaellei acum Poate să se întîlnească cu presa mai tîrziu.

– Nu poate, l-a contrazis jucăuș Trudie, bucurîndu-se de șansa de a-l băga pe Marcus Citroen în cofă Guvernatorul Highland dă o conferință de presă la ora cinci. Și-a consultat ceasul. Ceea ce înseamnă că avem douăzeci și cinci de minute de distracție înainte ca el să se termine – exact atîta timp cît să răspundă la once întrebare care i s-a mai pus de o mie de ori, nu, Rafealla? Dar acest gen de lucruri trebuie făcut Așa e lumea asta

mare a spectacolului.

Rafealla şi-a căutat geanta încîntată, privindu-se în oglindă ca să-şi aranjeze părul şi machiajul.

Marcus era furios, ascunzîndu-şi enervarea pentru că nu voia să se bage în gura fetei de la publicitate

– O să te văd mai tîrziu, i-a spus tensionat Îţi trebuie ceva?

– Mulţumesc, Marcus, i-a replicat Rafaalla Şi fără nici o şovăială a plecat cu Trudie.

Marcus Citroen a aşteptat cîteva clipe, cercetînd din ochi camera. Trebuia să fie nebun să-şi piardă timpul urmărind-o pe fata asta. Ce era cu el? El era Marcus Citroen Putea avea orice femeie îşi dorea.

Şi totuşi... era ceva cu fata asta Ceva în felul în care îşi clătina capul şi în sprinteneala trupului, ceva ce pur şi simplu dorea să posede.

Oare fata chiar se gîndea că putea să-l evite veşnic? Îşi imagina că e total nebun?

Ah... tinereţea. Rafealla avea atît de multe de învăţat. Iar el o va învăţa

Da. Pînă la urmă avea s o înveţe

Kris Phoenix
1983

Timp de doi ani fuseseră Kris Phoenix şi *The Wild Ones.*

Timp de doi ani între Kris şi Buzz fusese război.

Timp de doi ani grupul continuase să avanseze, să se dezvolte, cu Kris în fruntea lui.

Tensiunile se acumulau. Egoismele se înfruntau. Luptele şi certurile deveniseră zilnice.

Doktor Head reuşise cu mare greutate să-i păstreze împreună. Toată lumea dorea să lucreze pe cont propriu, dar, după cum el le explicase cu răbdare, ei erau *The Wild Ones*. Unul dintre cele

mai mari grupuri de rock din lume. Şi desfiinţarea grupului era pură utopie.

Ca să adauge nebunie la celelalte nebunii, Buzz se înhăitase recent cu Mikki – Michelle Hanley-Bogart – care tocmai ieşise dintr-o legătură furtunoasă de doi ani cu Del Delgardo.

Kris încă îi mai purta pică pentru felul în care îl tratase *pe el*. Faptul că era cu Buzz şi prin apropierea lui, nu era o situaţie ideală.

Flower fusese în sfîrşit eliminată. Un copil bătrîn al anilor şaizeci; nu era încîntată că fusese dată la o parte după cincisprezece ani de stat împreună cu Buzz. În cîteva săptămîni, s-a proclamat a fi expertă în *The Wild Ones* şi în începuturile lor şi s-a apucat să scrie o carte despre ei. Cînd a terminat, într-o revistă englezească a apărut rezumatul pe patru pagini al istoriei ei. Erau cu toţii tăvăliţi prin noroi, îndeosebi Buzz şi Kris, pe care îi descria ca fiind beţivi, toxicomani ai drogului şi ai sexului, fără nimic în mintea lor în afară de curve, orgii şi drog.

Kris a citit cu o furie crescîndă. Era adevărat în ce-l privea pe Buzz – dar cum de era băgat şi el? Întîi de toate, el aproape că nu se droga. Cu curvuliţele o terminase. Şi nu fusese decît la o orgie – şi asta cînd îl invitase Flower –, nu-i plăcuse, aşa că plecase imediat.

Nu. El nu era cîtuşi de puţin aşa cum îl portretiza nebuna aia egomaniacă de Flower. Muzica

era pasiunea lui principală. Era un muzician serios şi din ce în ce mai multă lume recunoştea aceet fapt. Lucrările lui la chitară erau aclamate cel puţin la fel de tare ca şi acelea ale lui Eric Clapton şi, odată cu tînărul şi foarte talentatul Eddie Van Halen, devenea o legendă a chitarei – spre marea furie a lui Buzz. Buzz era strălucitor, dar neglijent. Munca lui avea şi o parte încețoșată, deşi uneori – nu prea des – putea să ajungă pînă la geniu, cîntînd un solo atît de perfect, încît nimeni nu-l putea concura

Din păcate talentul lui nu era consistent. Heroina îi guverna viaţa. Părea că se complace, în ciuda tuturor eforturilor pe care le făceau ceilalţi ca să-l dezbare de drogul ucigaş

Mikki nu-i era de nici un ajutor. La douăzeci şi cinci de ani arăta mult mai bătrînă, o femeie trecută. Înainte de a intra în relaţii cu Buzz, încercase un alt asalt asupra lui Kris. El se scuturase de ea atît de repede încît i se păruse că avionul *Con corde* mergea prea încet. Într-un fel îşi dădea seama că ea era cu Buzz într-o încercare patetică de a-l deranja pe el. Era adevărat, dar nu pentru motivele pe care le avea ea în minte. Fusese obişnuit cu ea odinioară, dar depinsese de ea pe termen scurt, iar cînd se dusese cu Del Delgardo, o uitase repede.

El ieşea în oraş cu tot felul de fete – de regulă modele sau actriţe, pentru că ele arătau bine,

voiau publicitate şi, ca şi el, nu aveau nevoie de implicaţii profunde, întrucît aveau o mare preocupare pentru carierele lor. Citeodată cîte una dintre ele voia mai mult. Atunci sosea timpul să-i spună: „Ram-tam-tam, mulţumesc, *Madame* " Bag-o, scoate-o şi pe urmă alta.

Devenise cam paranoic, speriat de herpes, ultima boală sexuală care făcea ravagii. Spre deosebire de restul grupului, el era norocos căci nu contractase nici o boală şi bineînţeles că n-avea de gînd să înceapă acum. Doamnelor pe care le alegea li se cerea să se supună unei vizite rapide la doctorul lui. Cele mai multe erau de acord. Iar cele care nu erau de acord erau lăsate deoparte

– Eşti un porc misogin, l-a informat Fingers într-o zi cînd se aflau în studio.

– Există cineva care să nu fie? a întrebat-o, prefăcîndu-se uimit.

– Păi de pildă eu, a zis Rasta, rîzînd

– Tu – tu eşti o tîrtură, i-a spus Fingers în modul ei direct La tine totul trebuie să se mişte foarte repede.

Buzz s-a făcut auzit.

– Păi pentru chestia aia sînt făcute puicuţele.

Fingers i-a aruncat un pahar cu bere în faţă.

Altă zi normală la studio Cearta permanentă era un mod de viaţă.

În ciuda succesului american masiv, *The Wild Ones* continuau să trăiască în Europa, cu toţii

aveau casele în Anglia, înregistrate sub numele companiei, ca să fie scutiţi de taxe şi puteau să-şi petreacă o mică parte din an acolo. Kris îşi luase un apartament mare în Grosvenor Square. Cînd mama lui îl văzuse, aproape căzuse pe jos. Cînd şi-a revenit, primul lucru pe care l-a spus a foet „E o grozăvie, fiule. Cînd pot veni şi ceilalţi?"

Ceilalţi însemnau Horace, cele două surori cu soţii lor, plus fratele Brian şi ai lui. Familia niciodată nu se mişcora, ci doar se mărea

– O să aranjez treaba asta, spusese el fără a intenţiona s-o facă.

Cîtă vreme Avis era fericită, el n-avea nici un interes pentru ceilalţi. Trimitea daruri frumoase – televizoare color, o maşină de spălat, o maşină de spălat vase, chiar şi o maşină. Se oferise să-i cumpere mamei o casă la ţară, dar ea refuzase, spunînd: „Mie îmi place apartamentul meu mic, cu toţi prietenii împrejur Mi se potriveşte foarte bine, fiule."

În cele din urmă o convinsese să lase munca şi să accepte o sumă lunară de la el. Bănuia că o parte din ea mergea în direcţia lui Brian.

Ei şi? Îşi putea permite. Brian era şi acum cel mai mizerabil gunoi – un om acru, care nu avea niciodată de spus o vorbă bună despre nimeni şi nimic. În loc să fie mîndru de fratele lui mai mic, era gelos în mod maladiv, beştelindu-l pe Kris şi cariera lui cu orice ocazie. Pînă la urmă fusese atît

de mizerabil, încît Kris îi spusese lui Avis să-l țină departe de el. Ei nu i-a plăcut, dar a făcut cum i s-a cerut, iar Kris n-a mai avut plăcerea tovărășiei fratelui lui timp de mai bine de optsprezece luni. Ce bucurie!

În afară de apartamentul din Grosvenor Square, mai avea o căsuță cu fermă în sudul Franței, dincolo de St Tropez Era un loc bun în care se putea retrage, un adăpost plăcut unde putea scrie cîntece fără să fie întrerupt, deși, pe măsură ce devenea mai plin de faimă, era tot mai greu să stea singur.

O dată pe săptămînă, îl lua pe fiul lui, care acum trăia cu Willow și cu noul ei soț – un agent de bursă – într-o casă mare din afara Londrei. Din cauza timpului pe care-l petrecea în Anglia nu era un aranjament ideal. Ieșirile lui săptămînale cu Bo nu erau satisfăcătoare, iar Willow era o cățea, încondeindu-l ca pe un tată lipsit de griji, deși știa că el nu avea de ales. Ea ar fi fost o soție perfectă pentru Brian – două ființe mizerabile care s-ar fi potrivit.

Bo suferea. Începea să devină cu adevărat zăpăcit. La opt ani, se speria de orice, plîngea din te miri ce și mînca prea mult. Puștiul era o mică pacoste în devenire. Cînd Kris încerca să vorbească cu Willow, ea îi rîdea în față.

– Ha! Tatăl grijuliu. Unde erai cînd el creștea? Dormeai cu tîrfele și făceai bani. El scrisese un

cîntec numit *Să faci beni* pentru noul album şi altul intitulat *Mama ta ştie că eşti gravidă?* Amîndouă îi erau dedicate în secret lui Willow. Ea nu-l lăsa nici măcar să ia copilul cu el în Franţa pentru cîteva săptămîni. Avocatul lui se străduise, dar acum odată cu revelaţiile lui Flower publicate în ziare, părea că nu mai este posibil.

The Wild Ones făceau un clip la Paris Ei se întinseseră într-un hotel întreg, iar Doktor Head înnebunea încercînd să-i facă să fie coerenţi.

Buzz avea propria lui conferinţă de presă cu Mikki alături. Amîndoi, îmbrăcaţi în veşminte negre şi prăfuite, se prezentau în faţa presei anunţîndu-şi planurile viitoare

– N-o să mai stau mult cu grupul, a zis Buzz ştergîndu-şi continuu nasul cu dosul mîinii.

Asta a produs o mare agitaţie, mai ales cînd vestea a ajuns şi la ceilalţi. Kris şi Buzz se înfruntau ca de obicei, cu Mikki între ei şi Doktor Head ca mediator

– Dacă vrei să pleci, de ce n-ai avut tăria să mi-o spui înainte de a ne da în spectacol în faţa lumii? l-a întrebat Kris.

– Uite că-ţi spune acum, a zis Mikki privindu-l furioasă

– Mda, bărbate, a apărat-o Buzz, drogat, cu ochii injectaţi, cu părul negru şi murdar, prins la spate într-o coadă. Păi, ţi spun acum

– Mulţumesc foarte mult, i-a zis Kris cu sarcasm *The Wild Ones* se dizolvă după paisprezece ani şi tu îmi spui asta fără nici un regret Foarte frumos.

– *The Wild Ones* nu trebuie să se dizolve dacă Buzz are alte proiecte, a zis Doktor Head, încercînd să menţină pacea.

– Oh, la dracu', dă-o-n colo, a zis Kris dezgustat S-a terminat, bărbate, eu şi Buzz am înfiinţat grupul, iar dacă el vrea să plece, mie-mi convine. Dînd din cap a adăugat: Sînt obosit să mă tot ţin după el. Mikki, scumpo, e numai al tău.

– Aşteaptă un minut, a zis repede Doktor Head. Noul album iese în cîteva săptămîni. Avem de dat patru spectacole în Australia luna viitoare şi mai este clipul de terminat. Oh, dar şi alt album promis la *Nichols City*. Aşa că nu poate pleca.

– Ba poate face ce vrea, a zis Mikki încrezută Del Delgardo a făcut la fel cînd a plecat de la *Nightmares*

– Nu dau doi bani pe Del Delgardo, a spus Doktor Head Buzz are obligaţii, dacă nu vrea să şi le ţină, o să ia praful de pe tobă Oare asta doreşte?

– O să termin cu rahatul ăla de clip, a mormăit Buzz şi cu concertele australiene, dar esta-i tot

După Australia plec Folosiţi pe altcineva la album. Fac pe el.

– Va putea lucra orice cu mine, a zis Mikki ca un om de afaceri, aruncîndu-i lui Kris o privire iscoditoare. Eu sînt noul lui impresar

După aceasta, Kris şi Buzz au pornit-o fiecare pe drumul său ignorîndu-se unul pe celălalt. Ani de zile Kris încercase să-l salveze pe prietenul lui de sine însuşi. Nu fusese bine. Buzz era pe panta distrugerii şi acum avea partenera perfectă. Într-o seară Doktor Head a sosit la hotel cu o fată daneză frumuşică. I-a prezentat-o lui Kris ca fiind Astrid

– Ea face cei mai grozavi pantaloni de piele din lume, i-a spus el. O să-ţi placă felul cum lucrează, mai ales cînd o să sari cu ei pe scenă Mă duc dincolo şi mă întorc peste un minut.

Kris era obişnuit cu designeri bărbaţi, iar Astrid arăta prea tînără ca să se priceapă întinzîndu-se pe sofa, el a spus:

– N-am nevoie de nimic, fetiţo Dar stai pe aici, că vine cina

– Nu, mulţumesc, i-a replicat ea cu un uşor accent. Trebuie să merg altundeva, am o întîlnire. Era uimit.

„Nu, mulţumesc", era o frază pe care o auzea rar

– Anulează-o, i-a spus făcînd o încercare Ea a zîmbit

– Nu pot, întîlnirea e cu logodnicul meu şi nu cred c-ar înţelege.

Ce întorsătură! Cîtă sinceritate! Devenea interesant

– Poate că aş vrea să-mi faci nişte pantaloni, i-a spus lenevos. Ce mi-ai sugera? Ea era drăguţă în genul fetelor scandinave. Cu o piele deschisă la culoare, cu umbra unor pistrui, cu ochii mari şi verzi, un nas cîrn şi părul lung şi drept.

El notase, sub costumul bleu pe care îl purta, nişte sîni promiţători, o talie subţire şi picioare excepţional de lungi. Nu era rău Nu era rău deloc.

Apropiindu-se de sofa ea l-a întrebat

– Îţi place pielea?

El l-a aruncat o fulgerare cu ochii lui intensi, albaştri, tip Phoenix, şi a spus:

– Numai dacă este foarte moale, fetiţo Înţelegi ce vreau să spun?

Ea ştia perfect ce voia să spună dar a preferat să se prefacă a nu înţelege. Deschizîndu-şi geanta uriaşă a scos eşantioane de diverse culori

– Bejul pal esta frumos. Această piele deosebită este foarte comodă la purtat. Pipăind materialul el s-a întrebat dacă ea ar fi de acord cu o rapidă vizită la medic.

– Poate portocaliul, s-a gîndit ea Sau e prea

violent pentru tine?

Nu cumva şi ea în felul ei, se dădea la el?

– Nimic nu e prea violent pentru mine, dragă, i-a spus înhăţînd-o şi punînd-o alături pe sofa. Buzele scandinave erau fierbinţi, toată lumea ştia asta. I-a pus o mînă pe sîn şi a încercat s-o sărute.

– Ce faci? a ţipat ea indignată, împingîndu-l şi ridicîndu-se. Cum îndrăzneşti? Eu nu sînt una din tîrfele tale. Strîngîndu-şi mostrele, cu obrajii roşii, înfuriată sincer, s-a dus la uşă a deschis-o şi a trîntit-o cu violenţă.

Kris se simţea ca un nebun, cînd Doktor Head a reapărut, i-a spus:

– Ce-i cu ea?

– Cu cine? a întrebat Doktor Head

– Cu daneza.

– Oh, Astrid. Ea e cea mai mare, o să fii încîntat

– În ce privinţă?

– În privinţa pantalonilor pe care îi va desena pentru tine. Cînd Michael Hollywood trăia, ea crea totul pentru el. Nu se putea lipsi de ea.

– Vrei să spui că într-adevăr croieşte? -

– Da. Doktor Head s-a pus pe rîs. Doar nu te-ai dat la ea, nu-i aşa?

– De ce să nu fi făcut asta? a întrebat Kris cu sarcasm. Tu ai făcut-o să vină aici – o blondă cu un trup – şi după aia te-ai cărat. Ce credeai că o

să fac, te rog?

– Ei, să fie! Credeam că o să-ţi comanzi nişte pantaloni.

Şi a comandat. A comandat pantaloni în toate culorile din pielea moale pe care ea i-o arătase. Şi i-a trimis douăsprezece duzini de trandafiri galbeni împreună cu o pereche de pantaloni ca model.

O asistentă îi adusese respectivele piese după trei zile cu o factură foarte costisitoare. Erau douăsprezece perechi de pantaloni perfecţi din piele.

Înainte de a se putea hotărî ce să facă în privinţa lui Astrid, a fost chemat la Londra. Fiul lui avusese un accident de maşină şi era la spital. Se credea că n-avea să mai trăiască

Va urma

Tehnoredactare computerizată:
Ioan Lilă jr.

Tel. 641.17.21
641.33 04
Str. Baiulescu 63A,
București, Sector 5
(lîngă stația de
metrou Pieptănari)